XV. évfolyam 9. szám. Ára: 1 forint 1959. február 26.

Ludas Matyi

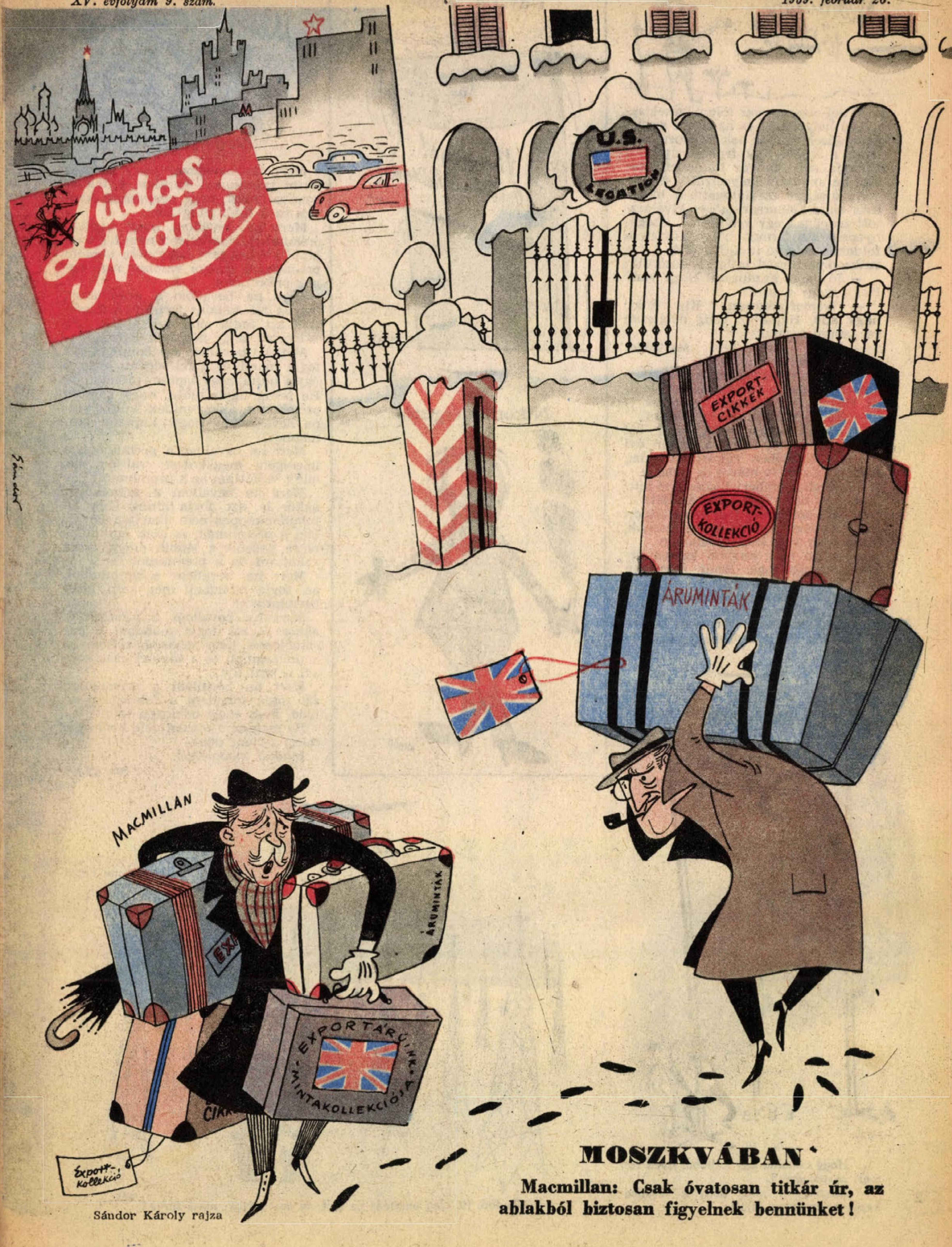
U.S. LEGATION
EXPORT-CIKKEK
EXPORT-KOLLEKCIÓ
ÁRUMINTÁK
MACMILLAN
EX
ÁRUMINTÁK
EXPORTÁRUINK MINTAKOLLEKCIÓJA
CIK
Export-kollekció

Sándor Károly rajza

MOSZKVÁBAN

Macmillan: Csak óvatosan titkár úr, az ablakból biztosan figyelnek bennünket!

Neorealista történet

A dél-olaszországi földművesek sanyarú helyzetéről és az ottani agrárzavargásokról már sok szomorú sort írtak a lapok. Egy francia újságíró riportja most fanyar humorral számol be az ottani helyzetről.

Az újságíró meglátogatta a hatalmas olasz „viharsarkot” és kiválasztott magának egy rendkívül elszegényedett kis farmot. Megszólította a földeken dolgozó tulajdonost és a következő párbeszéd zajlott le közöttük:

— Jó napot gazduram! Hogy van? Hogy megy a sora?

— Nyomorúságosan. Kis föld, nagy adó! Hajnaltól estig dolgozom és semmi foganatja.

— Miért nem vesz segítséget maga mellé?

— Van egy segítségem, a Guiseppe. Éppen bement a városba írást csinálni. Három éve tartozom a bérével . . .

— És hogy fogja ezt megfizetni?

— Hiszen éppen ezért ment be! Megállapodtunk, hogy a három évi bértartozás fejében ráíratom a földet. Holnaptól kezdve már ő itt a gazda.

— Szegény ember! Földönfutó lett! Nem lesz hova lehajtania a fejét!

— Hát azt éppen nem mondhatom! Beálltam Guiseppehez napszámosnak, majd csak meg leszek valahogy.

— Aztán nem nagyon keserű érzés napszámosnak lenni ugyanott, ahol azelőtt gazda volt?

— Majd csak kibírom egy darabig! Guiseppenek úgy sem lesz miből fizetni a béremet és három év múlva a hátralék fejében visszakapom tőle a földet . . .

Ügyes edző

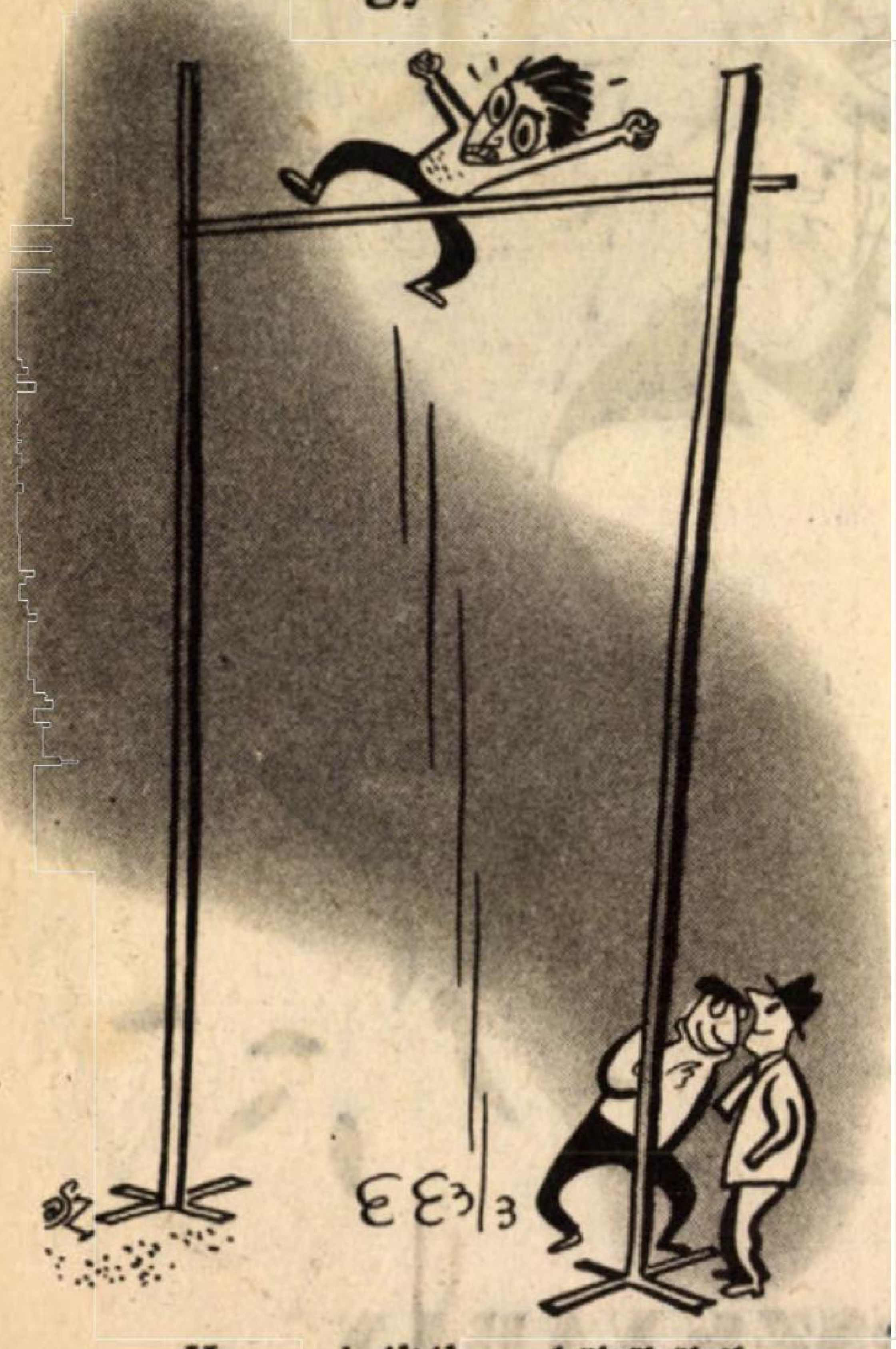

– Hogy csináltál egy költőből ilyen remek magasugrót?

– Megsúgtam neki, hogy a riválisa kapja az irodalmi díjat!

Udvarias ember

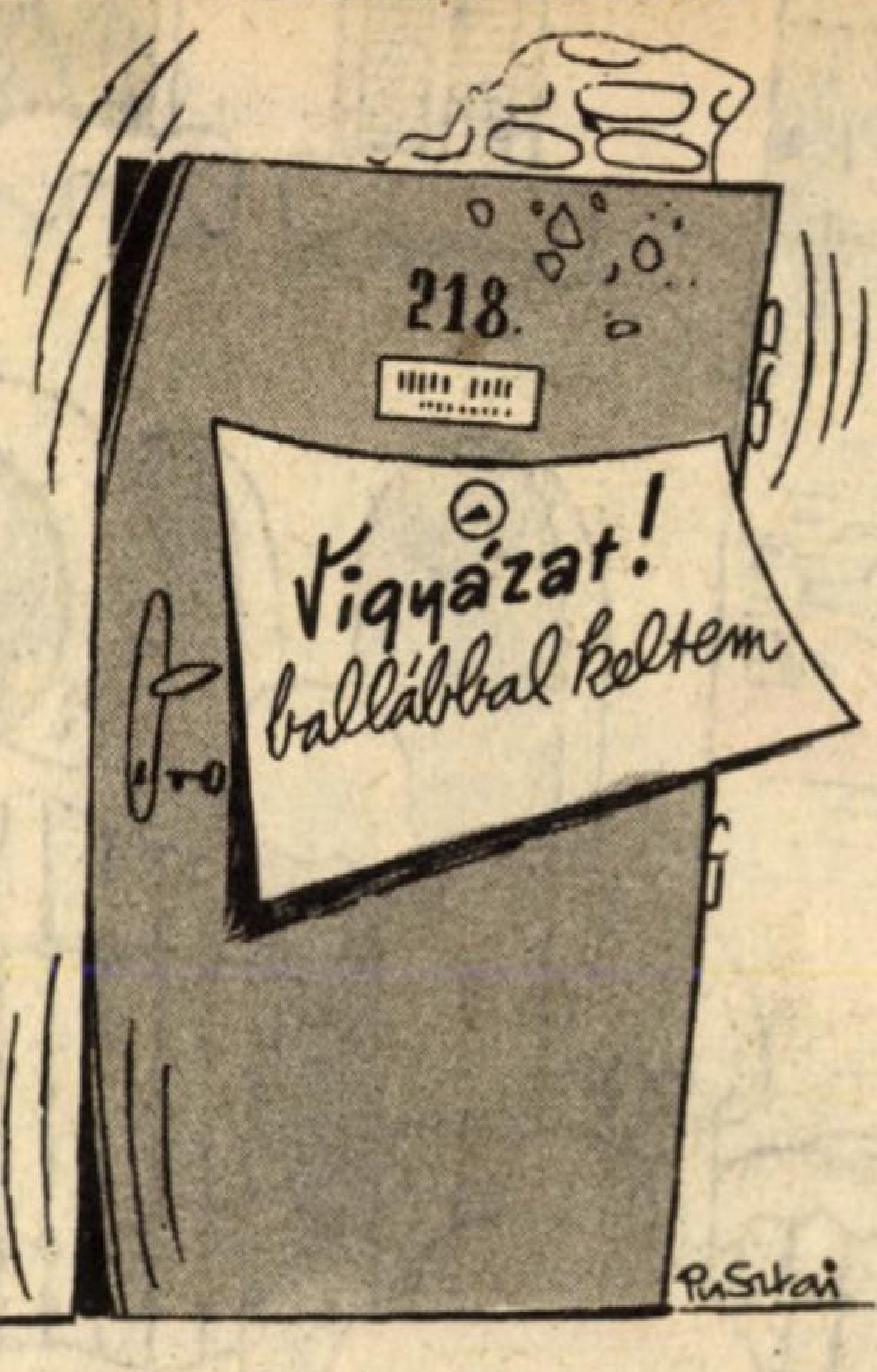

Nikotinmérgezés

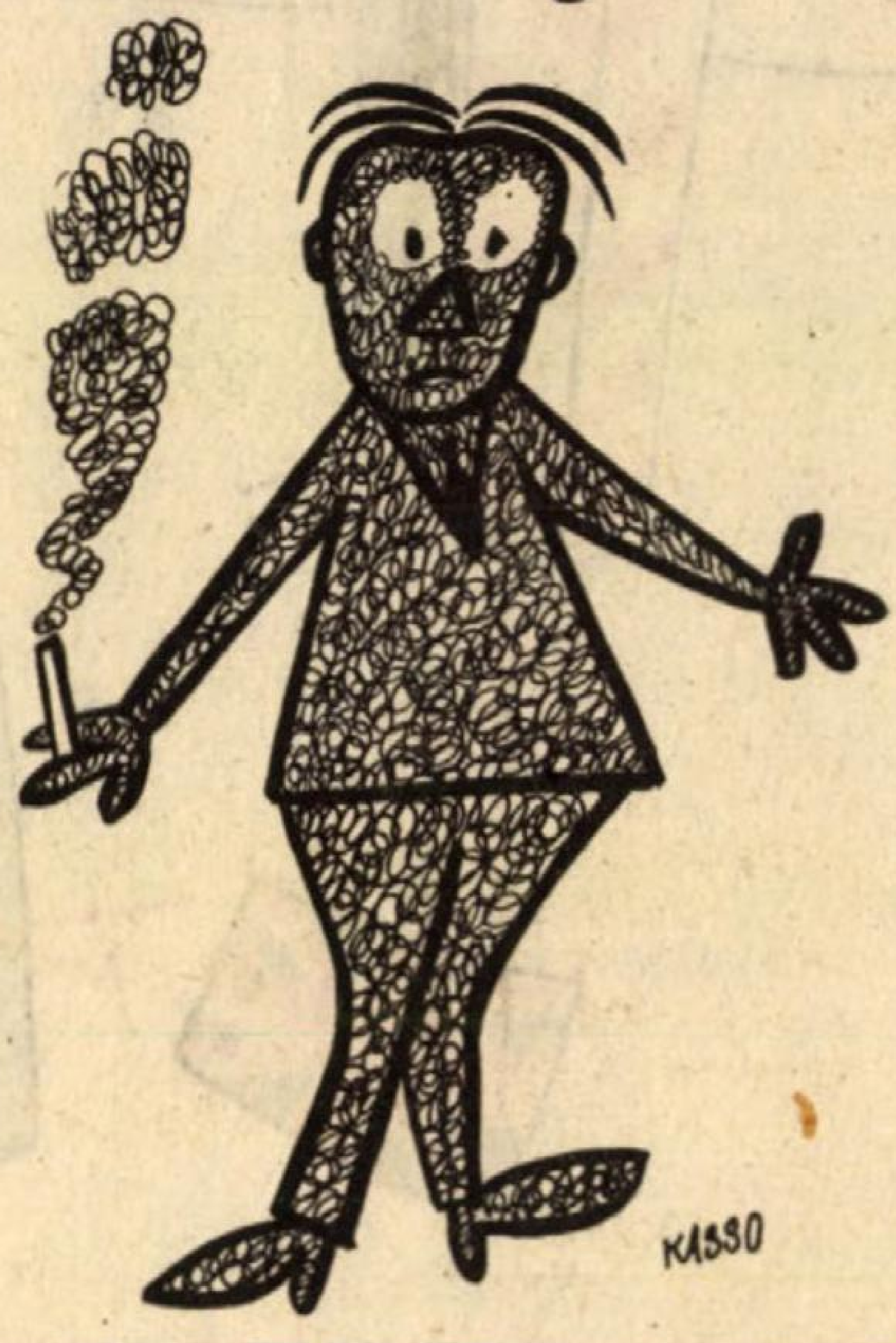

Miért tagadom le a prémiumot?

Mert ha bevallom, hogy kétszáz forint prémiumot kaptam, a feleségem azt hiszi, hogy négyszázat kaptam és a felét letagadom.

Mert ha bevallom, hogy kaptam prémiumot, legközelebb nem fogja elhinni a feleségem, hogy nem kaptam prémiumot, amikor valóban nem kapok prémiumot.

Mert ha bevallom a prémiumot, tegyük fel: kétszáz forintot, a feleségem azt fogja mondani: adjak még kétszázat, hogy négyszáz legyen.

Mert ha bevallom a prémiumot, azt fogja mondani a feleségem, hogy ő úgyis tudta, hogy kaptam prémiumot. Ha pedig úgyis tudta, hogy kaptam prémiumot, akkor minek kellett volna bevallanom, hogy kaptam prémiumot?

Mert ha bevallom a prémiumot, a feleségem megkérdezi: valljam be, miért vallottam be a prémiumot?

Mert ha bevallom a prémiumot, akkor is azt fogja hinni, hogy én tulajdonképpen nem akartam bevallani a prémiumot, és csak egy pillanatra győzött a jobbik énem, azért vallottam be a prémiumot.

Mert ha bevallom a prémiumot, azt fogja mondani: még szép, hogy bevallottam!

Mert ha bevallom a prémiumot, akkor is azt fogja mondani a barátnőjének, hogy sohasem vallom be a prémiumot, és a kivétel csak erősíti a szabályt.

Mert ha bevallom a prémiumot, azt fogja mondani a feleségem: ne hidd, hogy most boldoggá tettél!

Ha meg nem teszem vele boldoggá, miért adjam oda?

Inkább megtartom.

(m. gy.)

Az olajmezőn

Vasvári Anna rajza

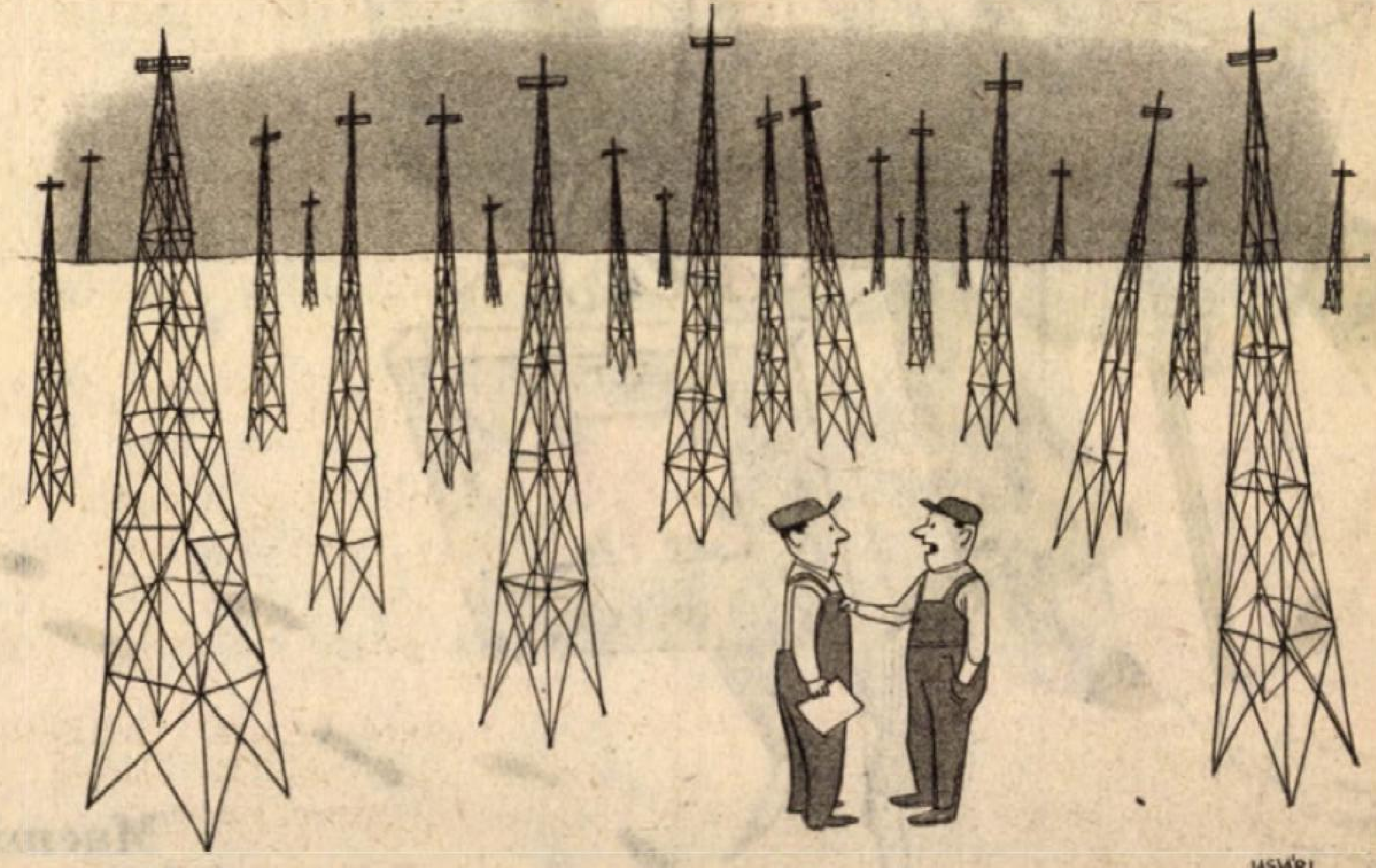

– Tudod, itt elég unalmas az élet, de egy biztos: nincs fúrás . . .

A gépesítés teteje

Toncz Tibor rajza

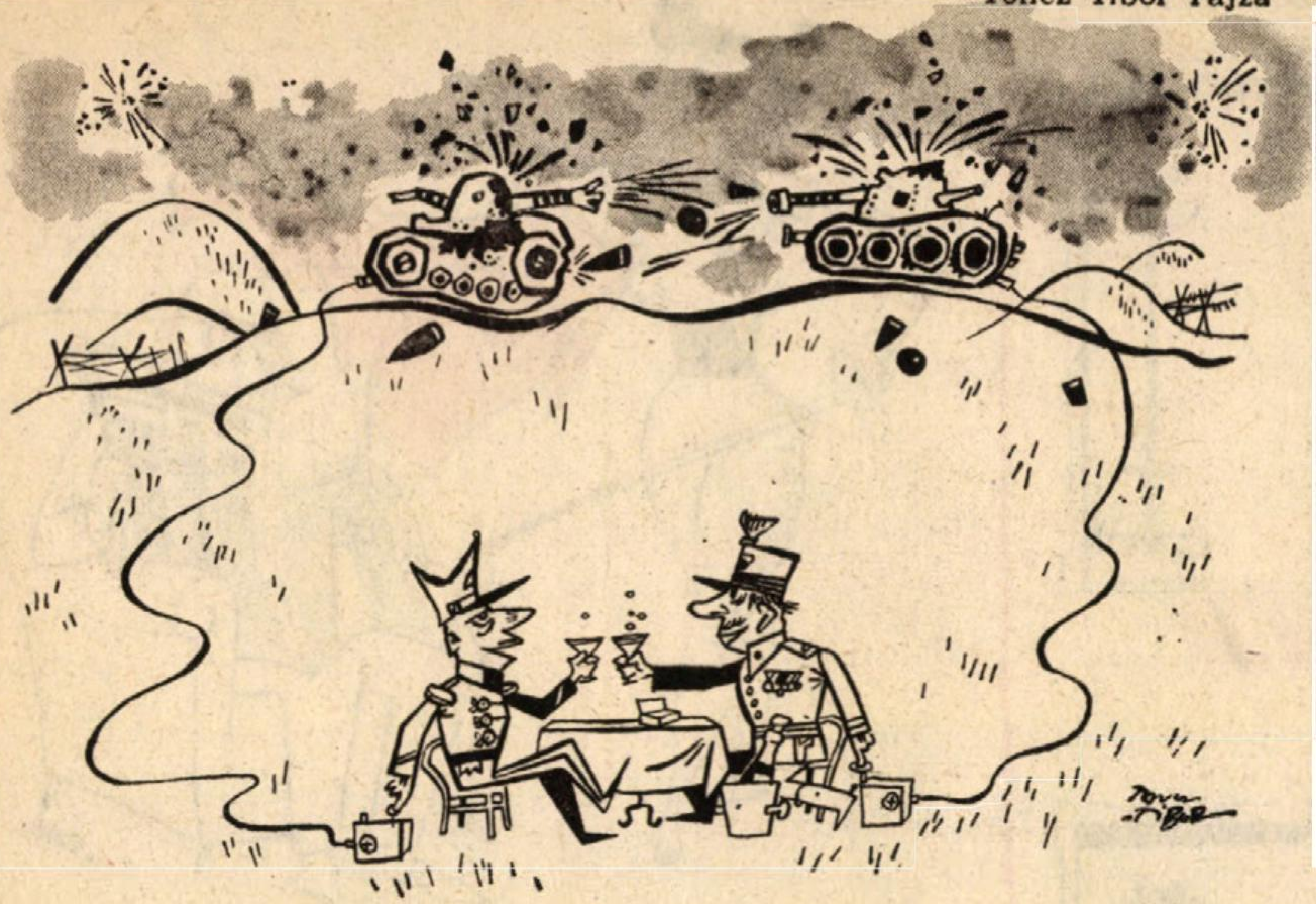

Probléma a jelmezbálon

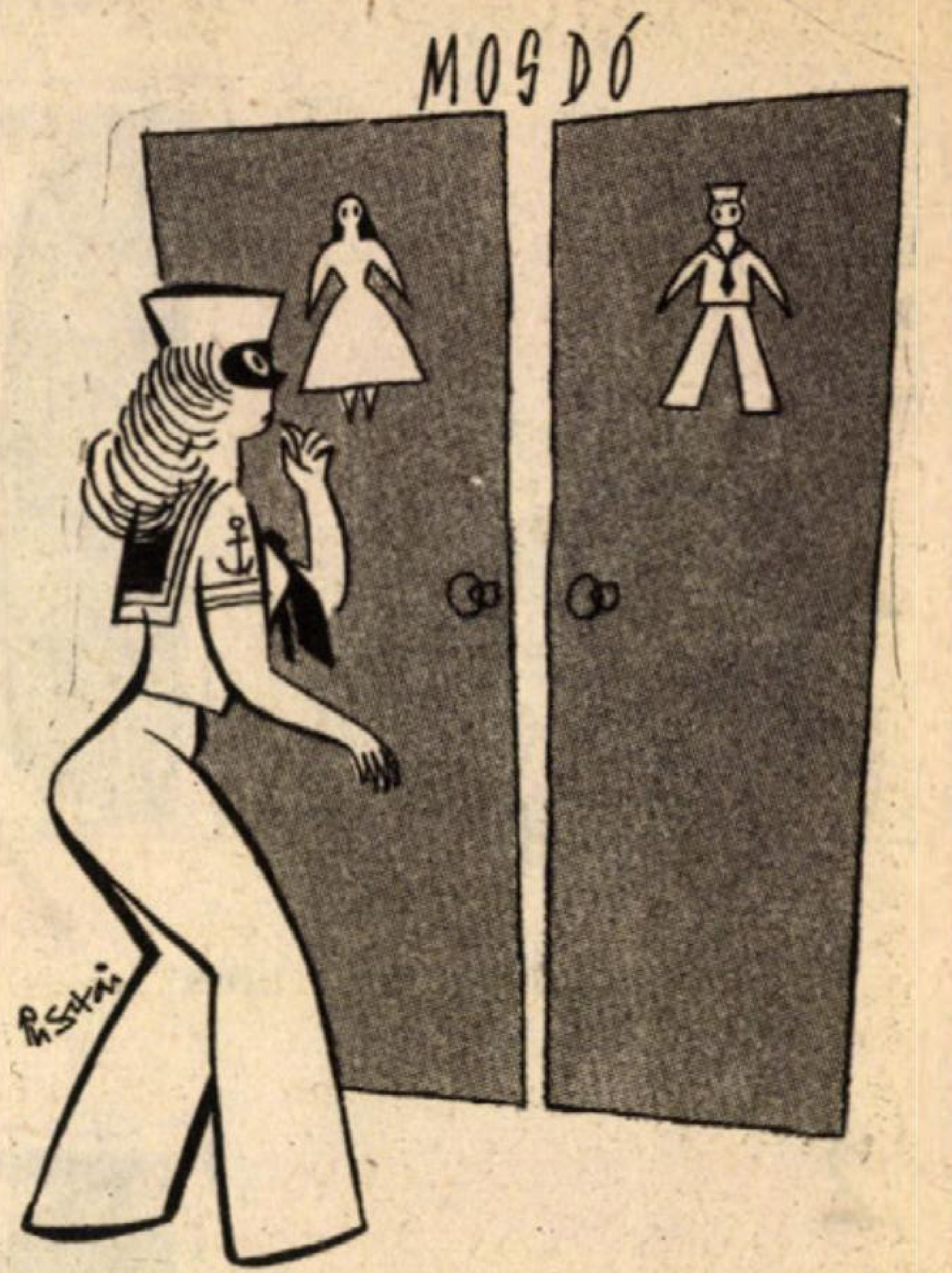

Ketten beszélnek

— Tetszett olvasni a „Nagyvilág" februári számában Eugéne Ionesco színdarabját?

— Igen. Olvastam.

— Végig tetszett olvasni?

— Természetesen. Méghozzá a legnagyobb gyönyörűséggel.

— Ó, Istenem... Akkor hát bizonyára meg tetszett érteni, hogy miről van szó benne...

— Maga talán nem értette meg, kedves barátom?

— Bizony én nem. Pedig kétszer is elolvastam. Nagyon restellem magam.

— Minden oka megvan rá. A maga feje úgy látszik csak kitaposott utakon tud járni. Az újszerűt, a merészen izgalmasat és az izgalmasan merészet befogadni nem képes. Maga alighanem korlátolt egy kissé.

— Ugye? Kétségbe vagyok esve. Egy ilyen szép hosszú színdarabot találok az én kedvenc folyóiratomban, és nem értek belőle egy betűt sem. Nem tudom miről szól, mit mond, vagy mit nem mond. Éppúgy nem értem, mintha japánul olvastam volna el. Sírnivaló.

— Az.

— Elolvastattam a feleségemmel is, ő se értette.

— Ez arra mutat, hogy jól nősült.

— Nem mondaná el néhány szóval, hogy miről szól Ionesco színdarabja?

— Egy éve játsszák Párizsban, New Yorkban is nagy sikere volt.

— Csak néhány szóval, hogy miről szól... Könyörgök...

— Ionesconak négy darabját játszották egyszerre Párizsban.

— Hogy miről szól... Csak néhány szóval. Nagyon szépen megköszönném.

— Hogy miről szól?

— Igen. Miről? Nem értem, hogy mikor, hol, kik között, miért, mi történik. Csak ennyit magyarázzon meg, ha irgalmat ismer.

— Ezt nem lehet megmagyarázni. Valaki vagy érti, vagy nem. Maga nem érti. Olvasson Pósa-verseket.

— Dehát miért nem lehet megmagyarázni?

— Mert a modern zenét sem lehet megmagyarázni. Meg az absztrakt festészetet sem lehet megmagyarázni. Valaki vagy érti, vagy nem.

— Dehát csak nem törődhetem bele abba, hogy egy magyar folyóirat közleményéből egy kukkot sem értek, noha magyar anyanyelvű vagyok!?

— Nézze kérem... Vannak, akik paprikáskrumplit vacsoráznak, vannak, akik fácánpástétomot. Vagyis vannak parlagi ízlésű emberek s vannak kifinomultak, akik a műélvezet magasabb régióiban járnak.

— Azt mondja „műélvezet". Szóval maga élvezte?

— Nagyon.

— A fejivel?

— Is.

— Hát még mivel? Legalább ezt mesélje el.

— Ionesco darabja engem lebilincselt, mintha a hajamnál fogva ragadott volna meg. Miközben olvastam, a fogaim vacogtak, a lábaim elgyengültek s a hónom alatt enyhe viszketés jelezte, hogy rendkívüli műélvezetben van részem. Aztán amikor dadogva és verejtékező homlokkal felolvastam a feleségemnek, ő is ugyanezt érezte.

— Ha nincs kifogása ellene, felhívom őnagyságát telefonon, hátha ő meg tudná magyarázni nekem néhány szóval...

— Kizárt dolog.

— Hátha...

— Ne fáradjon. Én is kérdeztem tőle.

— És mit felelt magának?

— Hogy érti, de megmagyarázni nem tudja.

— És maga ezt nem találta furcsának?

— Ugyan kérem! Örültem, hogy ilyen differenciált ízlésű, modern kulturájú hitvesem van.

Tabi László

Bélyegautomaták kerülnek forgalomba

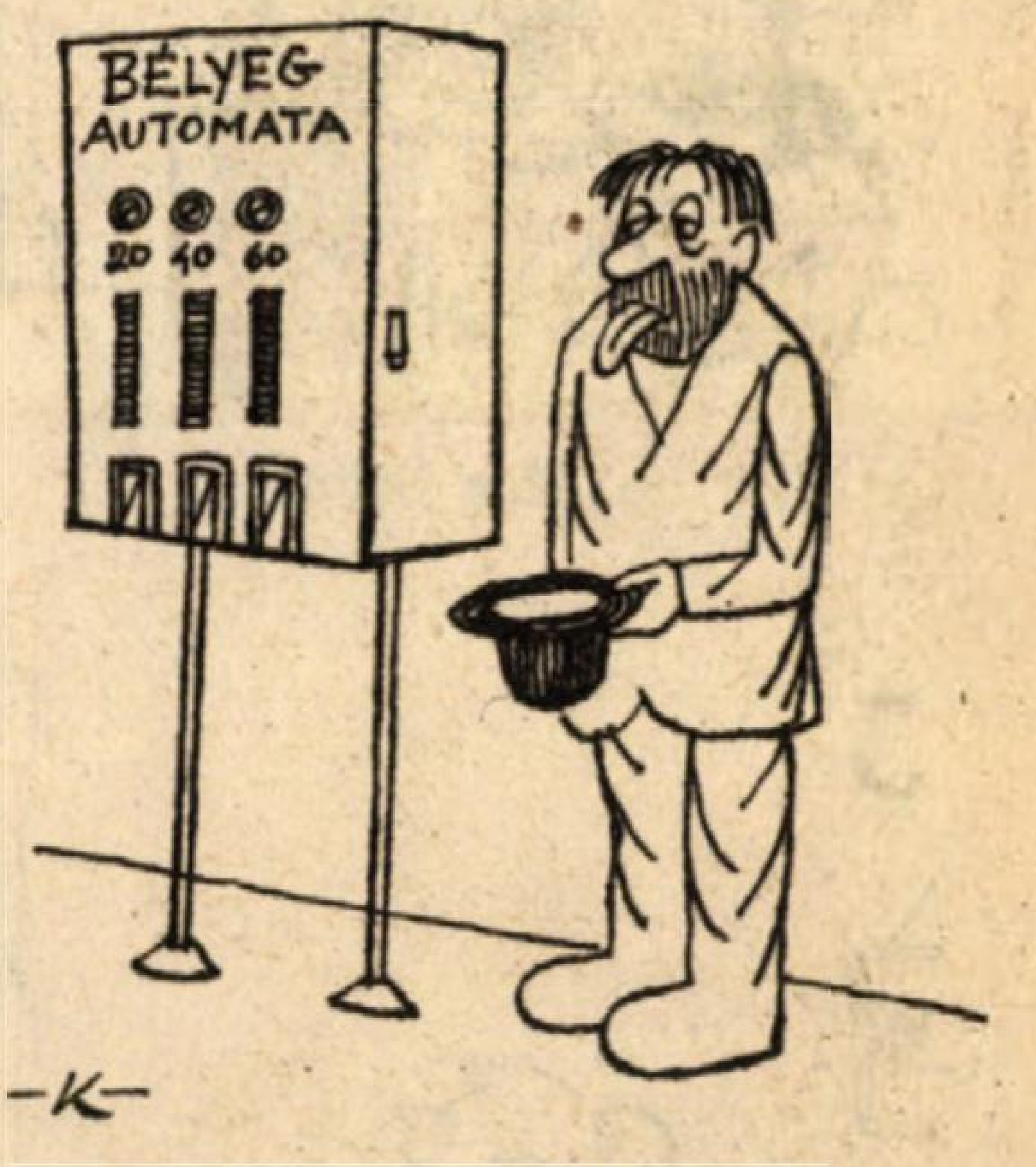

– Nyálazza bélyegeit nálam!

Kisadag

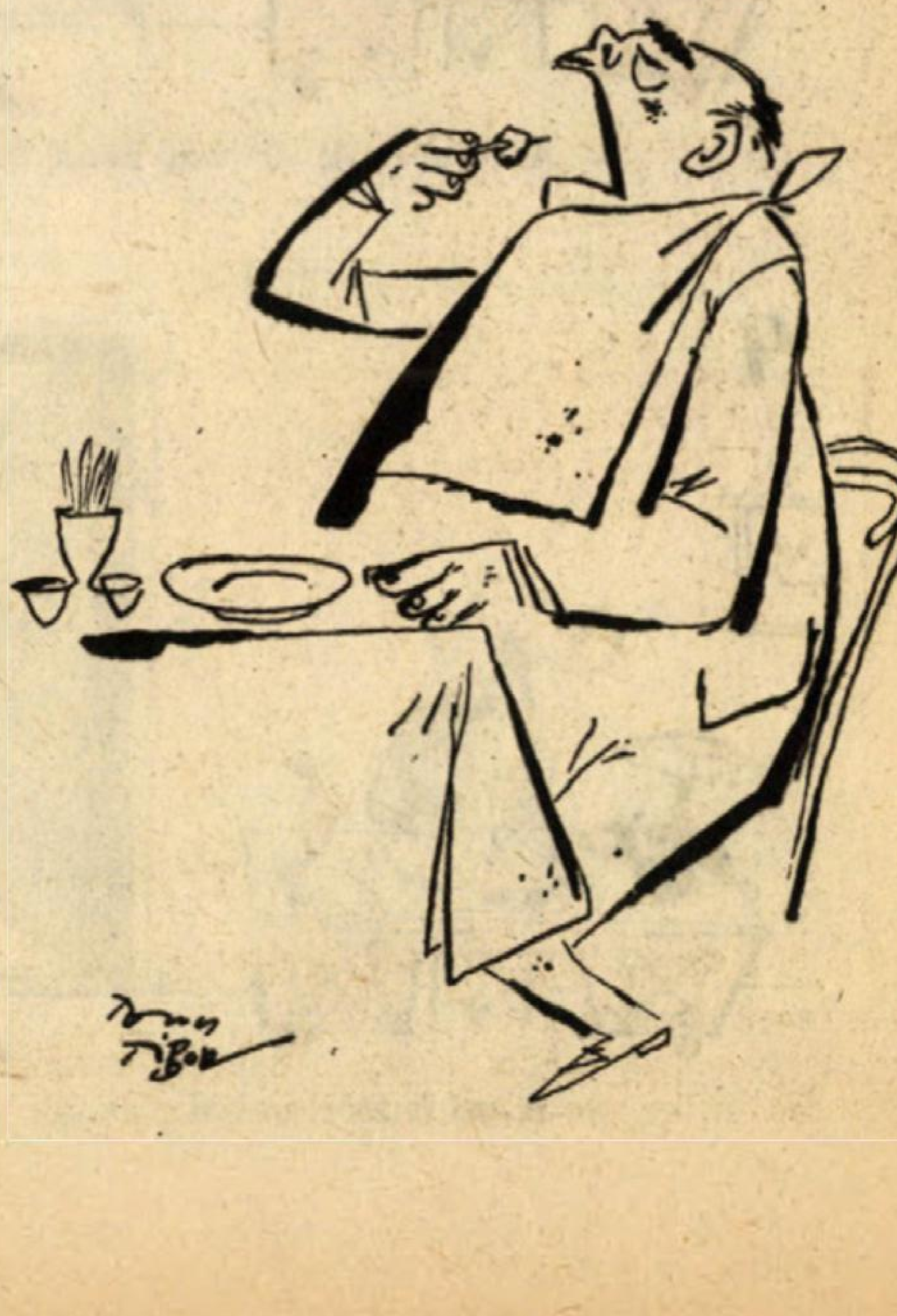

Egy igazgató délelőttje

Szűr-Szabó József rajza

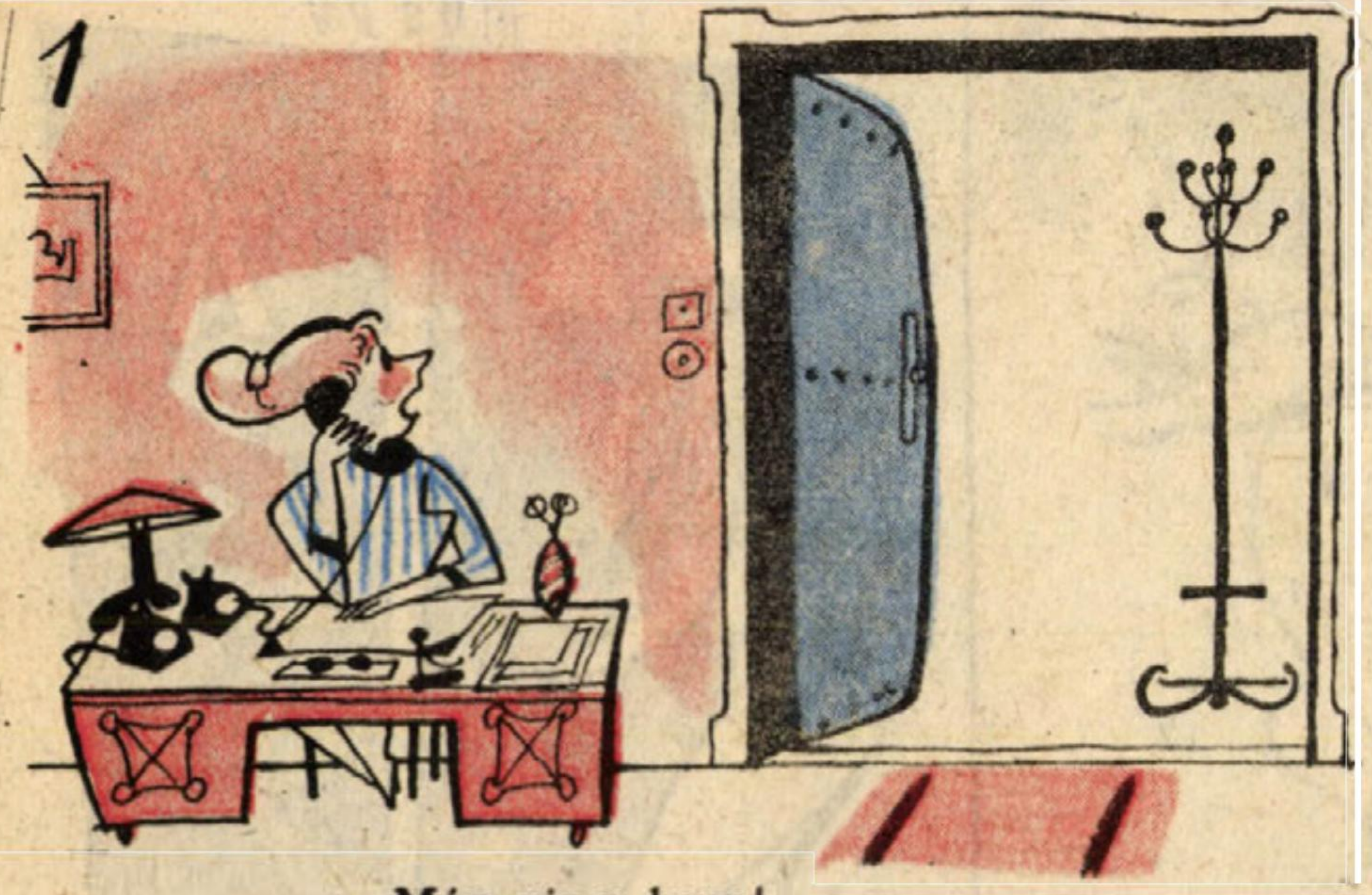

– Még nincs benn! . . .

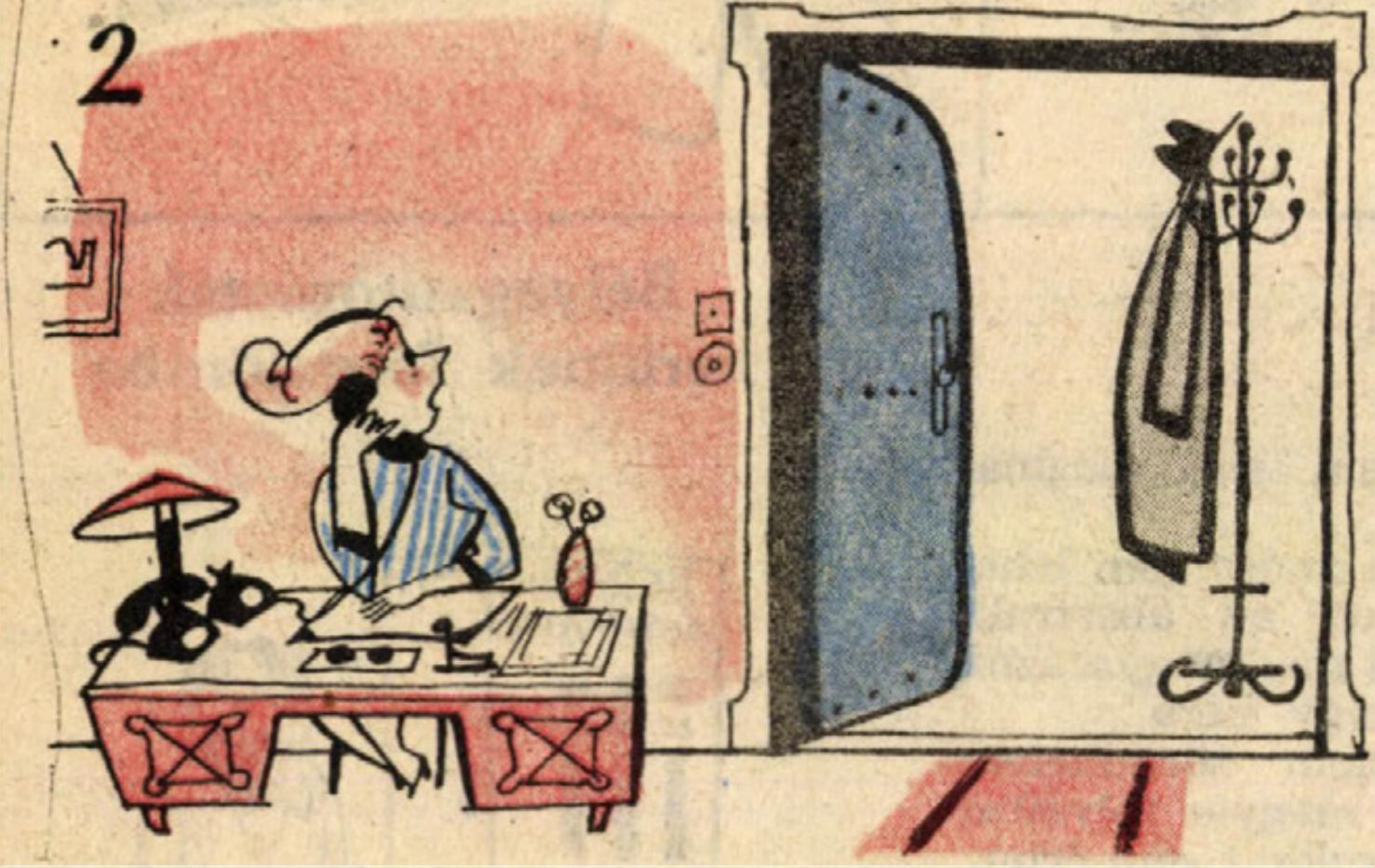

– Már bejött! . . .

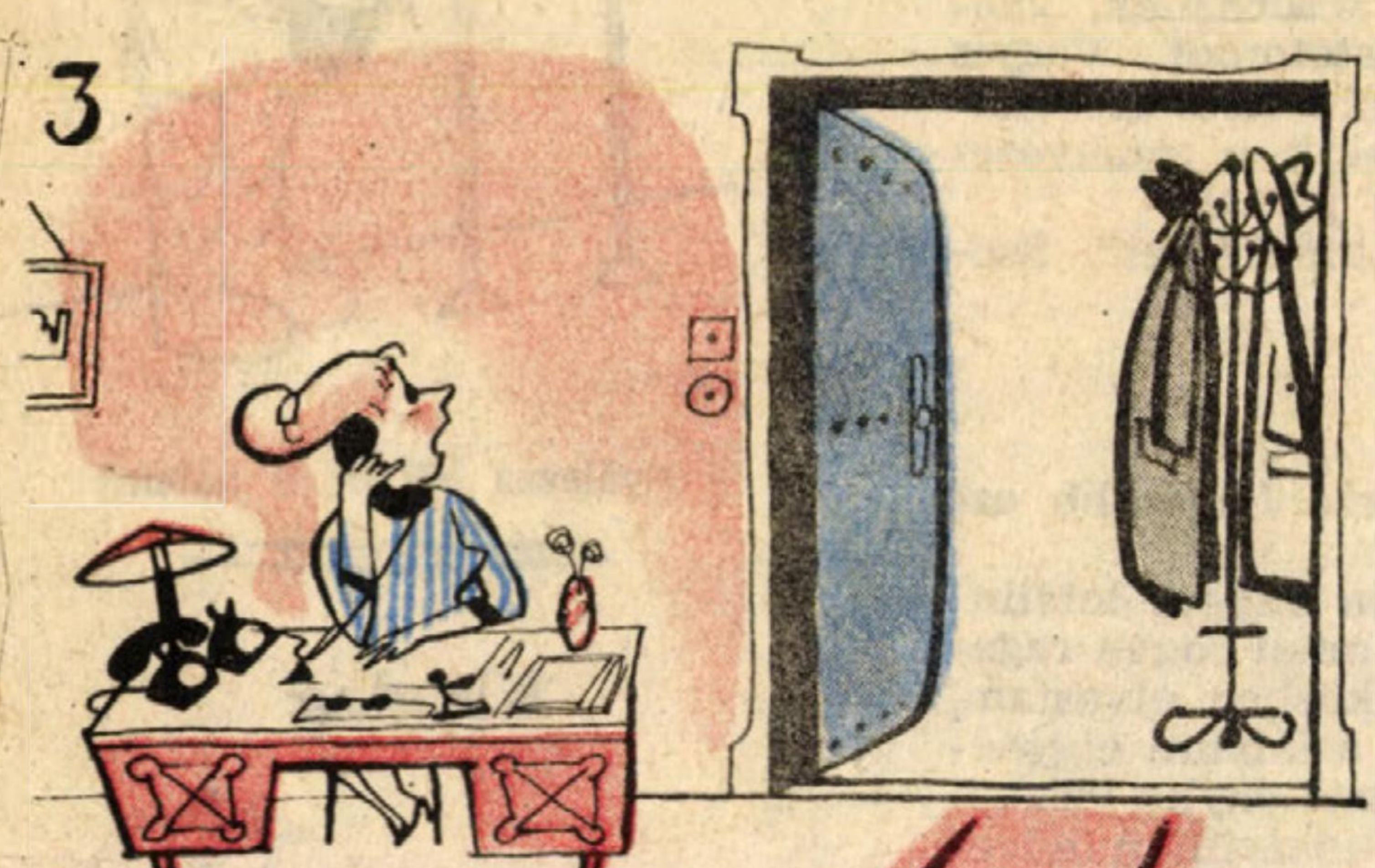

– A főmérnök úr van benn nála! . . .

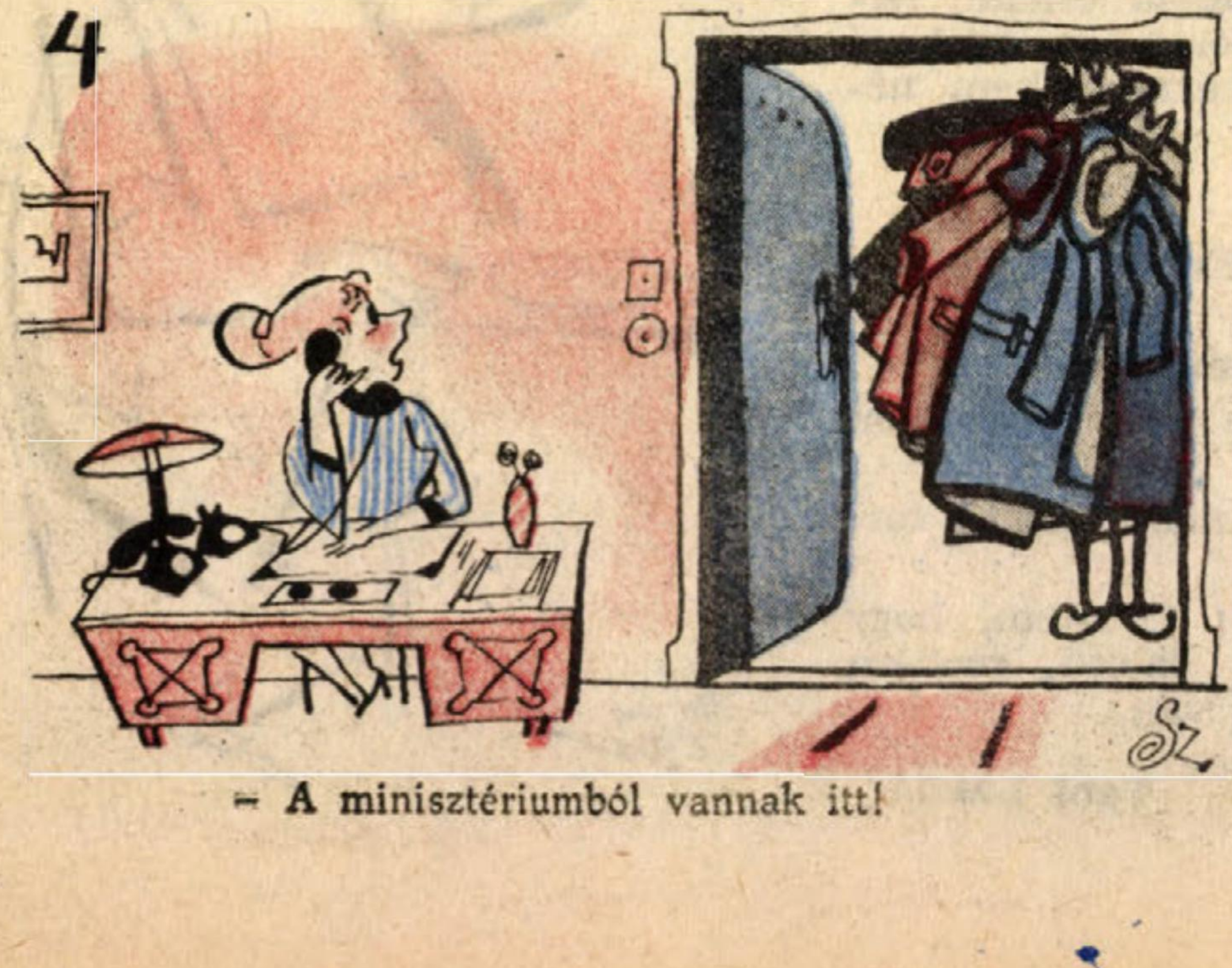

– A minisztériumból vannak itt!

Fel torreádor!

Vasvári Anna rajza

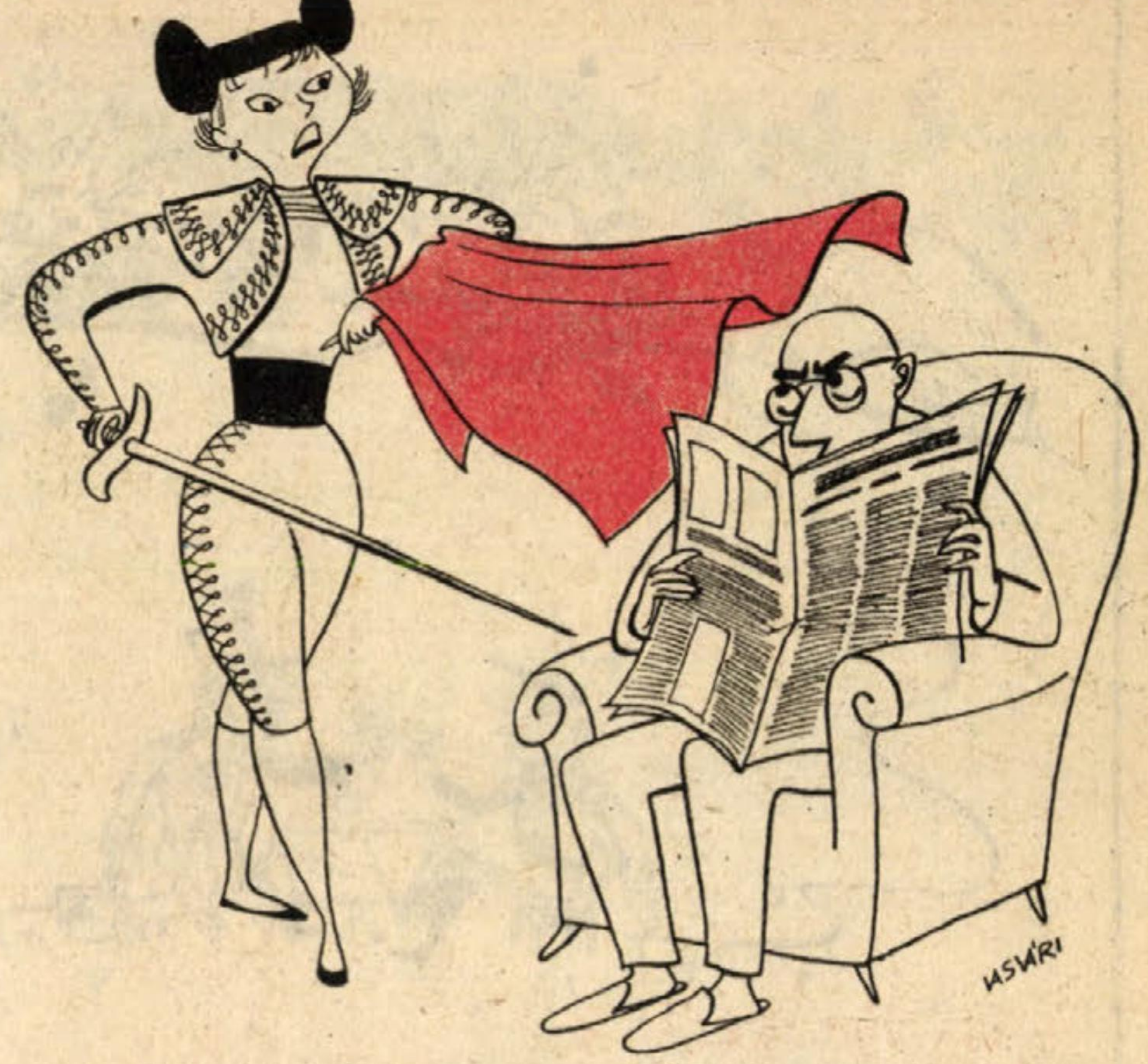

Feleség: Pénzt!

GEZAROL pörkölt

Ültünk az üzemi étkezdében és ettük az ehetőt. Én még a csontleves közepén kanalaztam, amikor a mellettem rágódó Sümeg komám már a körömpörköltöt kezdte falni. A második villarakományt azonban már nem a szájához, hanem az orrához irányította. Majd rövid szimatolás után odatolta elém az ő pörköltjét és így szólt:

— Szagold meg, komám, mert szerintem ennek a pörköltnek pontosan olyan szaga van, mint a gezarolnak.

Megszagoltam. A pörköltnek pontosan olyan szaga volt, mint a gezarolnak. Hívtuk a konyhafőnököt és megkérdeztük tőle, hogy miért van a pörköltnek olyan szaga, mint a gezarolnak. A nagy főnök azt mondta: kérdezzük meg a krumplitól . . .

Mikor éhesen megérkeztem támaszpontomra, öreg este volt, meg krumplis tészta. Az este hűvös volt és ködös. A tészta meg krumplis volt és rossz-szagú: pontosan olyan szaga volt, mint a gezarolnak. Mikor azután megkérdeztem a nejemtől, hogy miért van gezarol-szaga a tésztának, azt mondta: kérdezzem meg a krumplitól . . .

Kivettem a nagykést, bementem a spájzba, kiválasztottam magamnak a legértelmesebbnek látszó krumplit, marokra szorítottam, aztán megkérdeztem, hogy . . . Erre ő így beszélt:

— Mikor én még virágzó krumplicska voltam, meg akart engem enni a Colorado. Gazdám azonban, igen éber gazda lévén, idejében észrevette, hogy én bogaras lettem és ahelyett, hogy Hungária Matadorral permetezett volna, valami féregirtóval szórta be zsenge leveleimet. Ettől aztán a bogarak megdöglöttek ugyan, de én megbüdösödtem. Ezt a gazdám is észrevette mindjárt az első főzetnél, és úgy döntött az ő kedves feleségével, hogy engemet el kell adni, mert én ehetetlen vagyok. Röviddel ezután zsákba raktak, elvittek a földművesszövetkezeti boltba, ahol csak a szép külsőmet nézték és megvettek.

— Innen aztán a krumpliszagú krumplikkal együtt elvittek a kisbegyűjtőbe, onnan a nagybegyűjtőbe, majd a kis Közértbe és a nagy Közértbe, és most itt vagyok. Ha kettévágsz, akkor sem tudok többet mondani . . .

Bernáth Ede

NOÉ GONDJA

Hegedűs István rajza

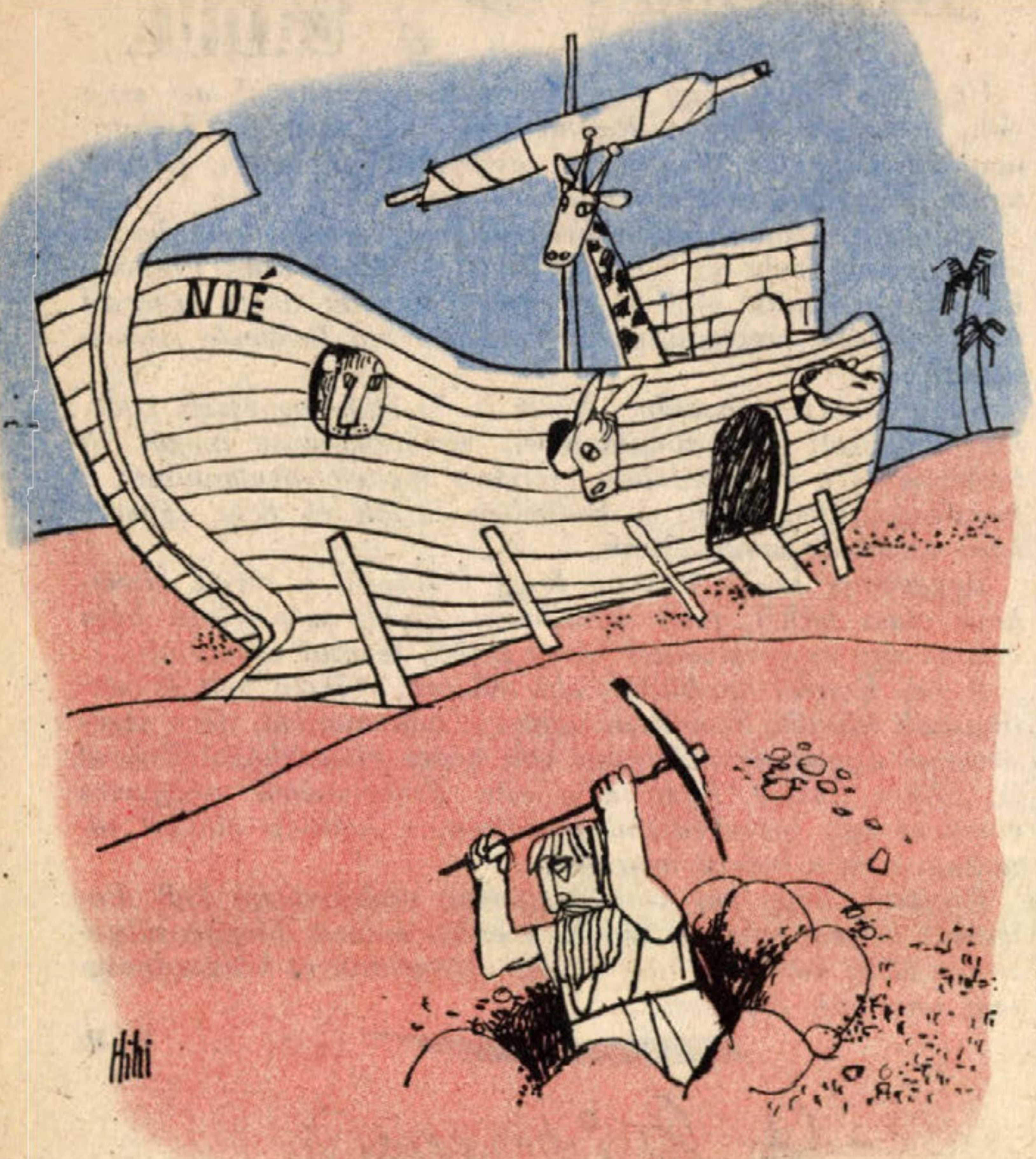

– Itt valahol víznek kell lenni . . .

Holdfogyatkozás

Réber László rajza

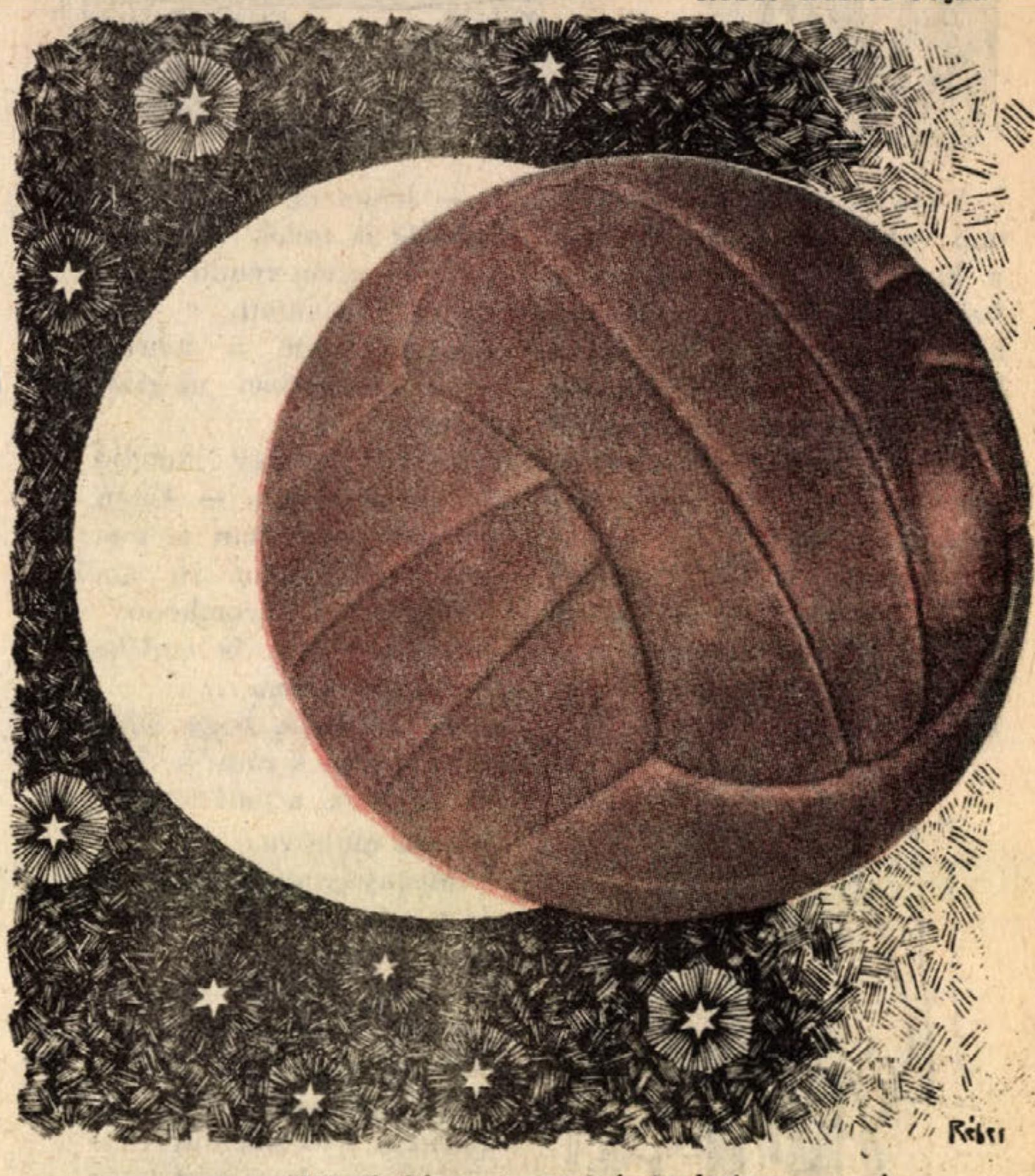

Közeledik a tavaszi bajnokság

A PANASZKÖNYV

Molnár Jóska frissen és könnyen lökte föl a rolót. Már vagy két órája kihallatszott a boltból, hogy odabenn serény munka folyik. A bárd nagyokat dobbant a tőkén. A csontfűrész fütyülve mélyedt bele a legvastagabb velőscsontba.

Szüretes idő volt. Jó húsleves, ízes birkapörkölt nélkül semmit sem ér a szüret s vagy húszan vártak a bolt falának támaszkodva. Csupa asszony. Fiatal, öreg vegyesen. Mikor a roló felcsikorgott, a tömeg megmozdult, egymást törték az asszonyok, hogy mihamarább sorra kerüljenek.

Molnár Jóska már a pult mögött állt. Hetykén és frissen, hófehér köténnyel a nyakában. Jobbkezében a frissen köszörült kés.

— Kérek három kiló marhahúst pörköltnek! — kiáltotta az első asszony.

— Egy kiló hátszínt, két kiló elegyes húst paprikásnak! — kiáltotta egy másik.

— Adjon nekem négy kiló vastag lábszárt.

Jóska meg se mozdulhatott, a húsz asszony egyszerre csérogott.

— Nekem adjon. Megy a vonatom.

— Három unokára zártam rá az ajtót. Nekem mérjen! Értse meg!

— Mondja, meddig áll itt, mint a fancsali feszület? — emelte fel a hangját egy terebélyes asszonyság.

— Ameddig nem maradnak csendben, hogy dolgozni tudjak.

— Azt szeretném én látni! — csapott a pultra keményen az asszony. — Mit gondol, lopom az időmet? Nézze meg az ember. Vége van annak a világnak, amikor még a mészárost is megnagyságosuraztuk. Adjon húst!

A hang indulatos volt és goromba. A többiek egy pillanatra elcsendesedtek. Mindenki a termetes asszonyság felé fordult. Jóska a körülményekhez képest elég nyugodt volt, s csak akkor szólalt meg, amikor az asszony elhallgatott.

— Kérem a panaszkönyvet.

— Az asszony elsápadt. Rémülten nézett Molnár Jóskára. — Mit akar tőlem?

— Megmondtam világosan. Tessék ideadni a panaszkönyvet.

— Dehát, bocsánat, én nem tettem semmi olyasmit, ami miatt maga ezt a csúfságot megtehetné velem.

— Kérem a panaszkönyvet! — támaszkodott a pultra a mészáros. — Addig nem vagyok hajlandó egy dekát sem mérni.

Az asszony elsápadt. Az izzadtság kiverte a homlokát.

— De, kedves kartárs, nem kell olyan érzékenynek lenni.

— Vagy ideadja a panaszkönyvet vagy gyerünk tovább!

Tizenkilenc asszony türelme fogytán volt. Dühösen néztek a termetes asszonyra. Indulatosan mozgolódtak. Végül is egyiknek elfakadt az epéje.

— Mi lesz? Meddig várjunk még? Adja oda a panaszkönyvet.

— Úgyis van! Elő a panaszkönyvvel.

— Megérdemli! Úgy kell neki!

— Az ilyesmit be kell írni a panaszkönyvbe.

— Gyerünk, mama! Mire vár?

Az asszony szemében könnyek csillogtak, amikor belekotorászott a kosarába és lassan, óvatosan a pultra tette a panaszkönyvet.

— Gorombán és szemtelenül viselkedett. Nem volt tekintettel arra, hogy az eladó is ember, sőt érző és gondolkodó ember. Fenyegetőzött és úgy viselkedett, hogy a vásárlókat felháborította. Aláírás, utca, házszám.

Összecsapta a könyvet és visszaadta. Az asszony megszeppenve csúsztatta a kosarába.

— Most mondja meg, hogy mit óhajt.

— Három kiló marhahúst pörköltnek! Szépet, vegyesen.

Jóska villámgyorsan csapta a húst a mérlegre. Az asszony fizetett a pénztárnál. Átvette a húst és lábujjhegyen kiment a boltból. A többiek csendesen kérték az árut és illedelmes köszönés után távoztak.

Több panaszkönyvi beírásra nem került sor. Tudniillik az ébresztő óra megszólalt, Jóska felriadt álmából és frissen kiugrott az ágyból.

Rossi Károly

művész kávéházban

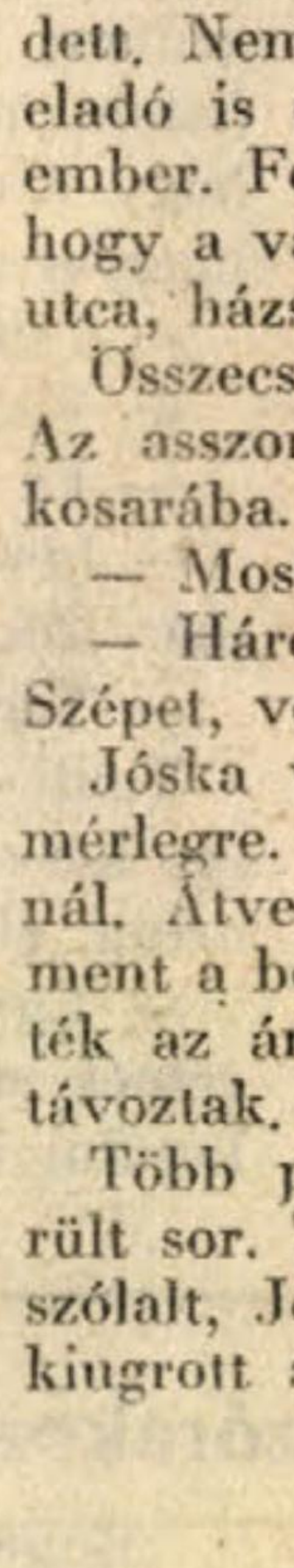

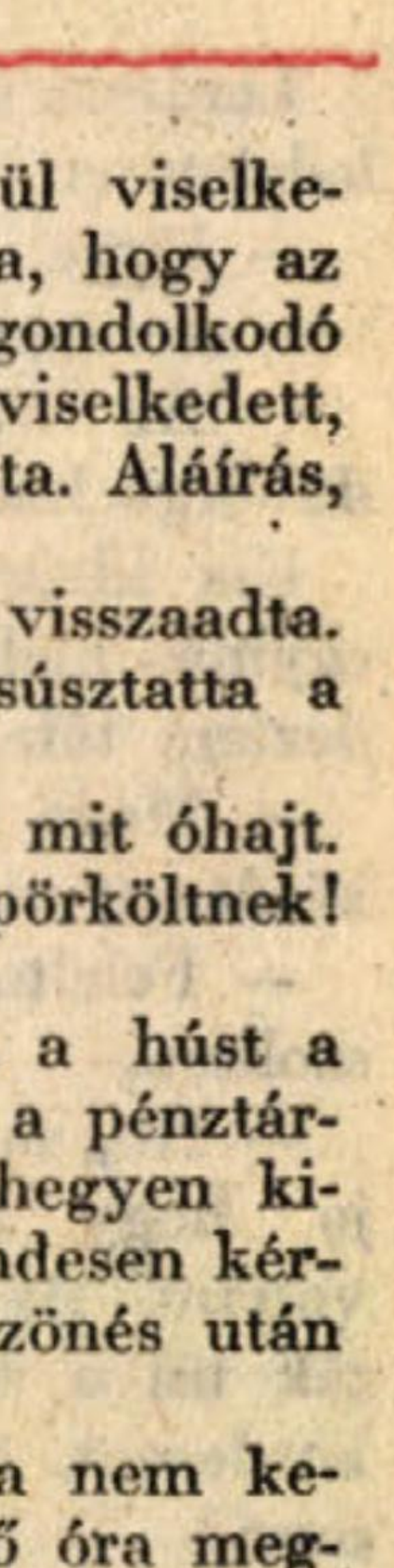

Asztalán elszívott
Cigarettavégek,
Szemében az ihlet
Szent tüzei égnek.

Így ül révedezőn
Tollal a kezébe',
Évek óta nem jut
Semmi az eszébe.

(Galambos)

TOLDI MIKLÓS

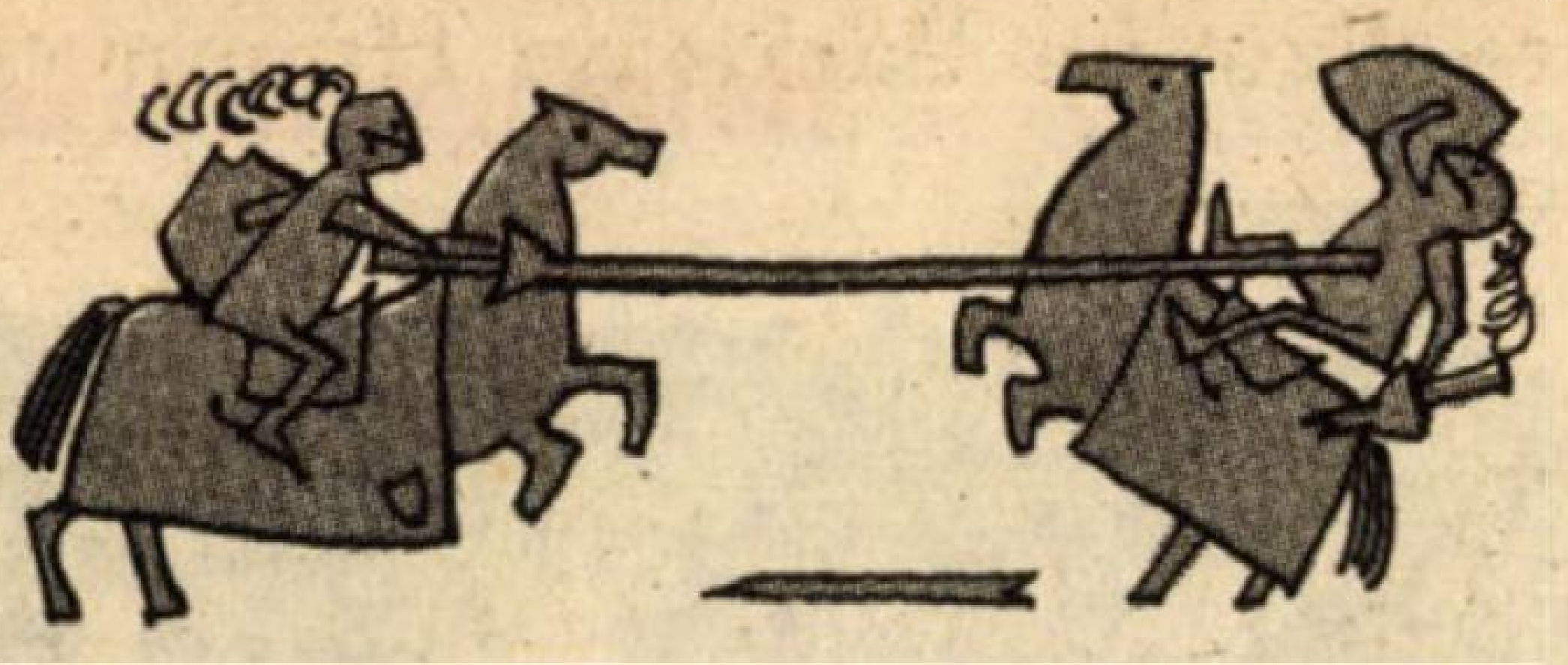

A tanács folyosóján találkoztam vele. Szomorúan üldögélt a kis padon, fejét tenyerébe hajtva. Amikor megláttam, hirtelen fellobogott bennem a képe, mint ahogy pásztortűz ég őszi éjszakákon, messziről lobogva tenger pusztaságon. Természetesen vele volt a buzogánya, parittyaköve és öklelő kopjája is. Nem vagyok félős gyerek, de elhűltem, amikor láttam rettenetes pajzsát és kit csizmáján viselt, sarkantyúját.

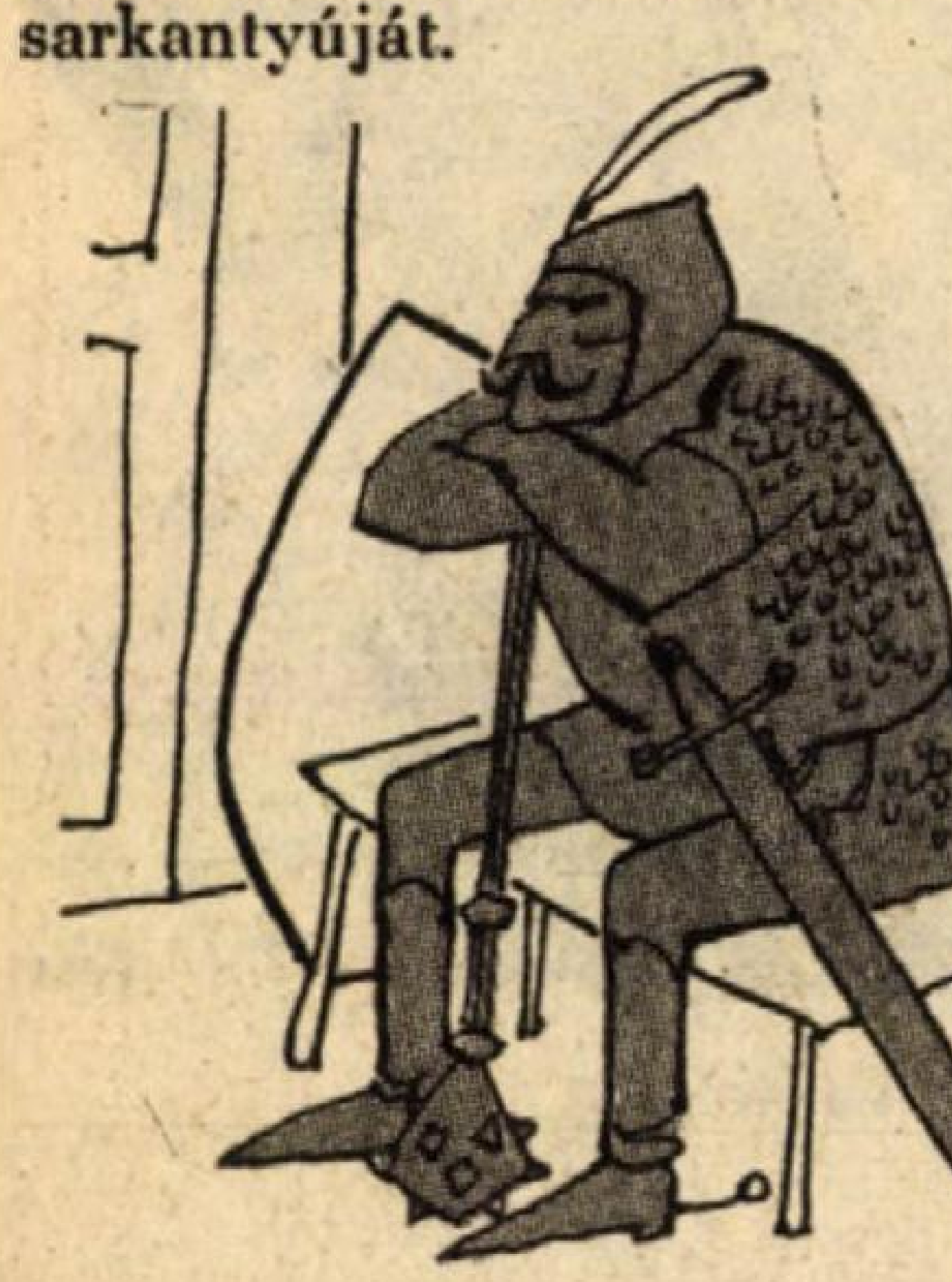

Leültem mellé a padra és illedelmesen megszólítottam:

– Ugye Toldi Miklóshoz van szerencsém?

– Az vagyok! – felelte dübörgő hangon Toldi.

Kis ideig szótlanul ültünk egymás mellett, aztán megkérdeztem tőle, mi járatban van.

– Maga emlékszik rám? – kérdezett vissza.

– Feleltem önből – válaszoltam.

– No, akkor bizonyára tudja, hogy többszörös bajnok voltam. Azóta sem szárnyalták túl a malomkődobási rekordomat. A farkashistóriát ismeri?

– Ismerem. A megvadult bikáról is tudok. Először toppantott, aztán rémítő szavával erőset kurjantott, e fogással visszahökkenté a marhát, s azon pillanatban megragadta szarvát.

– Úgy, ahogy mondja – bólogatott Toldi. – Aztán dicsőséget szereztem a magyar színeknek akkor is, amikor legyőztem a káromkodós cseh bajnokot. Arra is emlékszik?

– Emlékszem...

– Gondolja, hogy odabenn is emlékeznek rám? – kérdezte aggódva, a tanácselnök szobájára mutatva.

Megnyugtattam, hogy nevét és tetteit mindenki ismeri széles e hazában.

– No, ennek örülök! – mondta Toldi. – Tudja, már nem vagyok fiatal. Hiába, az a néhány száz év nem múlt el felettem nyomtalanul...

– Ó, nem látni meg önön! – udvariaskodtam.

– Nem, nem – rázta meg a fejét Toldi. – Nem vagyok már a régi. Én tudom. Kiöregedtem. Átadom a helyem a fiataloknak, most rajtuk a sor, hogy dicsőséget szerezzenek a magyar színeknek...

– Tehát visszavonul?

– Vissza – felelte a bajnok.

– Ez végleges szándéka?

– Igen. Eleget küzdöttem már. Rámfér egy kis pihenés.

– Tervei? – érdeklődtem.

Toldi elővett az iszákjából egy kérvényt, meglobogtatta az orrom előtt, aztán felsóhajtott:

– Egy kis eszpresszót szeretnék nyitni. Mit gondol, sikerülni fog?

(mikes)

mindenki tanul

Úgy kezdődött, hogy megismerkedtem Lenkével, aki szép volt, szőke és magyar-filozófia szakos egyetemista. Délutánonként Lenkével összebújva olvasgattuk a leckét, készültem a Pray-kódexből és Descartes tanaiból.

Azután megismerkedtem Franciskával, ki szép volt, barna és tisztviselő volt egy vállalatnál. A kódexek után Franciskával gyorsírtunk esténként, mert oklevelet akart szerezni és a kedvéért megtanultam a kereskedelmi levelezés rövidítéseit.

Nagyon tetszett azonban Viola is, ki egy vegyészeti gyárban dolgozott és szabadidejében továbbképezte magát. A kódexek és a kereskedelmi gyorsírás mellett megtanultam a benzol-gyűrűket, hogy a kedvében járjak és nem egyszer késő éjszakáig analizáltunk.

Reggelente korán keltem, hogy átnézzem a soron következő olasz leckét, mert Erzsikével, kinek szép vörös haja volt és egy eszpresszóban kávét főzött, olaszul tanultunk.

A baj Évával kezdődött, aki műszaki rajzoló volt és statikusnak készült. Szerettem ugyan a matematikát, de a szervezetem úgylátszik már nem volt képes megbirkózni Évával is. Ekkor történt, hogy egy este Franciskánál négyzetre emeltem egy kereskedelmi rövidítést, s másnap olaszul tanultam meg a halotti beszédet.

Éreztem, hogy baj van, s gyorsan cselekednem kell. Feleségül vettem tehát Jolánkát, s azóta szépen, kiegyensúlyozottan élek: nap mint nap együtt üldögélünk és közgazdaságtant tanulunk Ágnessel...

s. p.

3 kisvers

Formalista

Minden versed cifra szavaktól ékes.
Minden rímed csilingel, olyan tiszta.
Verssorok élén könnyű lábbal lépdelsz,
De nem vagy költő, csak ügyes artista.

Fűzfapoéta

Rossz verseit mindenütt szidják,
De nem veszti el mégsem a kedvét.
A célját félig már el is érte:
Azt, hogy mindenütt emlegessék!

Kérdés

Akad még tehetségtelen költő.
Erről esett már elég szó is...
De arról miért nem szól senki:
Van tehetségtelen olvasó is ?!!

Lelkes Miklós

Mozi az utasok szórakoztatására

Hegedűs István rajza

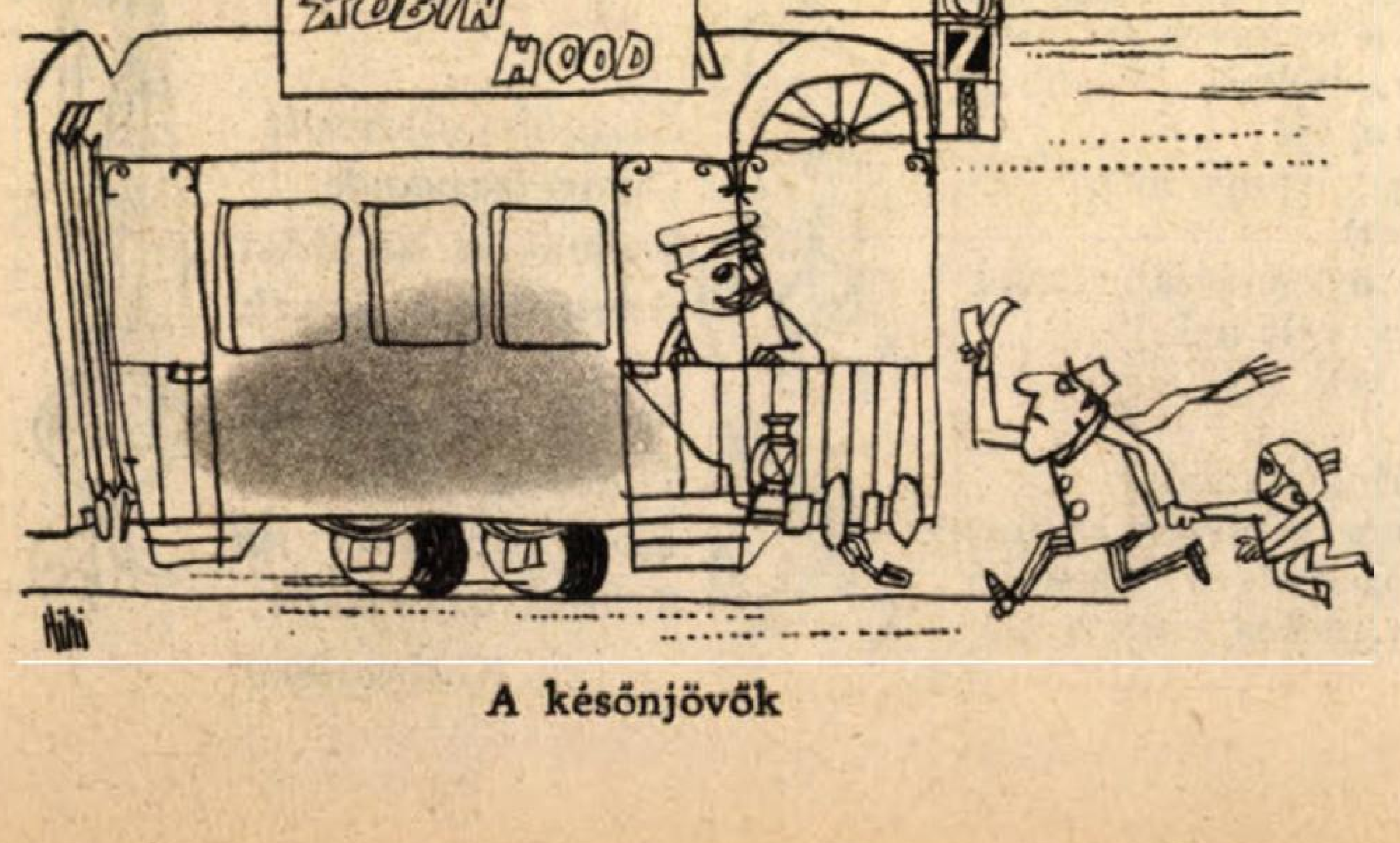

A késönjövök

Zene az utasok szórakoztatására

Várnai György rajza

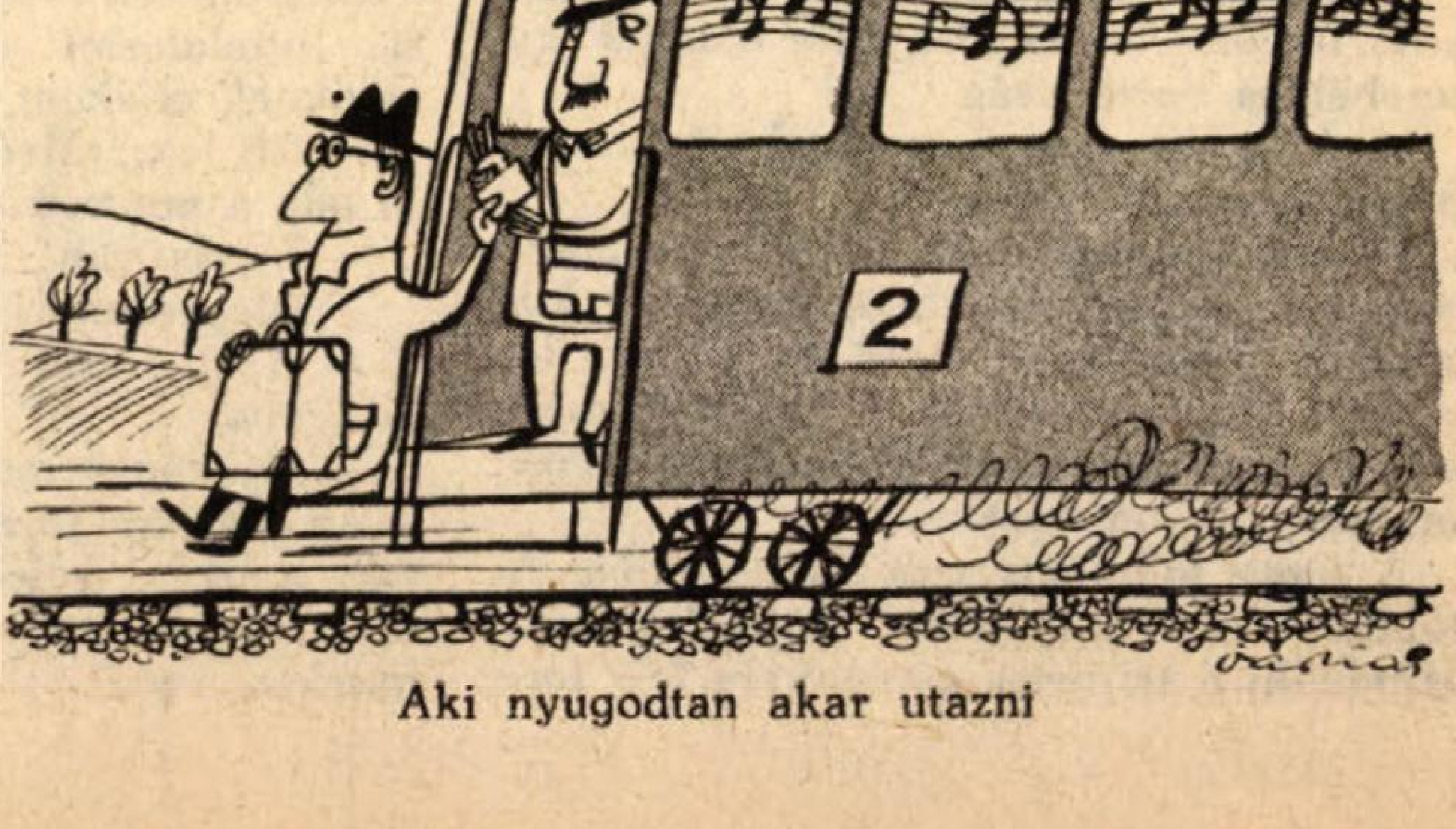

Aki nyugodtan akar utazni

MINDENFÉLE

Nem tudni, mi nagyobb csalódás: ha X-ről kiderül, hogy nem is olyan jó ember, vagy ha Y-ról kiderül, hogy nem is olyan rossz ember, mint hiszik.

*

Nagy butaság a kelleténél okosabbnak lenni.

*

Ha valaki újra feltalálja a telefont, az még nem a haladó hagyományok ápolása.

*

Véletlen csak a színdarabokban van, az életben nincs.

F. L.

Legenda a Lordok Házáról

Az angol Lordok Háza nem tartozik a legélénkebb intézmények közé. Hagyomány, méltóság, unalom jellemzi a brit felsőházat.

Erről szól az alábbi kis történet:

Egyszer egy lord azt álmodta, hogy a Lordok Házában beszédet mond. Amikor felébredt, meglepve tapasztalta, hogy valóban beszédet mond a Lordok Házában.

Ketten a Magyar—Szovjet Barátsági Hónap vendégei közül

Inna Makarova filmművésznő — **Borisz Csirkov filmművész**

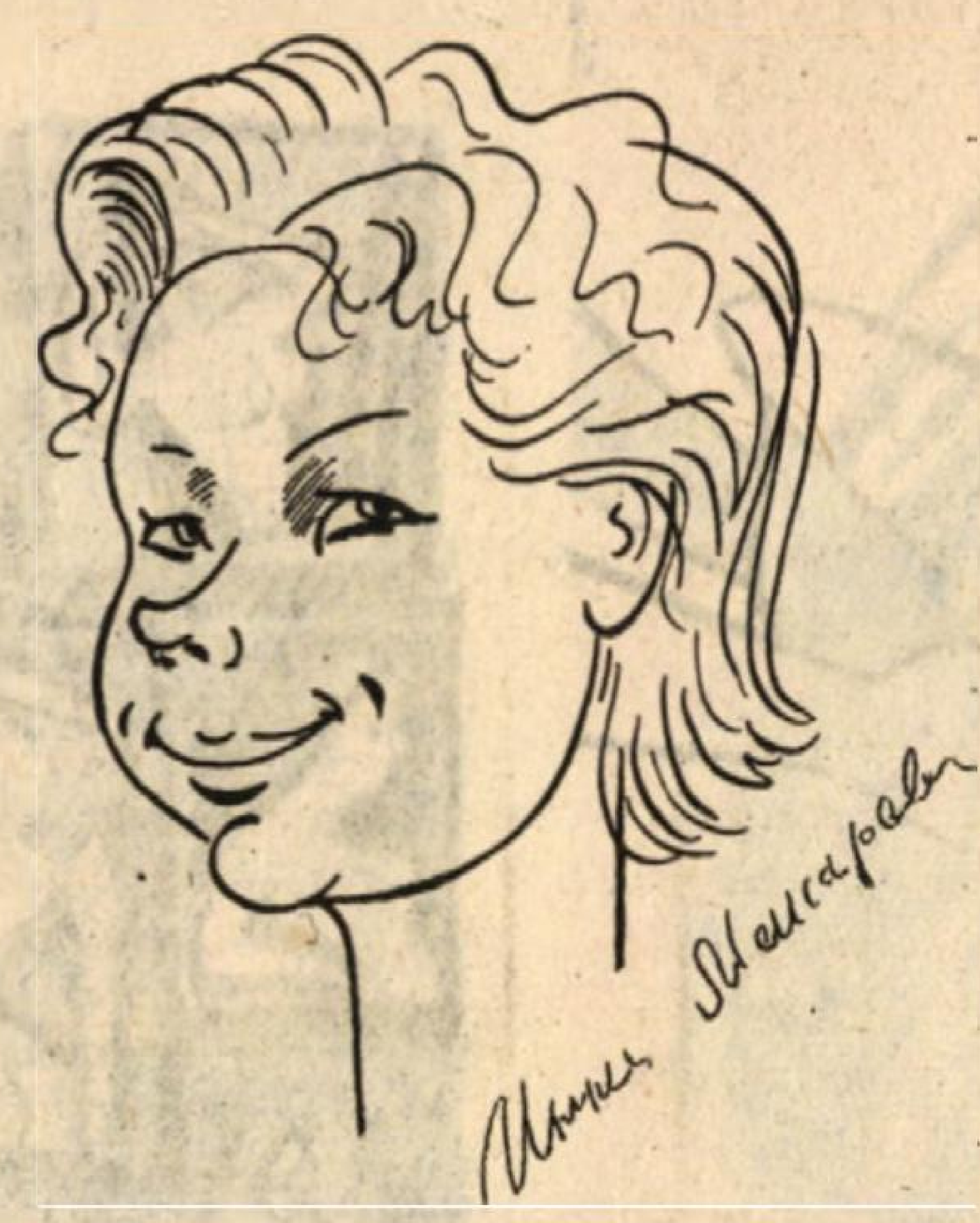

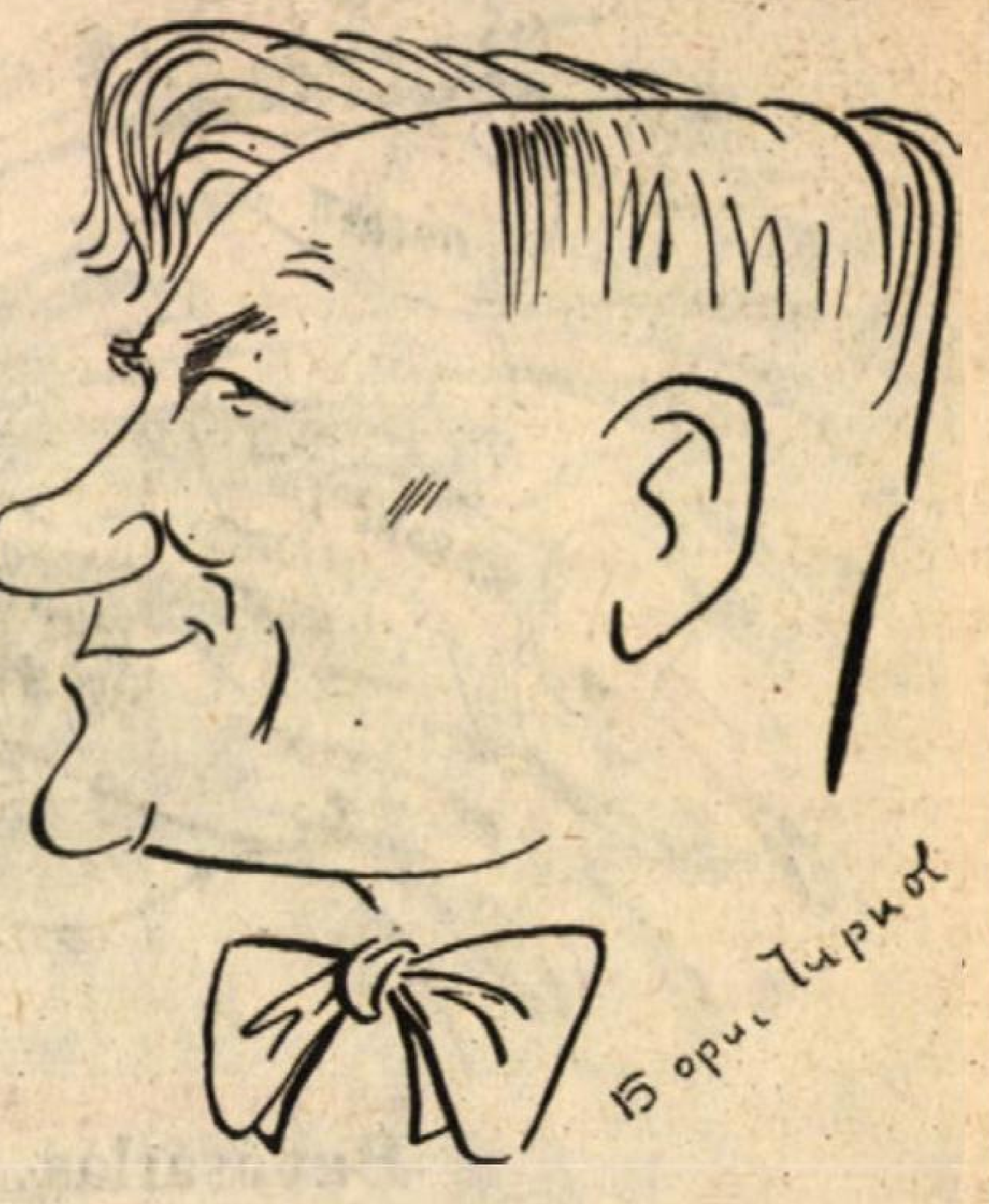

Желаю счастья и успехов читатели журнала „Лудаш Мати" и желаю журналу всегда быть весем и интересным

A Ludas Matyi olvasóinak boldogságot és sikereket kívánok és kívánom, hogy a lap mindig vidám és érdekes legyen.

BORISZ CSIRKOV

Sándor Károly rajzai

ÉRETTSÉGI

Gyakran álmodom lidércceset, de ami leginkább kihoz a sodromból, az a visszatérő kép, hogy nincs meg az érettségim. És ami a legbosszantóbb a dologban, egyszer már kihevertem a maturára készülés tompító bűvöletét, mint a foghúzás előtti novokaint. Akkor azt hittem naivul, levágtam a hidra mind a tizenkét fejét. Sajnos, tévedtem. Birizgál valami itt bent a nyúltagy körül, mint egy le nem törlesztett adósság, hogy álmomban se hagyjon nyugton.

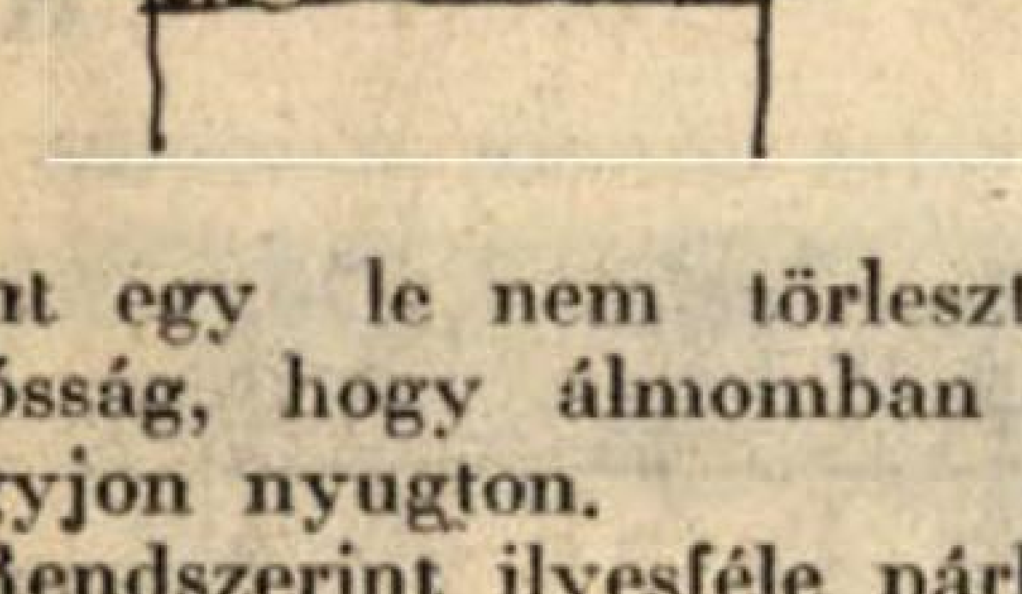

Rendszerint ilyesféle párbeszédet folytatok Naspolya tanár úrral.

— Kapuszta, magának ma van a maturája! Készült?

— Nem készültem, tanár úr.

— És mi akadályozta meg ebben?

— Mert engem egyszer már érettnek nyilvánítottak.

— Pokoli tévedés, ezt maga csak álmodta.

Tehát álmodtam az érettségit és a keserű igazság az, hogy zöldfülű maradtam.

Egyszeribe elönt valamelyik Ádám-előtti ősöm dühe és az asztalra csapok:

— Már mindent elfelejtettem, tanár úr. Elvégre harminc éve történt.

— Átlátszó kifogás ez, Kapuszta, de ha így van, ez annál rosszabb!

— Mi történjék most velem? — kérdeztem semmivé zsugorodva.

— Visszamegy az elsőbe!

Ilyenkor odakoccan a fejem az ágy sarkához és felébredek. Hála teneked, vaságy, ezt így megúsztam — gondoltam megkönnyebbülve —, álom volt az egész. Igaz, hogy csak elégségesre értem, de ezt ma már senkise firtatja. Ekkor különös ötletem támadt. Lássuk csak, hogy fest az ábra a színjeleseknél. Felöltöztem és máris rohantam Kimagasló Ödön barátomhoz, aki vezető-statisztikus az Ebonit-műveknél. Ő súgott nekem a matematikából.

— Vannak-e érettségi-komplexumaid álmodban? — szegeztem neki a kérdést.

— Ez magától értetődik — felelte nagyképűen — különösképp, ha bőségesen vacsorázom.

— És mit szoktál álmodni ilyenkor?

— Azt, hogy én vagyok a kiküldött biztos és megbuktatom a Naspolyát.

Ebből tudtam meg, hogy az álmokban is van némi következetesség.

Hunyadi István

Televíziós készülék orvnézők részére

Kaján Tibor rajza

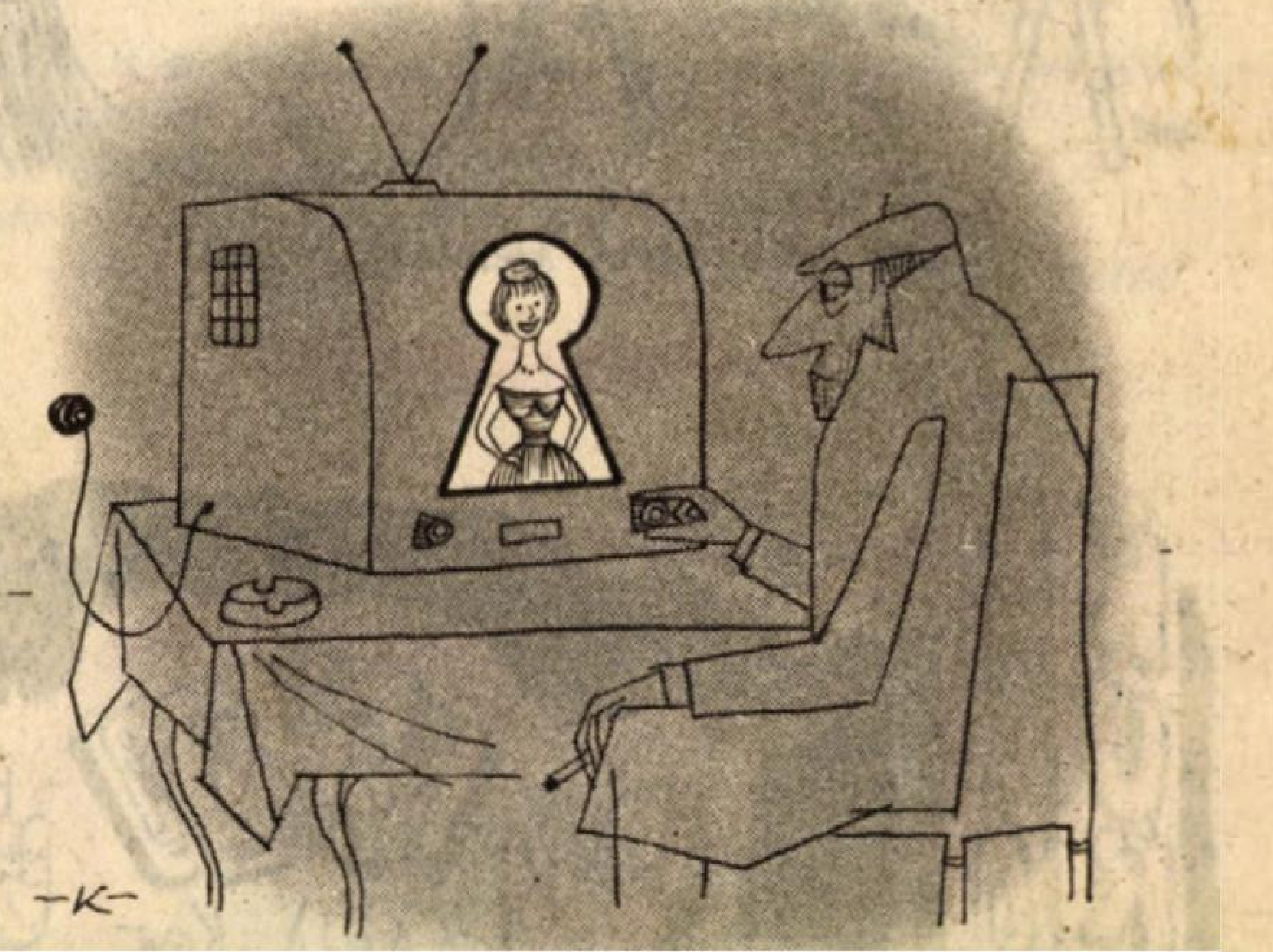

Hűséges igazolványfénykép

Schwott Lajos rajza

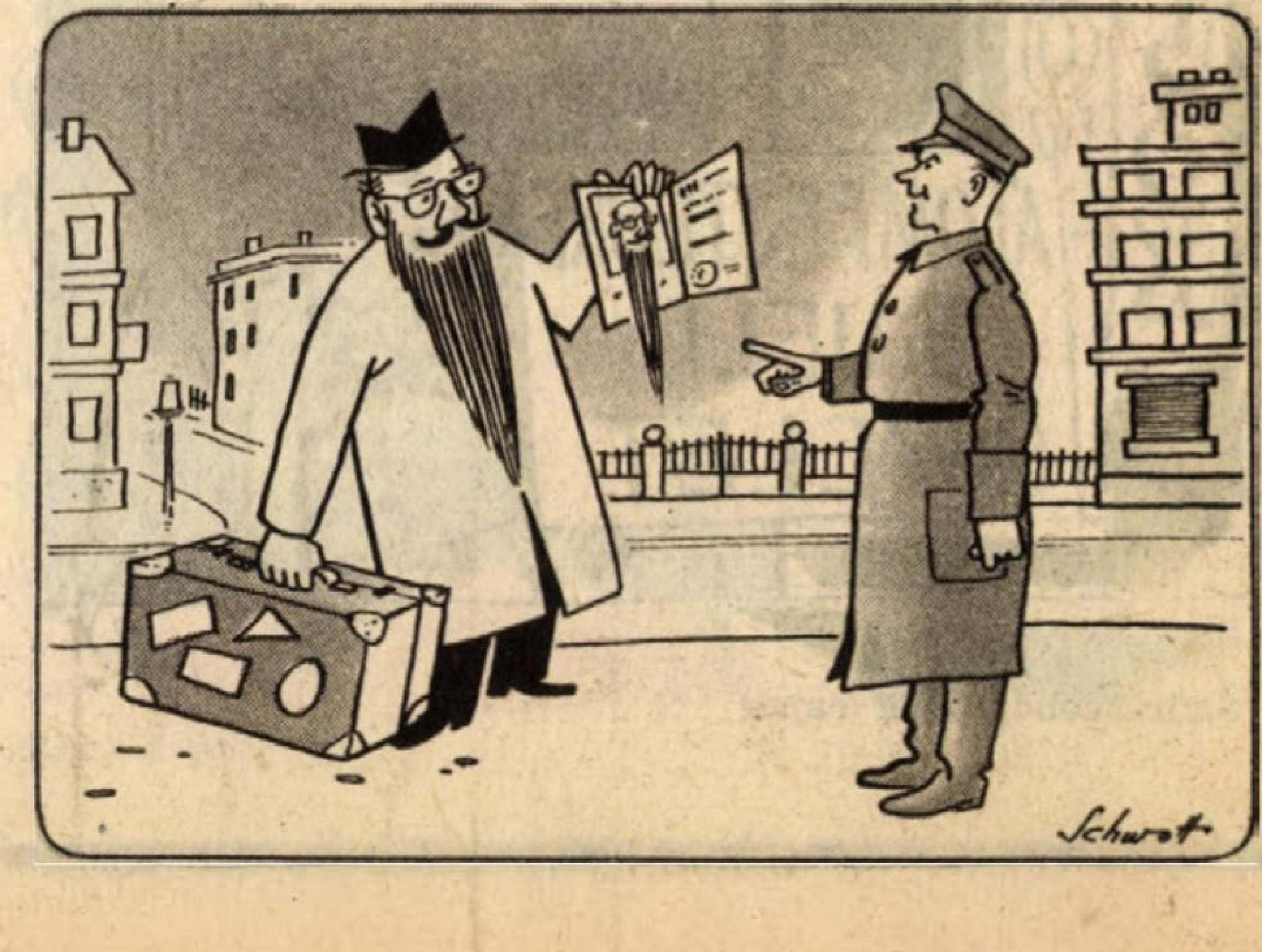

Vigyázat!

Sándor Károly rajza.

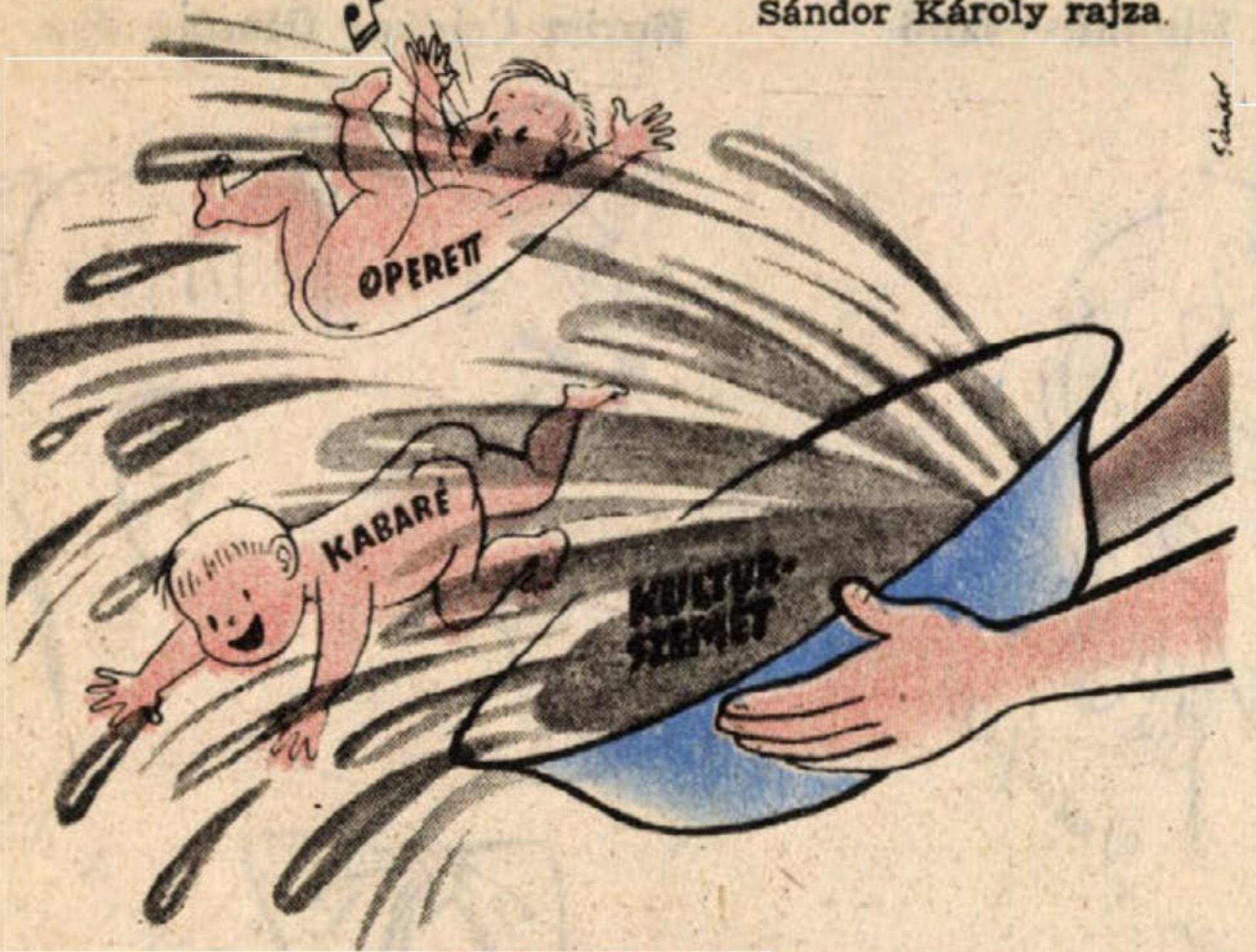

Bevásárlás

Gerő Sándor rajza

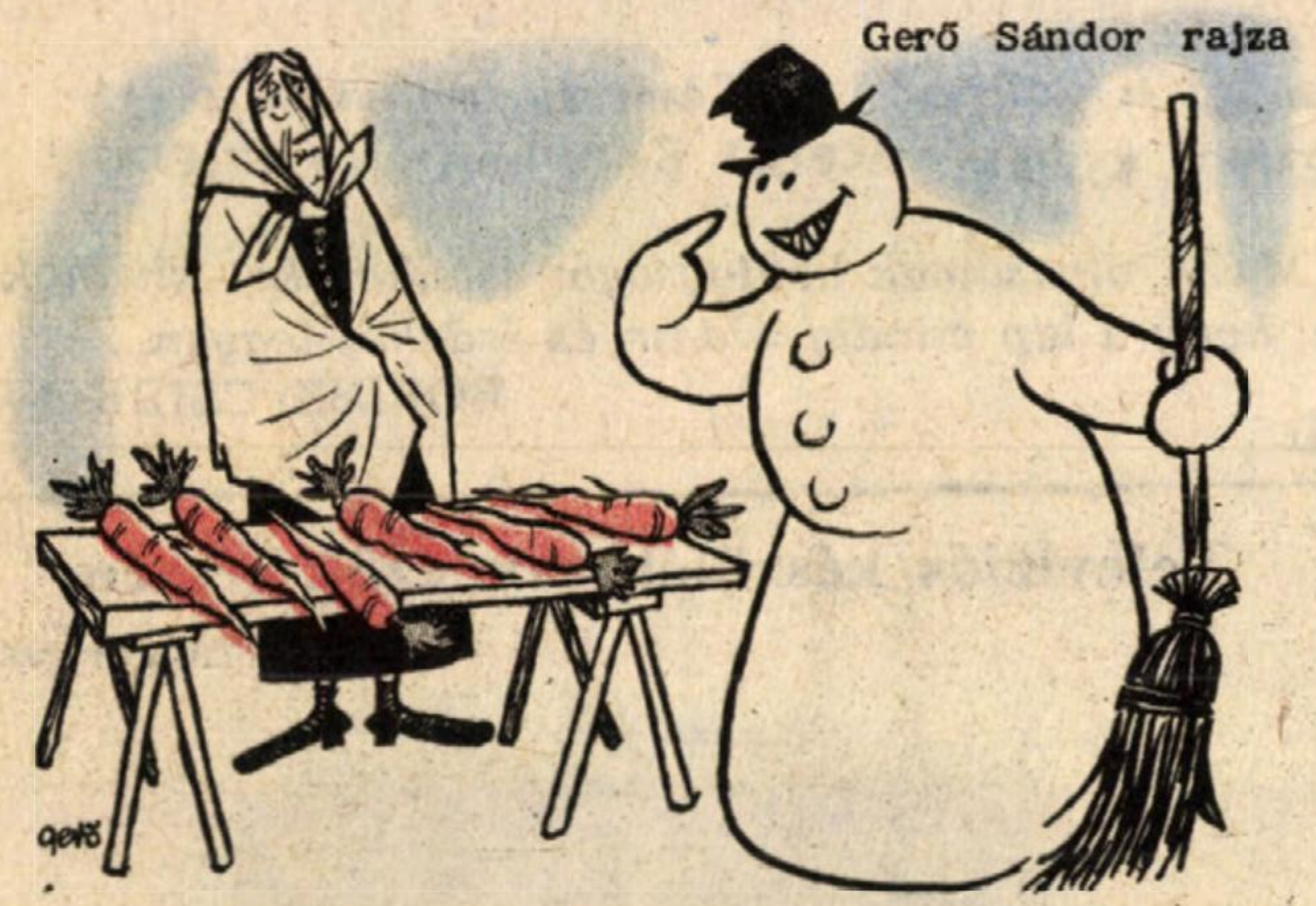

– Egy szép orrot szeretnék venni!...

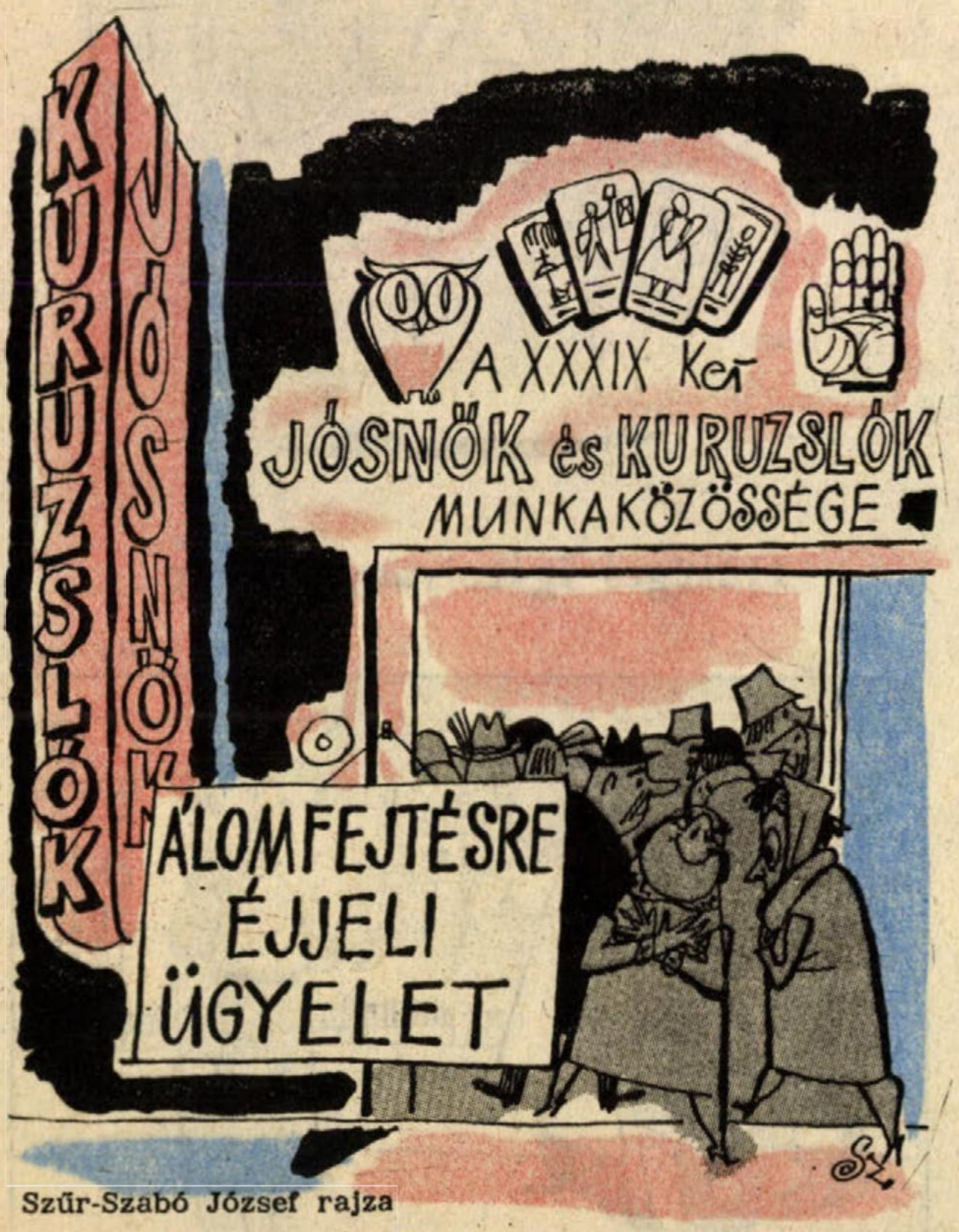

Szűr-Szabó József rajza

Szépen fejlődik a jósnő és a kuruzslóipar

Kikapcsolódás

Szűr-Szabó József rajza

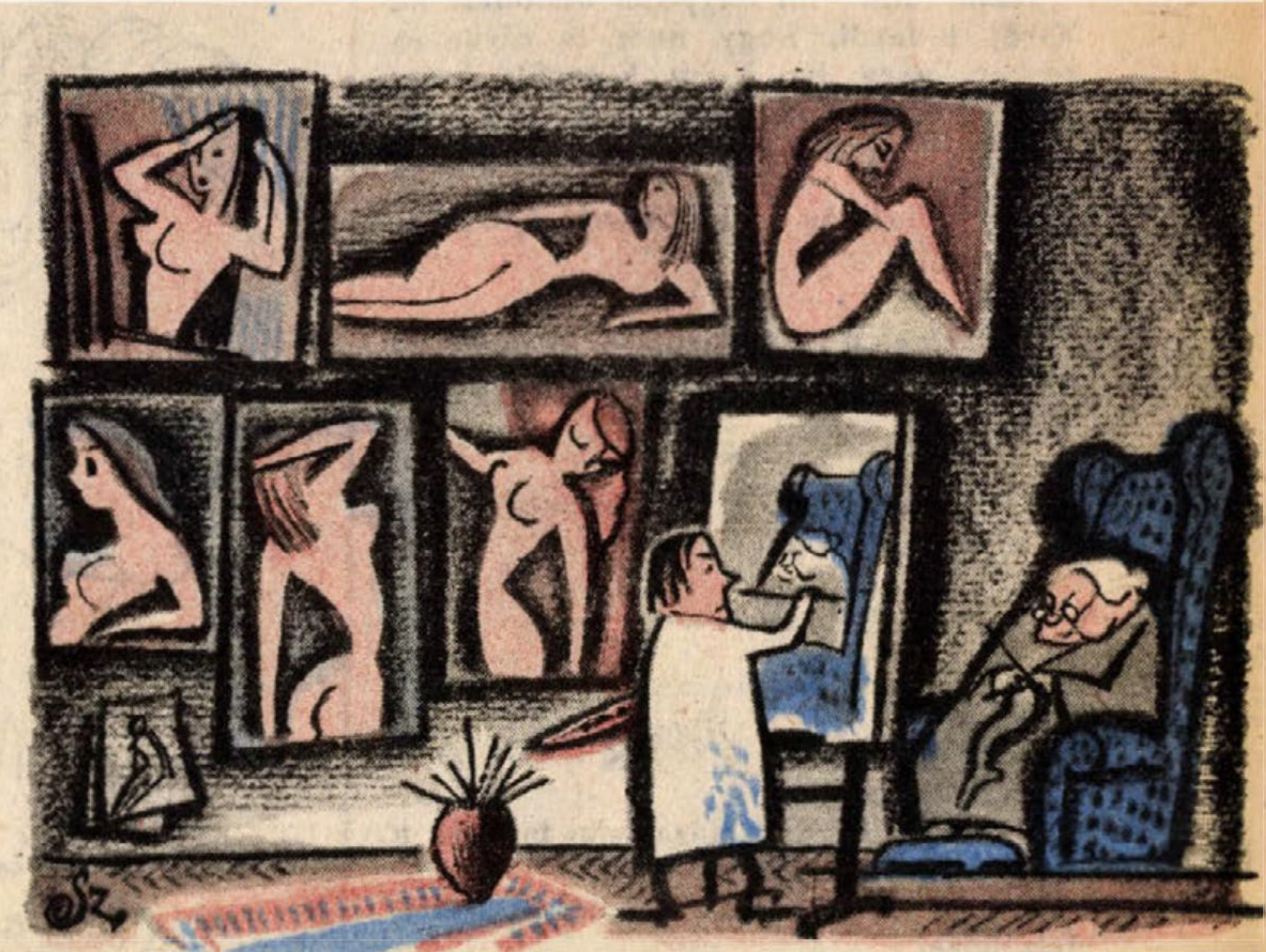

A pénz feltalálása előtt

Kaján Tibor rajza

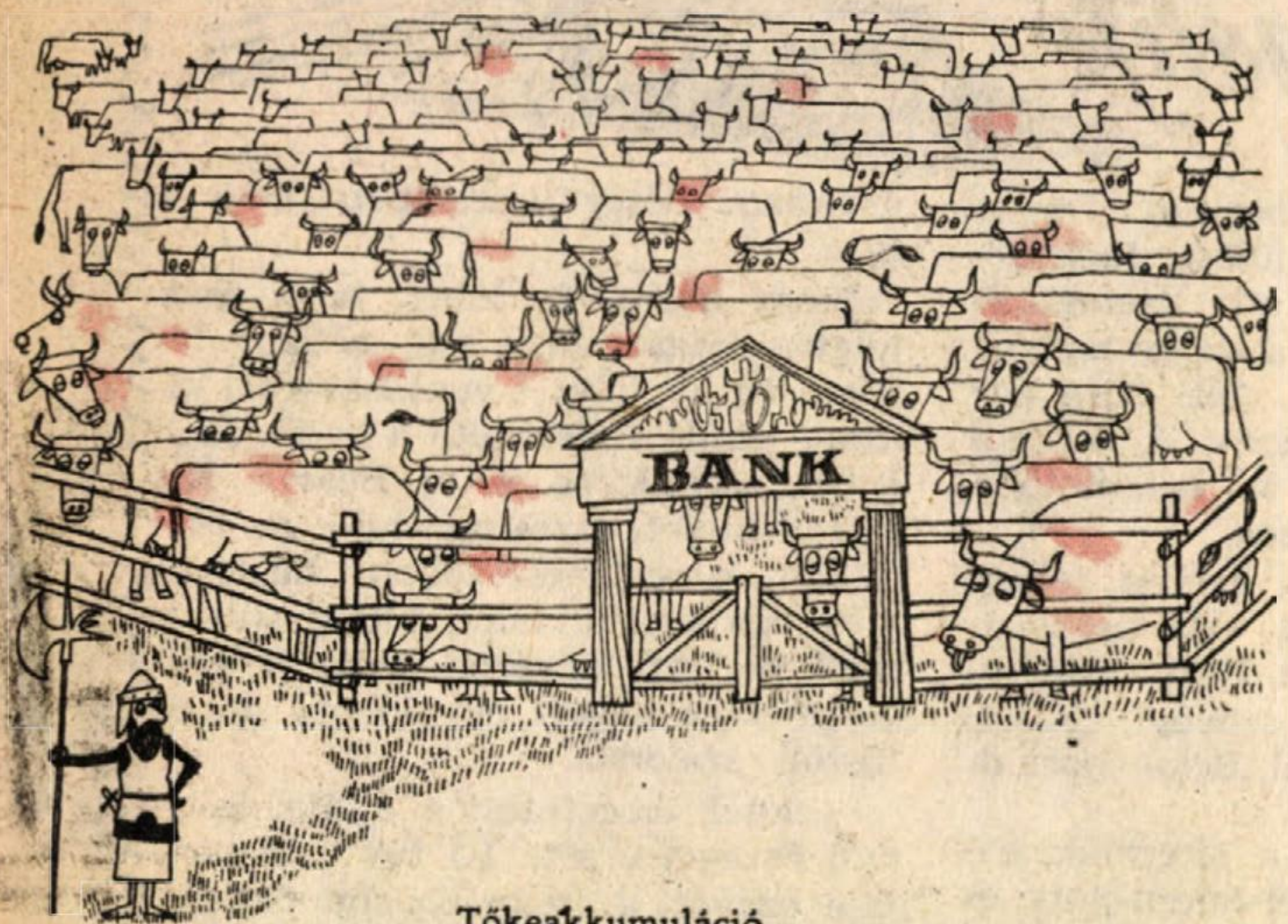

Tőkeakkumuláció

Irodalmi üzlet
1.000,00

— Hová, hová — csípett nyakon váratlanul a Mackó büfé előtt mesterem és tanítványom, Rézmáz Kázmér —, kihez esztendők óta bonyolult, de bizonytalan baráti szálak fűznek.

— Na, hogy vagyunk? He-he-he.

— Írok, írdogálok, öreg huligán — feleltem lehangoltan. — Bár ne tenném. Rossz pálya. Az imént adták vissza két gyönyörű költeményemet a Hajnali Harsonánál. Azt mondták, nincs hely. Bezzeg a kövér Meszetnekinek van hely! Attól egy étlapot is rögtön leközölnének.

Kázmér szemében kigyúlt az a sajátos fény, mely csak akkor látható, ha nagyszerű és megvalósíthatatlan elgondolásainak valamelyikéről kezd beszélni:

— Ideje volna már sutba vágni ezt az elavult maszekoskodást! Miért nem veszünk példát másokról? Egységben az erő! Alapítsuk meg a „Muzsért" K.T.SZ.-t! Azaz, a muzsaértékesítő kisipari termelőszövetkezetet. Olyan intézményre gondolok, ahová az írók és a költők bedolgozhatnának. A termést, az íróasztaltól egyenesen ide hoznák, megtakarítva az elhelyezéssel járó töméntelen szaladgálást, bosszúságot.

Kázmér képzelete megtáltosodott:

— A Rákóczi úton ragyogó Minta Boltot rendeznénk be az árkádok alatt. Reprezentatív neonvilágítás. Külön vers- és külön próza-osztály, természetesen szakképzett eladókkal, ahol a kedves vevők csak kiválasztják a napi kézirat-porciót: ódát, elbeszélést, bohóctréfát — szóval akármit —, s mire a kifizetett blokkal visszaérnek, az árukiadóban már várja őket gusztusosan becsomagolva az egész cucc.

Hozott anyagból, például szinopszisból, szintén vállalnánk munkát — azonkívül leporolnánk régi operetteket stb., stb.

Határidős megrendeléseket vennénk fel közületektől, esetleg priváttól is: drámákra, alkalmi pohárköszöntőkre, sírversekre, magánszámokra.

Ha jól megy az üzlet, néhány hónap múlva fiókot nyitunk a Belvárosban. A „Különleges Izmusok Boltját". Itt virágozhatna minden virág, reggel kilenctől, délután fél ötig. Természetesen kivéve a gyomokat.

A Népszínház utcában berendeznénk a „Leértékelt Művek Boltját". Megpróbálva féláron elsózni a bóvlit, ami a többi üzletben már a kutyának sem kell.

És volna külön „Humor-részleg" is a Körúton, ahol stanicliban vesztegetnék a jó bemondásokat, párját egy forintért, meg „Műfordítás-lerakat", perzsa verstől, a zulukaffer meséig, bő választékkal.

Kázmér elgondolkozott:

— S végül, mit szólnál egy „Önkiszolgáló Bolt"-hoz? Ebben az üzletben kizárólag csak csupa üres, makulátlan, hófehér papirost árulnának, amelyre mindenki azt írhatná rá, amit akar...

Dalmáth Ferenc

Riska konzervatív!

Mészáros András rajza

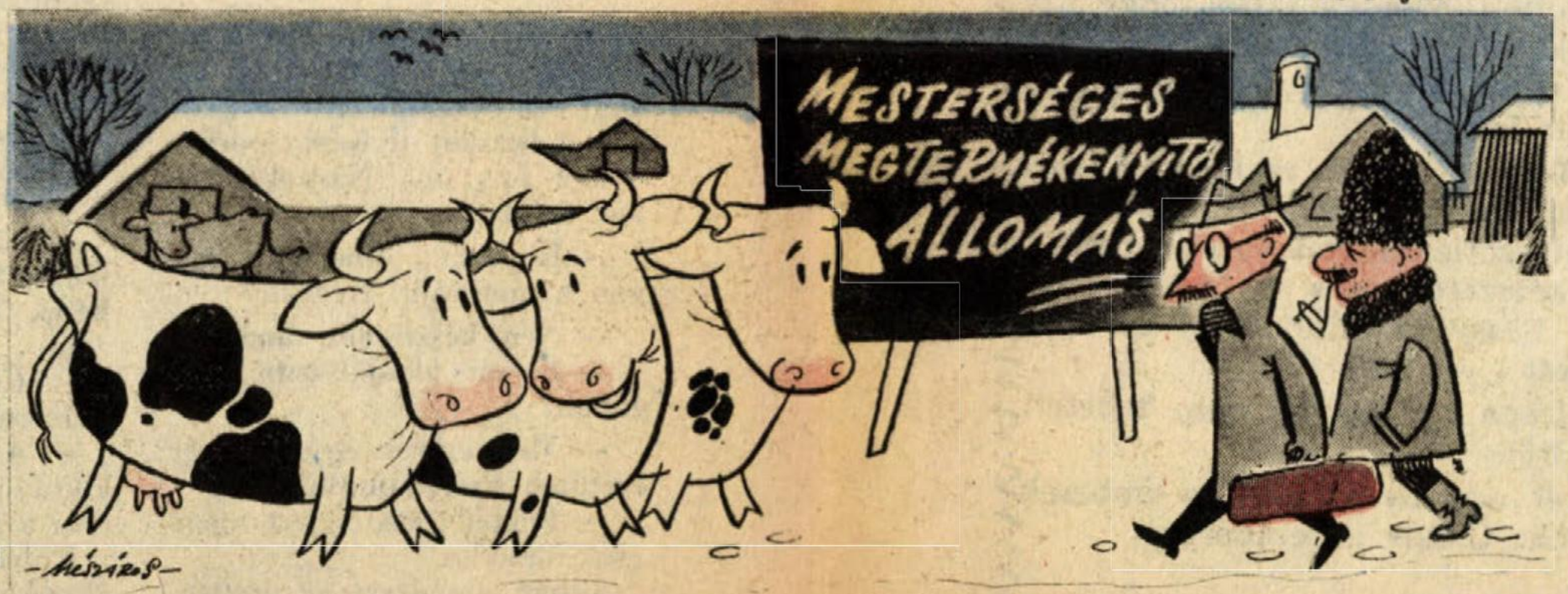

– Azért mégiscsak az volt a szép idő, amikor a Kormos jött a doktor úr helyett!...

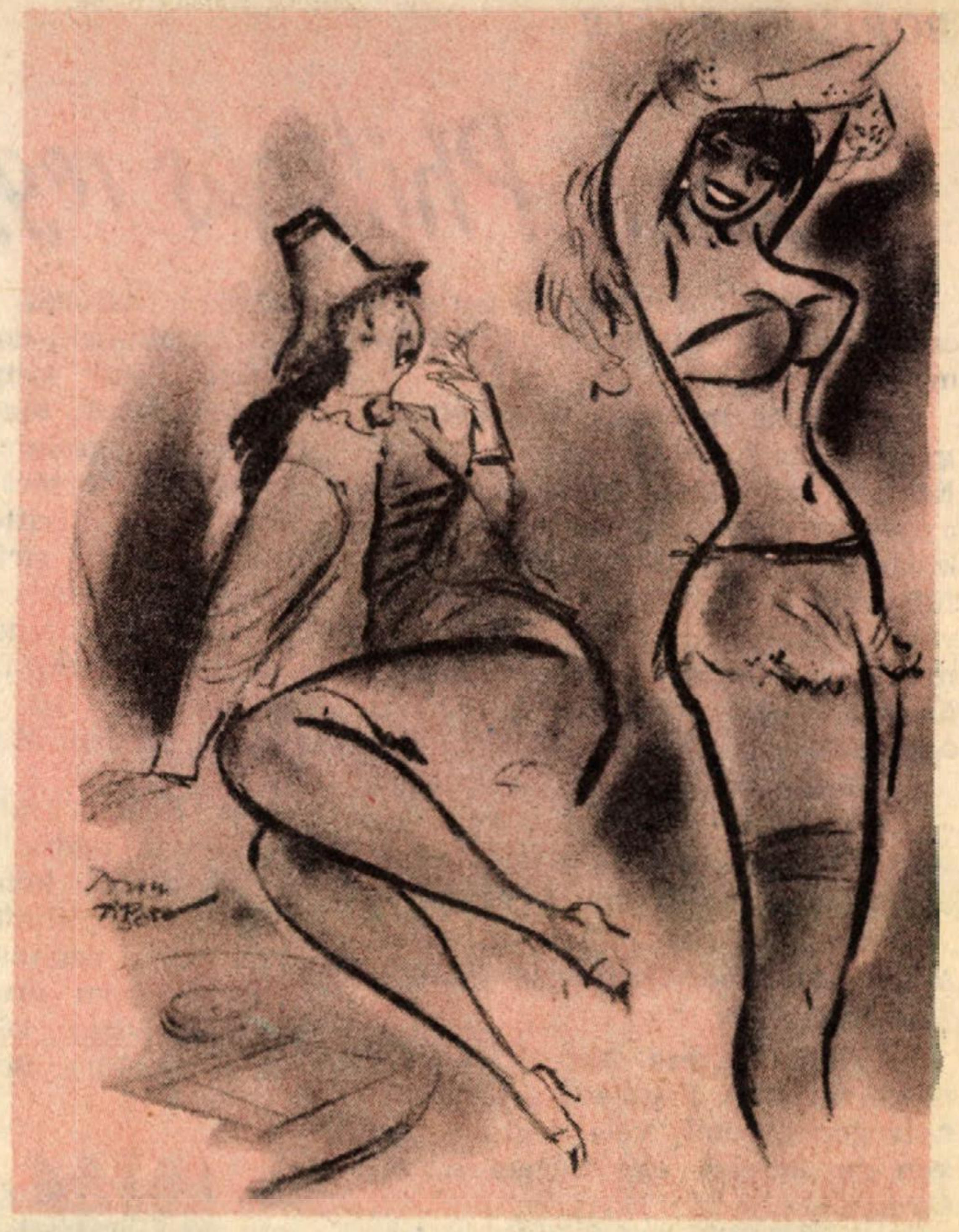

– Sajnos, itt a tavasz es nincs más ruhám, csak a régi kockás kosztümöm...
– De hisz kockás lesz a divat!
– Igazán? Mondd, soká lesz még tavasz?

Toncz Tibor rajza

Férfidivat-bemutató

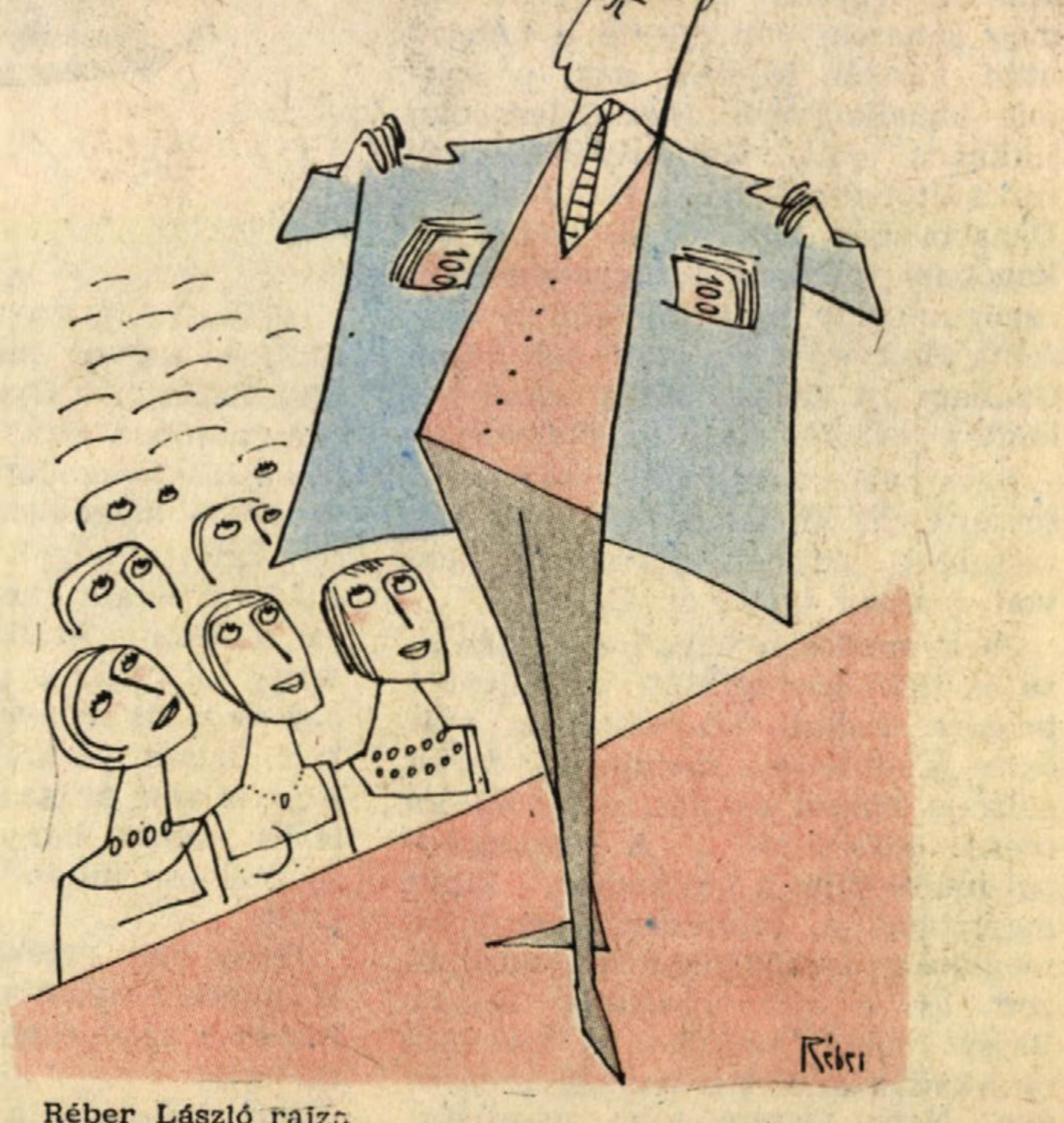

Réber László rajza

BORISZ LASZKIN:

Jack Philipps reggelije

Jack Philipps a pompás park rácsos kerítésén keresztül pillantotta meg Bessyt.

Az igazság kedvéért meg kell jegyezni, hogy Bessy gyönyörű volt. Egy kis szőnyegen álldogált, melyet a gyepre terítettek, s nem titkolt kíváncsisággal tekintett Jackre. Jack füttyentett, elmosolyodott, majd tovább haladt a kerítés mentén. A nyaraló bejáratánál kezes-lábasba öltözött fiatal, sudárnövésű legény álldogált.

— Helló! — szólította meg Jack. — Nem akad valami munka nálatok? Háborút járt veterán vagyok.

A fiatalember kiköpte a rágógumit:

— Ördögöd van, hallod! Ha értesz a gyepnyíráshoz, kaphatsz munkát.

— Értek hát.

— Akkor gyere be. A kertész megbetegedett. Fogd ezt a kis gyepnyírógépet, sétálj vele végig a parkon és keresel egy reggelirevalót. Gyere.

Bevezette Jacket a parkba, kezébe nyomta a kis kaszálógép fogantyúját.

— No, elkezdheted. Megnézem, mit tudsz.

Jack levetette a kabátját és lassú léptekkel nekiindult, maga előtt tolva a gépet. A legény leereszkedően vállonveregette és eltávozott.

Jack igencsak iparkodott, hogy jó munkát végezzen. Igaz, hogy kertész még sohasem volt. Pedig a háború után jócskán kijutott neki a sokféle foglalkozásból: New-Orleansban rikkancs volt, Kaliforniában narancsültetvényeken verejtékezett, Dearbornban autórakodó volt, Csikágóban utcaseprő, ugyanott egy rágógumigyár reklámtábláját is hordozta, Hollywoodban statisztált Ralph Graham „A kacagó Magg" című bolondos revüfilmjének felvételeinél.

Egyszóval, nem volt valami jó sorsa. Gyakran találkozott volt bajtársaival, akiknek ugyancsak nem volt fenékig tejfel az életük.

Jack gondosan ügyelt a munkájára és lelki szemei előtt megjelent a beígért reggeli. Gondolatban már össze is állította a menüt: egy darab sülthús rizzsel és két, nem, három csésze édes kávé!... A kaszálógéppel megkerülte a virágágyat, s kicsit megpihent a kerítésnél. Ingujjával megtörölte izzadó homlokát, körülnézett és... újra meglátta Bessyt. Bessy csukott szemmel, a melegtől eltikkadva hevert a pompás szőnyegen. Nem messze tőle ventillátor zümmögött a gyepen, a biztonság kedvéért hálóval leborítva. De ez sem hozott neki enyhülést. Jack köhintett: Bessy kinyitotta szemét és unottan ásított. Ma valahogy nagyon bágyadt hangulatban volt. Alig egy órával ezelőtt tért haza. A jóságos Mrs. Selant kivitte őt a temetőbe, Bessy apjának sírjához.

A temető legszebb helyén fekete márványból faragott, ezüstkoszorúval díszített sírkő állt. Rajta aranyozott betűkkel ez a szöveg: „Aludj édesem, drága Mike! Béke poraidra!"

Mrs. Selant leült a síremlék elé elhelyezett padra, fel-felcsuklott és nyelte a sós könnyeket. Időnként részvétteljes pillantásokat vetett Bessyre. Bessy azonban semmi meghatottságot nem árult el. Megszagolt egy-két virágot, körüljárta apja sírját, majd. Mrs. Selantra bámult.

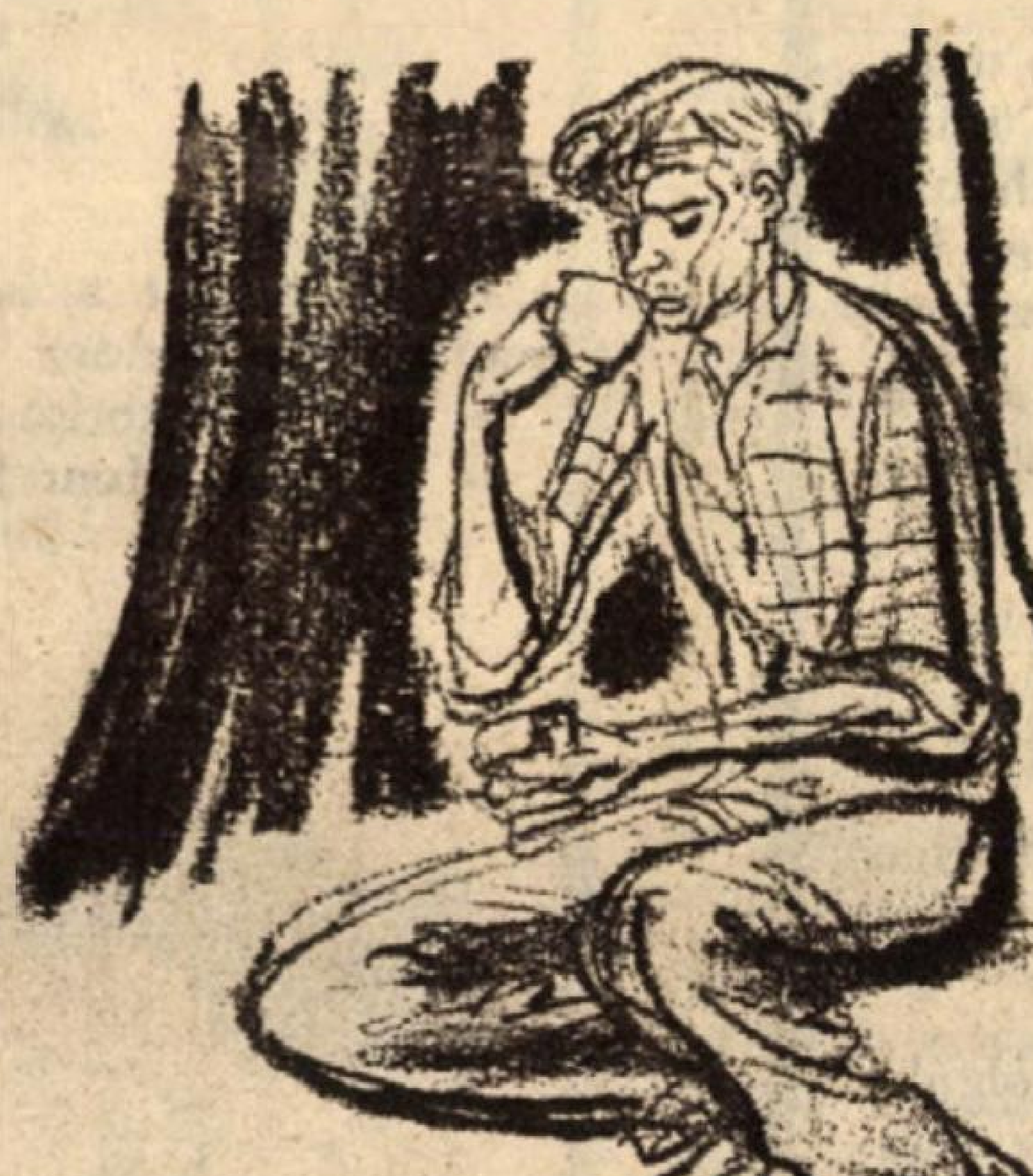

— Bessy, te szívtelen! Haragszom rád! — szólalt meg szemrehányón Mrs. Selant. — Gyerünk haza.

Az autóban Mrs. Selant valamenynyire megnyugodott. Magához vonta Bessyt és megcsókolta. De Bessyt ez sem hatotta meg. Kiszabadította magát Mrs. Selant karjából és kibámult az ablakon. Amikor hazaérkeztek, Bessy kiszökött a parkba. A gyepen egy szép kis szőnyeg feküdt, amelyet Mrs. Selant vásárolt Bessy számára. Nem is volt drága. Alig kétezer dollárba került, bár Harry Wintchell iparművész külön terve szerint készült.

Bessy nem értékelte eléggé Harry Wintchell művészi alkotását. Unottan hevert a szőnyegen és szenvedett a melegtől.

Jack befejezte a munkát. Elhatározta, hogy kissé megpihen az árnyékban. Bessy közelében leült a fűre.

Bessy aludt, de lehet, hogy csak tetette magát. Jack alig néhány lépésnyire ült tőle. A ventillátorból kiáradó szellő felborzolta a haját. Jack ismét szemügyre vette Bessyt. Kis asztalkát vett észre mellette. Az asztalkán porceláncsészében húsleves volt, egy kristálytálon hideg sült, a mellette levő tányéron pedig étvágygerjesztően hevert egy jókora darab füstölt szalonna.

Jacknek összefutott a nyála. Szörnyű éhséget érzett. Ki tudja, betartja-e szavát a kezeslábasba öltözött legény? Lehet, hogy a pénzből, amit adni fog, egy csésze kávéra sem telik. És végül is: vigye az ördög! Nem bánja, nem fogad el semmit a fiútól... Jack körülnézett. A parkban sehol egy teremtett lélek. Óvatosan odakúszott az asztalkához és felvette a húsleveses csészét. Ebben a pillanatban Bessy kinyitotta a szemét. Nyugodtan ránézett Jackre. Mindent látott, de nem haragudott. Jack legyintett és egy szuszra kiitta a húslevest. Azután óvatosan Bessyre tekintett, elvette a húst meg a szalonnát és jóétvággyal elfogyasztotta. Felállt.

Most már jóllakott. Igen, hetek óta először, alaposan bereggelizett.

Mire elkészült, visszatért a kezeslábasba öltözött fiatalember. Alaposan szemügyre vette a gyepet, megveregette Jack vállát.

— Oké! Nesze, fogd!...

Pénzdarabot nyújtott át.

— Ebből jól megreggelizhetsz.

Jack fojtott hangon válaszolt:

— Köszönöm. Már reggeliztem. — Mosolyogva tette hozzá: — De az a reggeli, amit én elfogyasztottam, alighanem többe került. Nincs mit tenni, vedd vissza a pénzt, a különbséget pedig írd terhemre.

Elköszönt és indult kifelé. A kerítés mellett haladva látta, hogy egy őszhajú hölgy tart Bessy felé. Oda érve széttárta karjait és kétségbeesetten felkiáltott:

— Tom!... Jöjjön csak ide! Ki merészelte Bessyt megetetni nélkülem?

Tom szótlanul vonogatta a vállát.

A kétezerdolláros szőnyegen ott állott Bessy és bűnbánóan csóválta a farkát.

A drága kis kutyus nem tehetett semmiről.

Arról, ami itt történt, az emberek tehettek. Csakis az emberek.

Oroszból fordította: Kristóf László

Az optimista

Szegő Gizi rajza

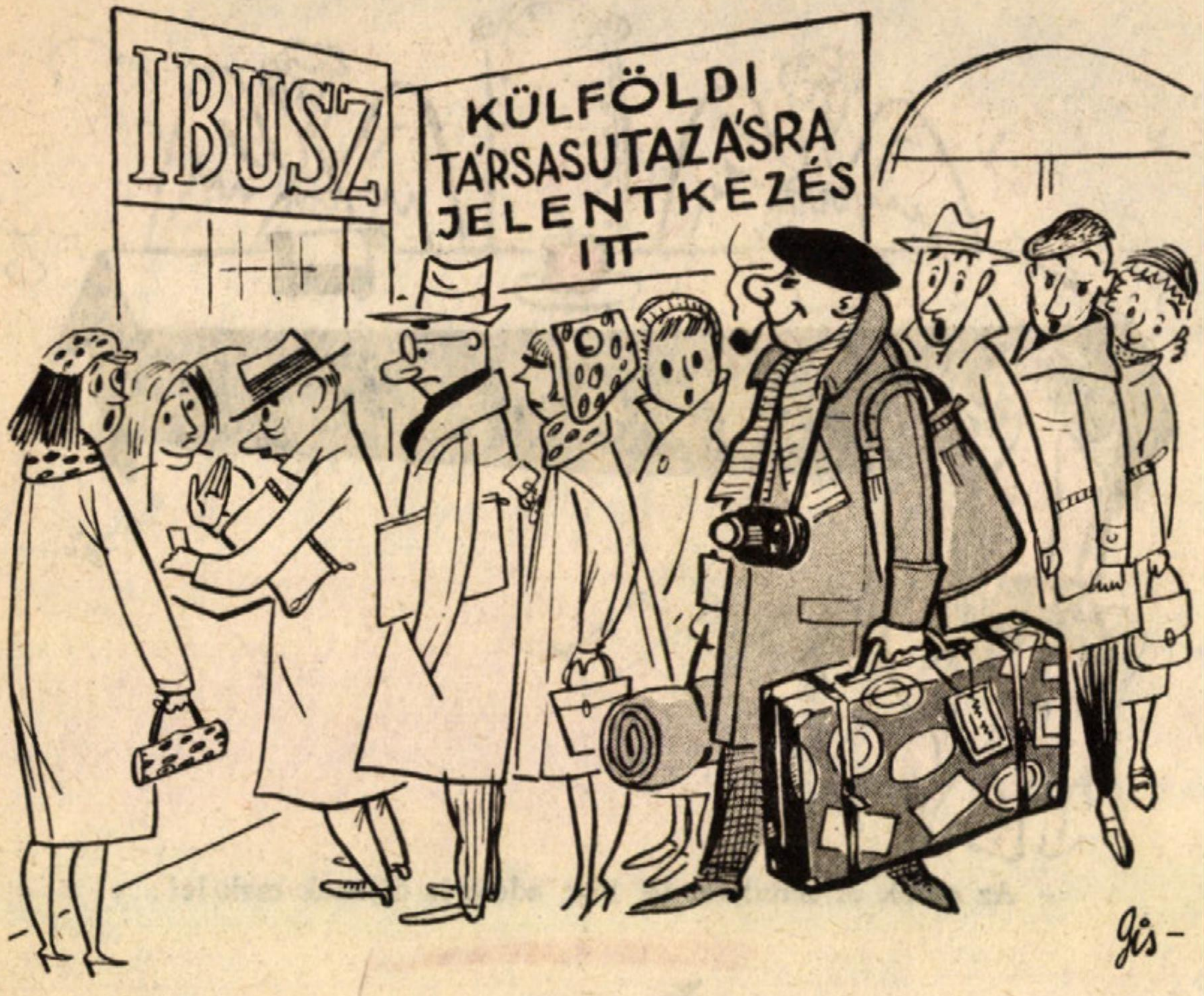

Óda Adenauerhez

Macmillan és Hruscsov löncse
Rémületbe önt ne döntse,
A világ csak nyer e löncsön,
Mi jobb, löncs vagy bomba? döntsön...

(—gyi)

Ezt olvastuk

a „Népszava" február 13-i számának „Mozaik" rovatában: a pécsi vasutasok az elmúlt év utolsó negyedében nyolc és félmillió tonna szenet takarítottak meg.

A hír lenyűgözött bennünket, mert közben megtudtuk, hogy a Magyar Államvasutak egész évi szénkészlete két és félmillió tonna szén körül mozog, tehát a pécsiek *negyedév* alatt az *egész ország több, mint három esztendei* vasúti szénkészletét megtakarították. Amiből csak arra lehet következtetni, hogy az elmúlt három esztendő alatt mozdonyaink az egész országban fűtőanyag nélkül futottak, hogy szénkészleteiket leadhassák a pécsi vasutasok spór-kasszájába. Ehhez képest igazán elsőrangú volt az elmúlt évek vasúti közlekedése...

RÉGI MOZIK IDEJE

Aki csak egy csöppet is szemfüles, neszét vehette, hogy a divat minden vonalon a múlt felé kacsingat. Most nem a férfiak háromgombos zakójáról, hegyesorrú cipőjéről, vagy a hölgyek hordószoknyájáról szeretnék szólni, inkább arról a furcsa tünetről, hogy milyen népszerűek a régi, évtizedes filmek. A Filmmúzeum előadásai zsúfoltak, az ember lépten-nyomon beleütközik a különböző szervezetek zártkörű, archív filmvetítéseibe. Az orvosok szakkörében a „Hajhó Silver" című vadnyugati filmet vetítik, mert van benne egy jelenet, amikor lelőnek egy cowboyt, aki több sebből vérzik és ez természetesen elengedhetetlen a továbbképzés szempontjából. De méltányos, hogy a lábápolók „Frank Sinatra Filmbarátok Egyesülete" levetítteti magának a „Nagy Almatánc" című, végig magyarul beszélő dán némafilmet, mert a főhős a strandjelenet során mezítláb jár, így ez elengedhetetlen a továbbképzés szempontjából. Lassan annyifajta zártkörű régifilm-vetítés lesz, hogy nem csodálkoznék, ha a Körúton jövőre felépülne egy hatalmas, neonhirdetéses szélesvásznú, zártkörű filmszínház. Később minden kerületnek meglenne a maga kedvenc zártkörű mozija és a Váci úton megnyithatják majd azt a zártkörű mozit, amelybe azok járhatnak, akik a többi zártkörű moziból kimaradtak.

A fejlődés persze nem állhat meg. A régi mozidarabok népszerűsége mellett a rádiógyártás nem mehet el vakon. Nem lehetetlen, hogy az Orion-gyár a 960-as típusokat már a legmodernebb fejhallgatóval gyártja, külön dinamikus sípoló szerkezettel és recsegésfejlesztő készülékkel ellátva. A Hanglemezjátszó Gyár mérnökei nyilván már törik a fejüket az új, háromsebességes, mikrojátsszó tölcséres gramofon megszerkesztésén. És így tovább minden területen divat lehet a múlt, tehát a „modern" irányzat a kezdetleges technika felé halad.

Csak a Televíziót nem érinti ez a mozgalom. A legmodernebb elvek alapján marad a jelenlegi technika fokán...

Tardos Péter

Prémiumkifizetés napján

Toncz Tibor rajza

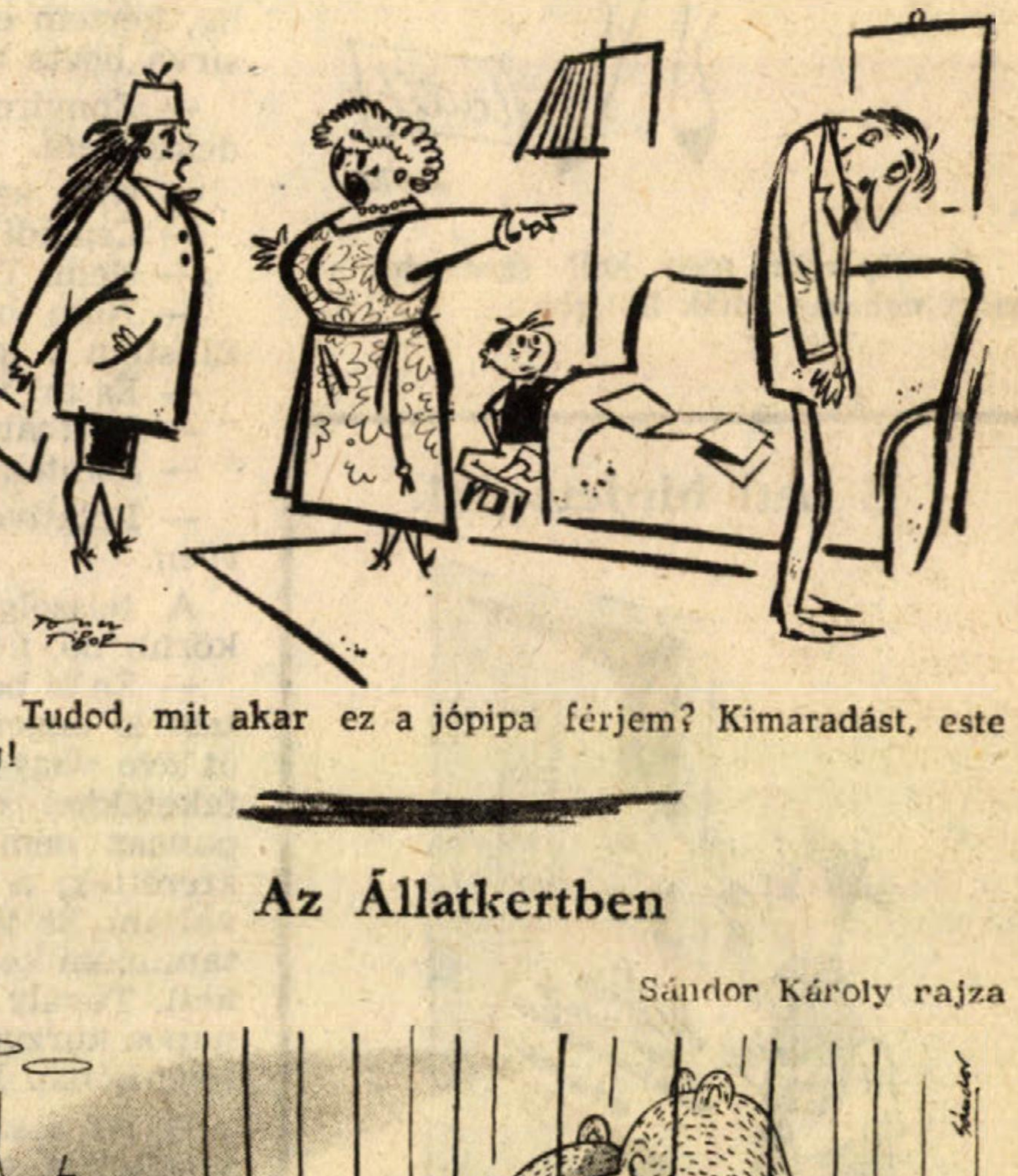

– Tudod, mit akar ez a jópipa férjem? Kimaradást, este tízig!

Az Állatkertben

Sándor Károly rajza

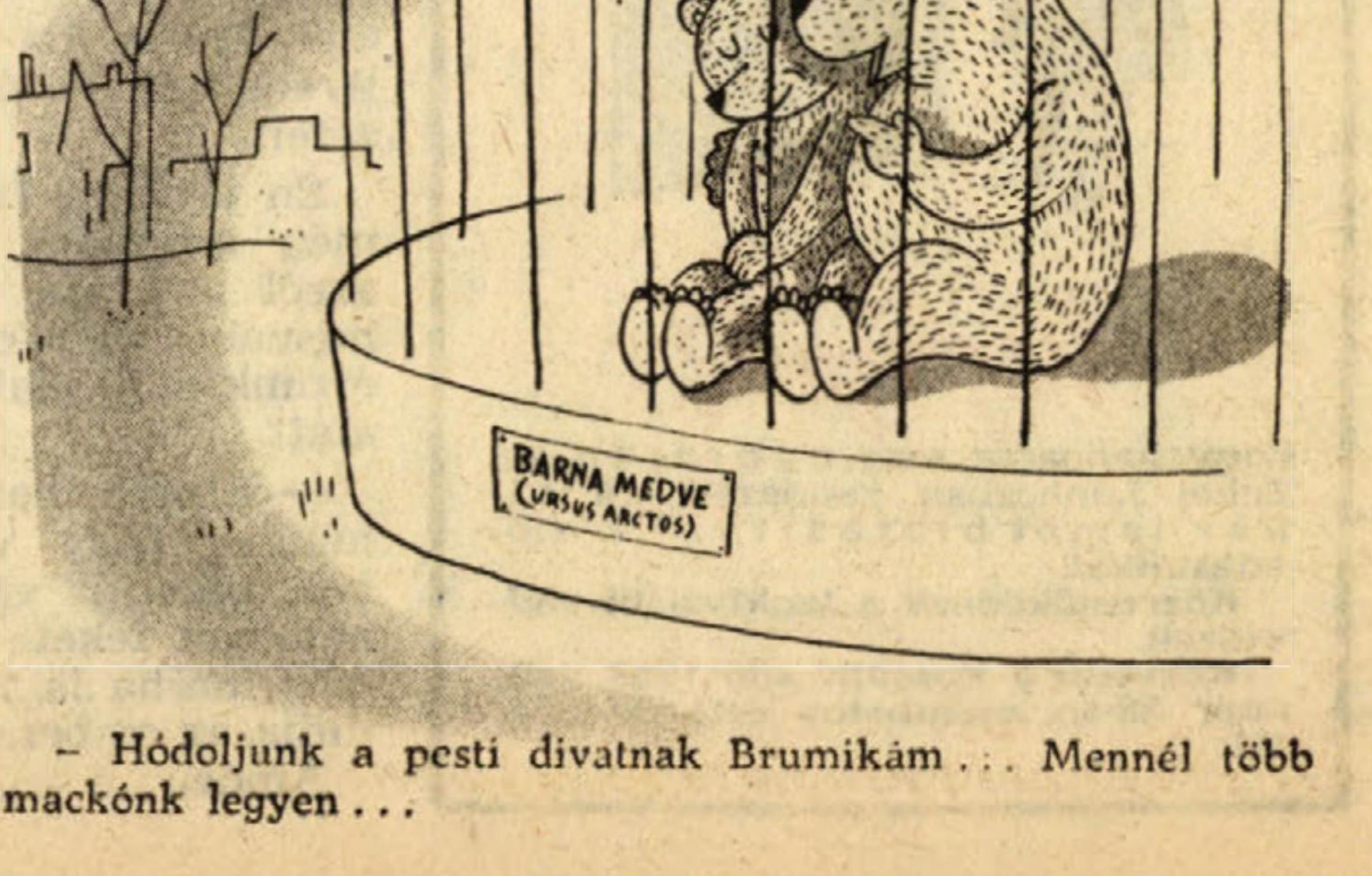

– Hódoljunk a pesti divatnak Brumikám... Mennél több mackónk legyen...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

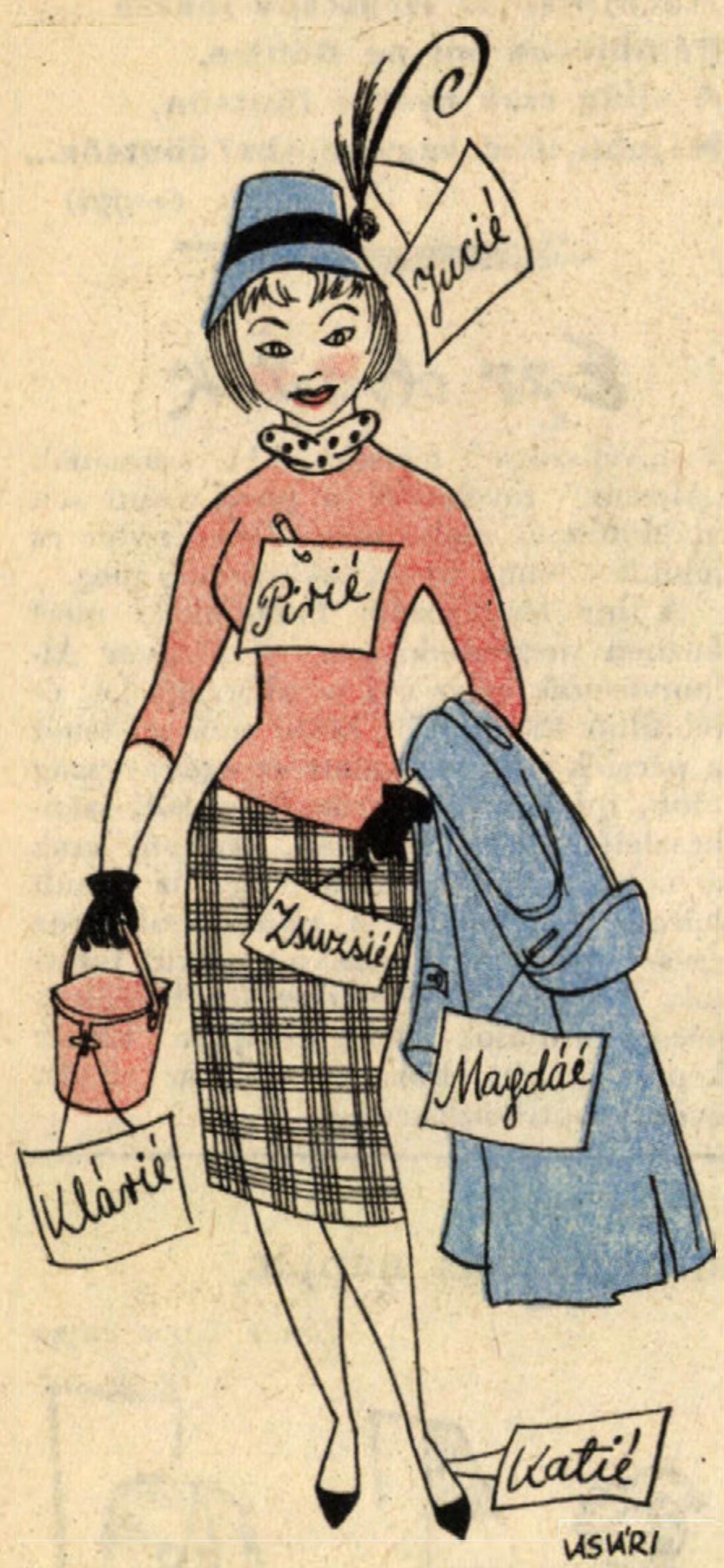

A szépségért meg kell szenvedni –, mert nehezen adják kölcsön...

Fegyelmi tárgyalás

Toncz Tibor rajza

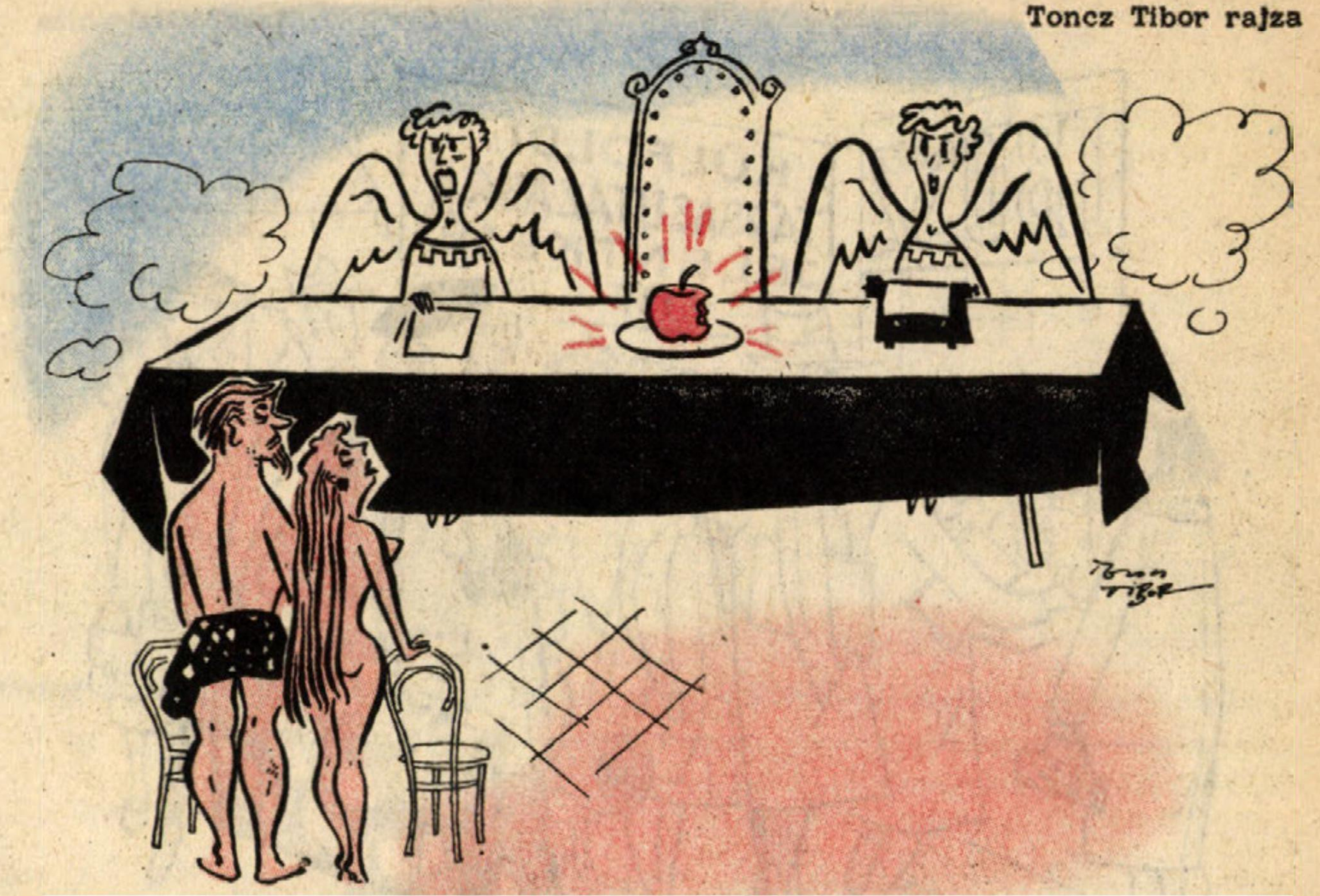

– Az elnök úr mindjárt itt lesz, addig is üljenek csak le! ...

Mit nevezünk marhának?

Betértem egy ismerős eszpresszóba, kértem egy duplát. A felszolgáló sírva hozta a feketét.

— Ennyire rossz itt a kávé? — érdeklődtem.

— Nem azért sírok — zokogta.
— Családi ügy?
— Nem. Tanulnom kell.
— Nem baj — vigasztaltam. — Einstein is így kezdte.
— És mi van vele?
— Meghalt.
— Szintén felszolgálás?

— Relative — válaszoltam kitérően.

A felszolgálónő, kedves, harminc körüli nő, új sírásba kezdett:
— Én is belehalok ebbe, kérem, de tessék engem meghallgatni. Tizenöt éve vagyok felszolgálónő. Mindig feketékkel dolgoztam, soha semmi panasz nem volt rám, a vendégek szerettek, a főnököm is. Példakép voltam. És jött egy rendelkezés, hogy tanulnom kell. Mindenkinek tanulnia kell. Tavaly már volt egy kilenchónapos kurzusunk, az idén megint kilenc hónap lesz.

— Az a szép, a tanulás — igyekeztem lelket verni belé.

— Értem, de minek kell tanulni ilyeneket? — és megmutatta jegyzeteit.

Én is sírva fakadtam, bár eleinte még tartottam magam, hiszen csak arról volt szó, hogy mit nevezünk húsnak, mit tekintünk tojásnak, mit értünk ökör alatt, mit értünk marha alatt.

— Elképzelhető — magyaráztam neki —, hogy valaki az eszpresszóból elkerül egy vendéglőbe, ahol nemcsak fekete van, hanem hús is, meg marha is, nem árt, ha ezeket is tudja az ember.

Ámde.

Ezek után jött a nagy csapás: az „Összefoglaló kérdések".

„Milyen testet nevezünk gúlának? Mi adja meg a gúla magasságát? Hogyan mérhetjük meg a gúla magasságát? Hogyan számítjuk ki a gúla felszínét és mit kell hozzá mérni? Hogyan számítjuk ki a gúla térfogatát? Milyen képletet állapítunk meg a hasáb és a gúla térfogatára?"

Hát azért, ami sok, az sok. Régi rögeszmém, hogy működik valahol a világon egy Életmegrövidítő és Elkeserítő Bizottság, mely célját nevében hordja. Tűnődve kavargattam a feketémet, melyet a síró gúla-tudós tett elém.

Mit nevezünk eszpresszónak? Egy csendes, Wurlitzer-mentes meleg helyiséget, ahol is az arra érdemes emberek, főleg fecsegéssel és feketeivással foglalkoznak. Felszolgálónak tekinthetjük nyugodtan azt a személyt, aki felszolgálja a feketét. Sőt. Néha még szódavizet is ad hozzá.

Mit tekinthetünk feleslegesnek?

Azt a gúlát, amely nélkül a felszolgálónő vidámabban tud dolgozni.

Királyhegyi Pál

Cukrászdai hír

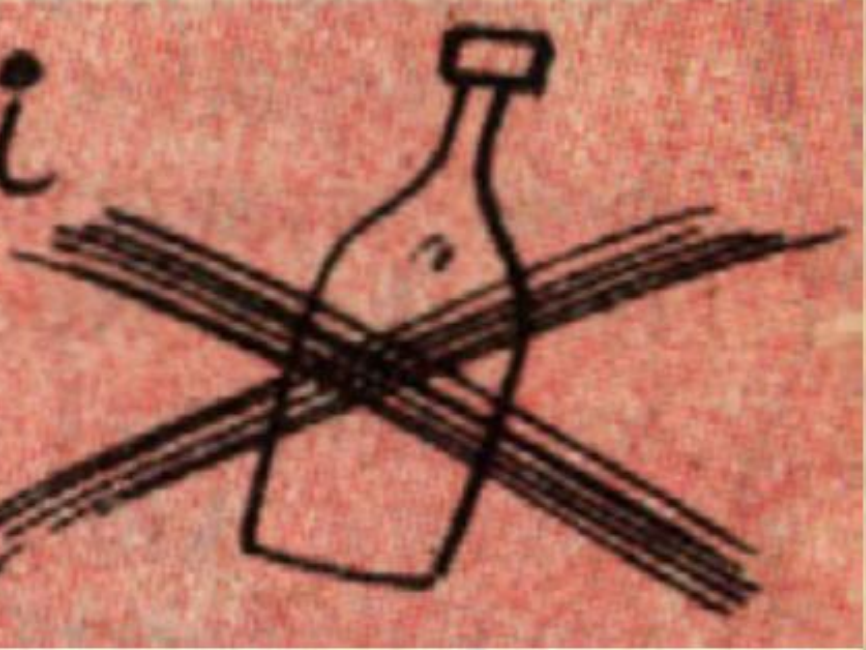

A cukrászdákban némely vendég
Búsan merenghet már a múlton:
A torták mellett rövid italt
Sehol se talál már a pulton.

Nem néz itt rum már a vendégre,
A töményszesztől elvakultra,
Kinek ez fáj a cukrászdákban
Fátyolt boríthat majd a pultra.

Hidvéghy Ferenc

E heti hirdetésünk

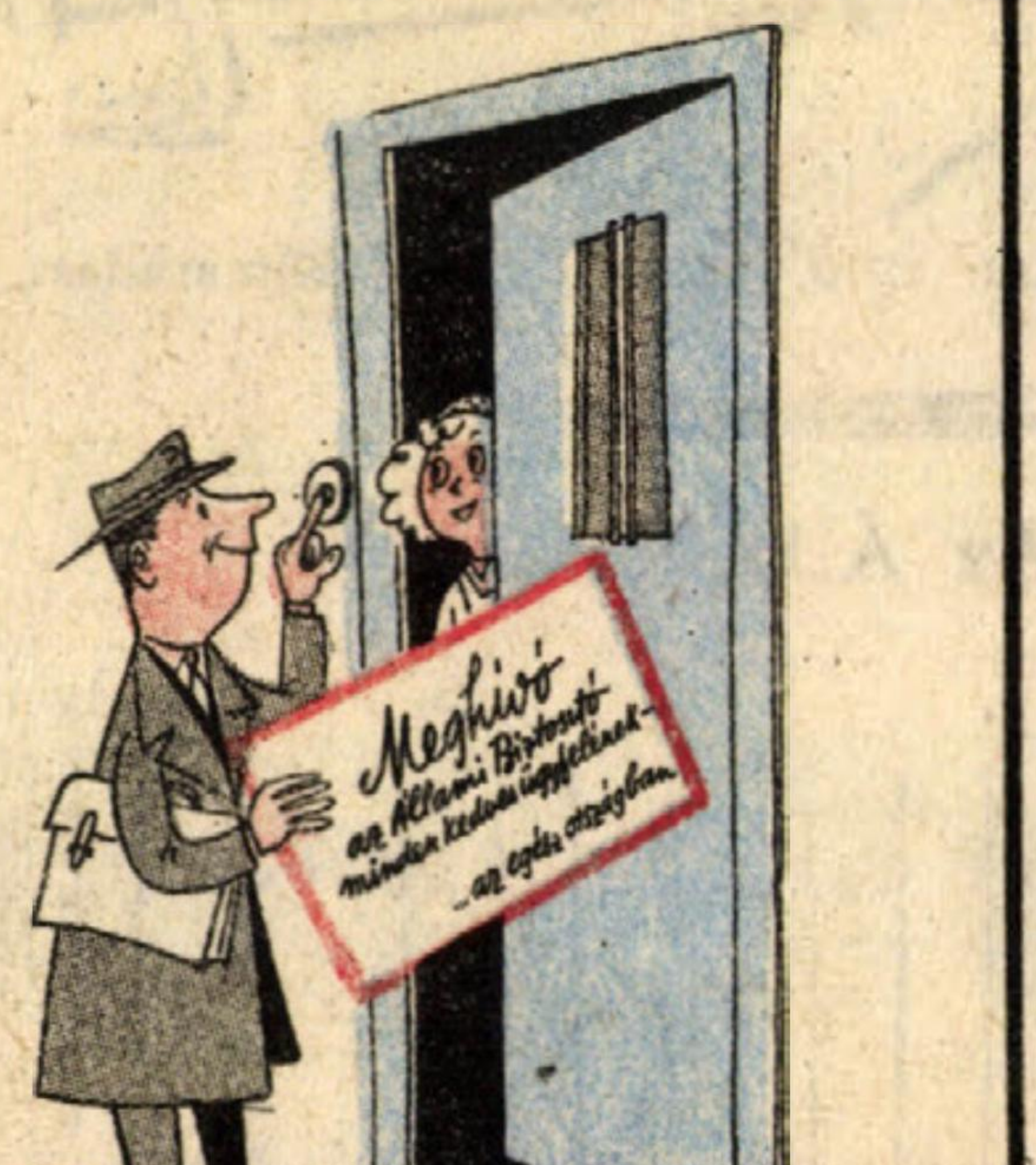
Meghívó
az Állami Biztosító minden kedves ügyfelének
...az egész országban

Meghívjuk

hogy hallgassa meg rádióján az Erkel Színházban rendezett „A siker ismét biztosítva" c. előadásunkat.

Közreműködnek a legkiválóbb művészek.

Közvetíti a Kossuth adó 1959. február 28-án, szombaton este 8^{25} órától.

A humor KÖNYVÉBŐL

ROCHEFOUCOULT herceg, a szellemes és bölcs aforizmák szerzője, felkereste egyszer a nagynénjét, egy vénkisasszonyt, aki rettenetesen büszke volt családja hírére és ősi származására. Ezúttal is lelkére kötötte unokaöccsének: sohase felejtse el, hogy az őseik már háromszáz évvel Noé bárkája előtt Franciaországban éltek.

— Ezt hallottam már — jegyezte meg Rochefoucoult —, csak azt nem tudom, mi történt velük az özönvíz alatt?

— Özönvíz? — fortyant fel a vénkisasszony. — Ki hisz az ilyen ostobaságoknak?

*

NIELS BOHR, dán atomfizikus íróasztalán diszkréten elhelyezett patkót fedezett fel egyik látogatója. Nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze: hisz-e a patkó-babonában?

— Nem hiszek benne — felelte a tudós némi zavarral —, csak azt mondom: hátha csakugyan szerencsét hoz, akár hiszek benne, akár nem!...

*

BORSOS JÓZSEFNÉL, a múlt század híres arcképfestőjénél, modellt ült egy nagybirtokosnő, aki elhencegte:

— A fiam neveltetése egy erdőmbe került!

— Csakugyan? — csodálkozott a festőművész. — Akkor sok botot törhetett el a szegény fiú hátán...

*

PROSPERE MERIMÉE saját verseit „Balkáni költők antológiája” címen adta ki. Mikor a hamisítás kiderült, egy tapintatlan ismerőse megkérdezte: miért éppen balkáni költőkkel hozakodott elő, hiszen sohasem volt a Balkánon.

— És Dante? — fakadt ki a költő elkeseredetten. — Hát ő volt a pokolban?

*

JEAN KERR, amerikai írónőnek négy fia volt, akiknek a neveléséről, viselt dolgairól, számos humoros művében számolt be. A legidősebb fiúnak egyszer iskolai feladatként anyja könyvét kellett méltatnia. „Kerrné könyvének vannak mulattató részletei” — írta a dolgozatban —, „de a gyermekeiről szóló fejezetek mértéktelenül túlzottak, sőt olykor egyenesen légbőlkapottak.”

Száz volt náci-tábornok a NATO-hadseregben

Gerő Sándor rajza

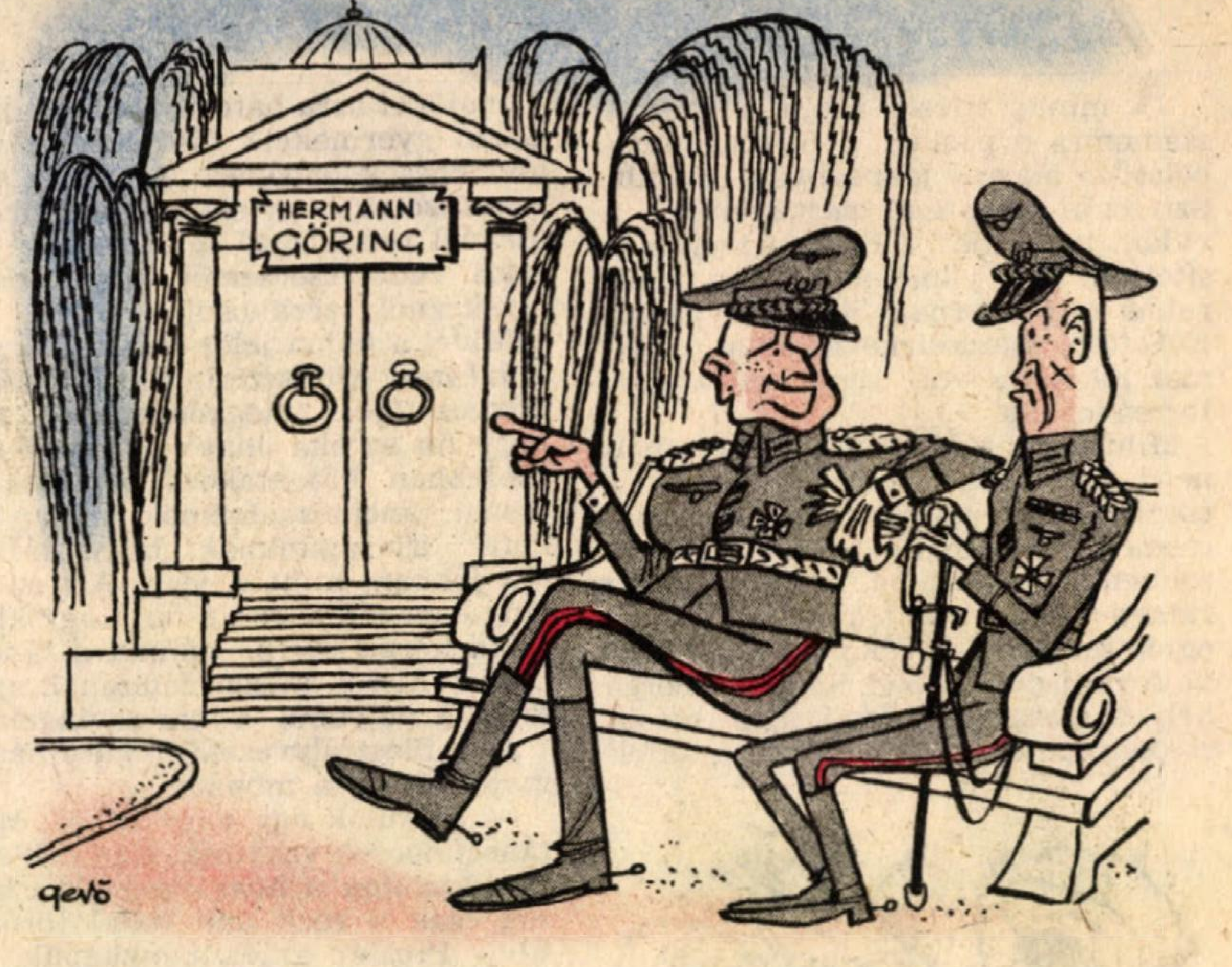

– Látod, én mindig mondtam, nem szabad semmit sem elhamarkodni . . .

Magyar kútfúrók dolgoznak a Góbi sivatagban

Kaján Tibor rajza

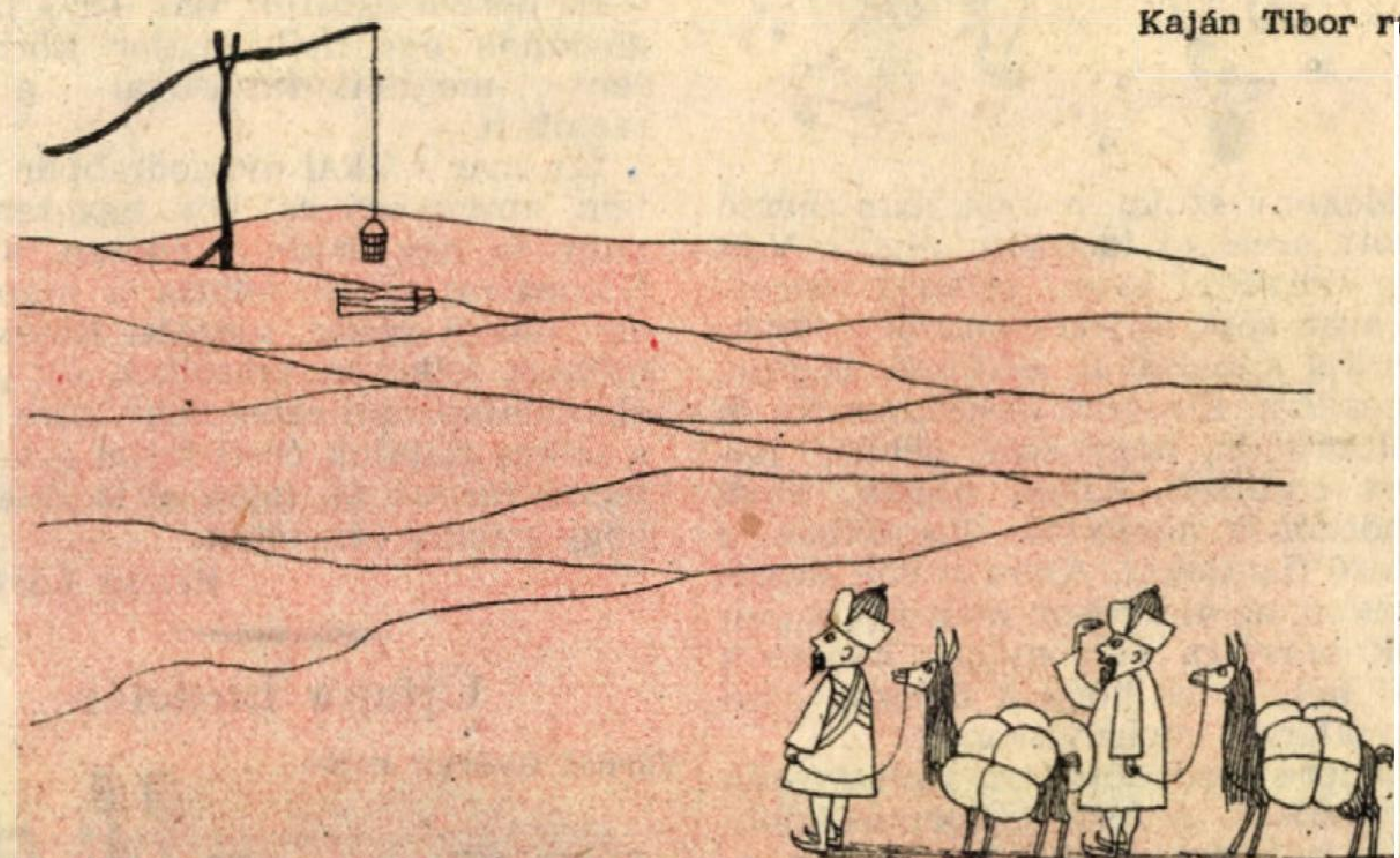

Oázis!

Julcika és a szűk szoknya

Pusztai Pál rajza

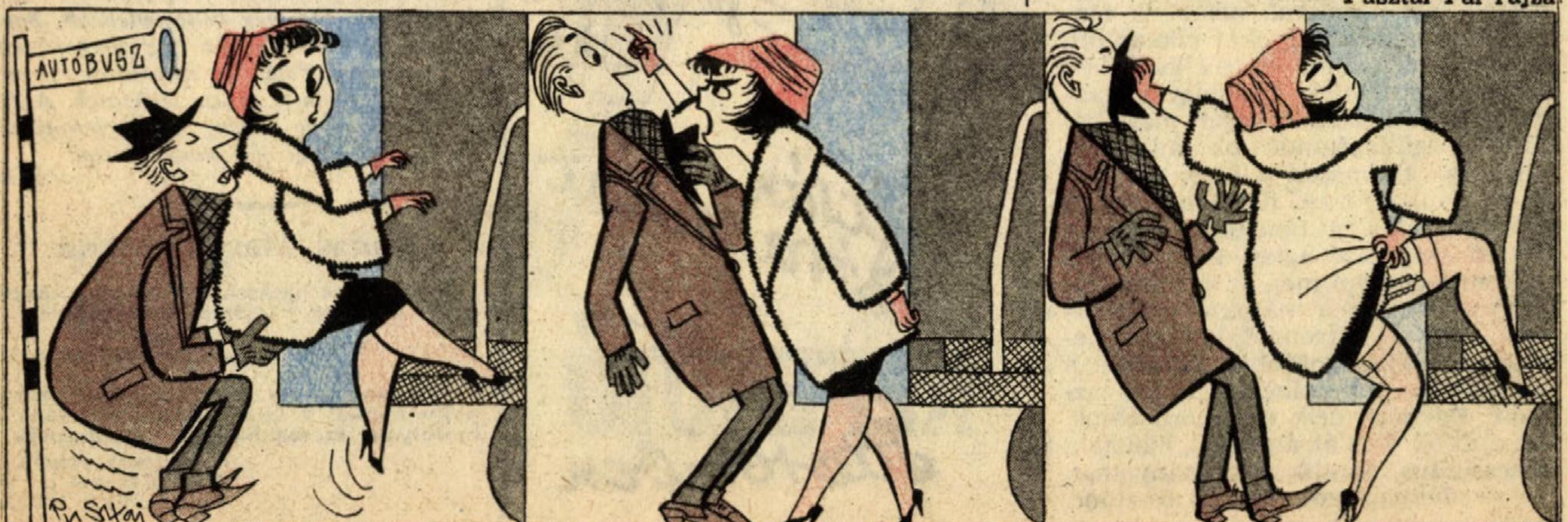

táncoló ifjúság

A minap ízléses meghívót hozott számomra a postás: a Szirom utcai bölcsőde álarcos jelmezbálra invitált. Szívesen elmentem, mert szeretem a vidám hejehuját, s egyben megvalósítottam régi jelmez-ötletemet is, álruhás torreádornak öltöztem, vagyis fölvettem sötétszürke zakómat. A jelmez tökéletes volt, senki sem nézett torreádornak.

Mint később kiderült, a jelmezbált nem a bölcsőde dolgozói, hanem a csecsemők számára rendezték. A csecsemők ötletesnél ötletesebb jelmezekben jelentek meg, a becsvágyó és rátarti szülők kitettek magukért. Az egyik csecsemő cowboy-ruhába öltözve feküdt pólyájában, kezében csörgő helyett pisztolyt rázott. Egy másik csecsemőt tengernagynak öltöztettek találékony szülei, a nyakában távcső lógott, amelyet időnként rágott. Volt még félszemű kalóz, spanyol táncosnő, arab sejk, teljesen meztelen ősember kis kőbaltával, eszkimó, beduin, Kleopátra, Einstein, bohóc, mackó és Lollobrigida, hogy csak néhány jelmezt említsek. Apák, anyák, vagy gondozónők tartották karjukban a bálozó fiatalokat. Álarc is volt mindegyiken, az álarcokon nemcsak a szemek számára volt nyílás, hanem a száj helyén is, hogy a bálozók akadálytalanul cuclizhassanak.

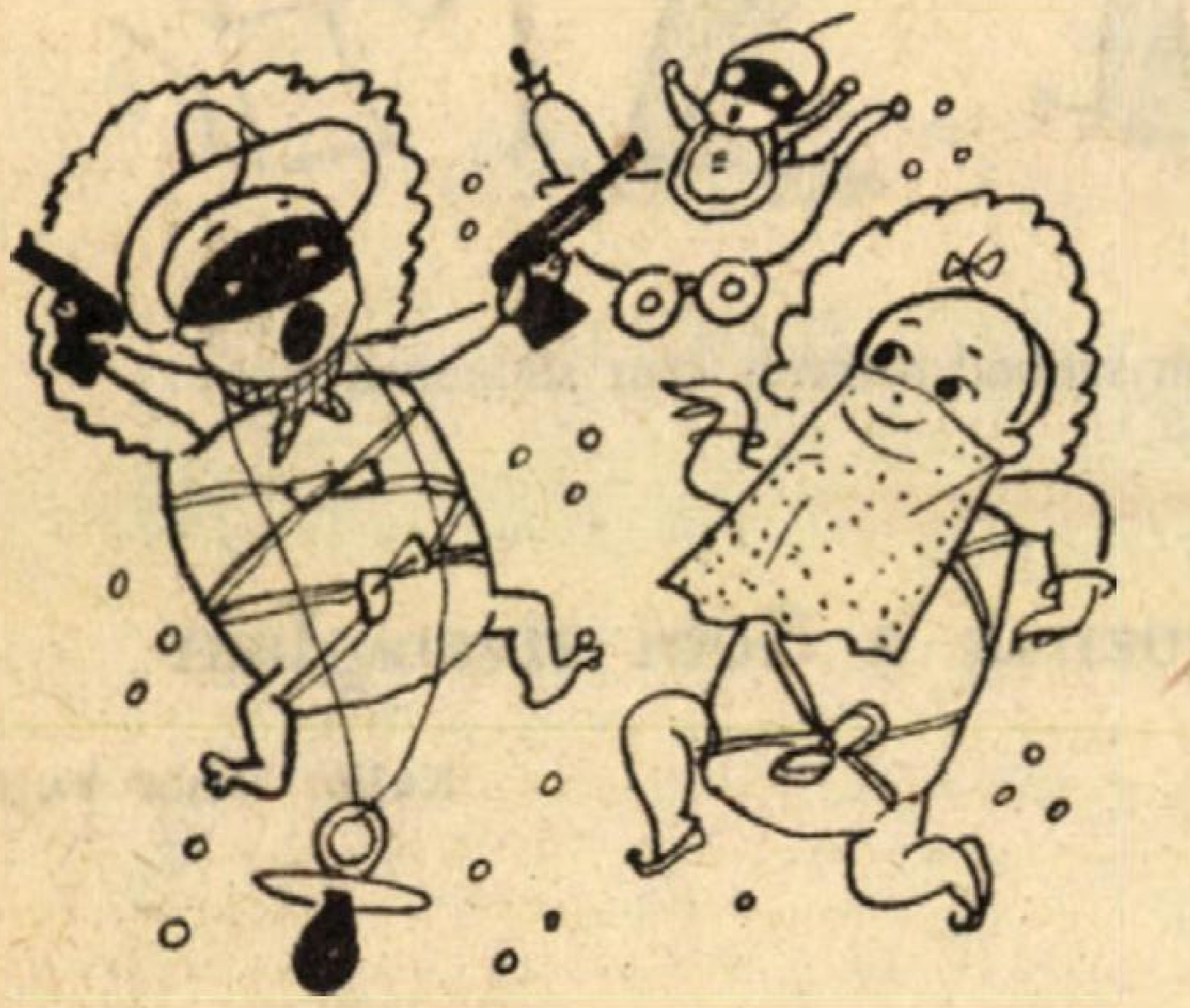

Zenére kezdődött meg a résztvevők felvonulása. A férfi csecsemők jobbján a női csecsemőket vitték. A táncos kisdedek nem ismerték meg egymást, mert akkor még mindenki magán tartotta az álarcot.

Ezután megkezdődött a tánc. A zene hangjaira a táncosok fürgén rugdostak lábacskáikkal, némelyik táncos jókedvében nagyokat rikkantott. némelyik azonban magas kedvében sírva fakadt, akár búsmagyar hangulat következtében, akár más, később megállapítandó ok miatt. A hangulat különösen a rock and roll alatt élénkült meg, de sikere volt a csárdásnak is. A tánctanárnő elégedetten szemlélte ügyes tanítványait.

Nem lepődtem meg az érdekes látványon, mert már másoktól is hallottam, hogy a politechnikai oktatás keretében sokkal korábban kezdődik a táncoktatás napjainkban, mint azelőtt. Egymást érik az úttörő bálok. Az elsősök nem az ábécével, hanem a csacsacsával kezdik tanulmányaikat. Az óvodákban naponta van össztánc. A szülőket arra bátorítják, hogy járni kezdő gyermekeik első lépései már tánclépések legyenek. Az pedig csak természetes, hogy egy fejlett tánckultúrával rendelkező ipari ország táncolni tudó csecsemői álarcosbállal igyekeznek szórakozni.

Mivel a bálon jelen volt a Mozgásművészeti Minisztérium egyik főosztályvezetője, megkérdeztem tőle, hogy mi az oka ennek az egyre ütemesebben kibontakozó országos ifjúsági táncmozgalomnak, miért hirdetik ifjúságunknak, hogy táncolj ma jobban, mint tegnap. Azt az aggályomat fejeztem ki, hogy egy kicsit talán korán kezdik nálunk a tánctanulást, hiszen ki sem látszanak az illetők a pólyából, s már szvingelnek.

A főosztályvezető körülnézett, majd suttogva mondta:

— Elárulok egy nagy titkot. Mi is táncellenesek vagyunk. Meg kell nézni, nyugaton a húsz éven aluli ifjúság csak a rock and rollal törődik, Elvis Presley az eszményképük, pedig innen már csak egy lépés a huligánizmus és a rothadó kapitalizmus. Mi azért kezdjük ilyen korán a táncoltatást, hogy mire az illető már 14-15 éves lesz, a könyökén jöjjön ki a tánc. Korán kezdd, korán unj rá! — ez a jelszó.

Ez persze egészen más. Itt a pedagógiának egy mélységesen körmönfont megnyilatkozásával állunk szemben.

Így már sokkal nyugodtabban néztem, amint egy cowboy, egy tengernagy és egy beduin édesen aludt, Kleopátrát megszoptatta a mamája, egy kalózt pedig tisztába tettek. A többiek lelkesen táncoltak, én pedig elgondolkoztam azon, hogy mire ezek a lelkes fiatalok érett fejjel a gombfocira térnek át, talán el is felejtik, hogy valaha táncoltak.

Felcki László

Újfajta hirdetés

Várnai György rajza

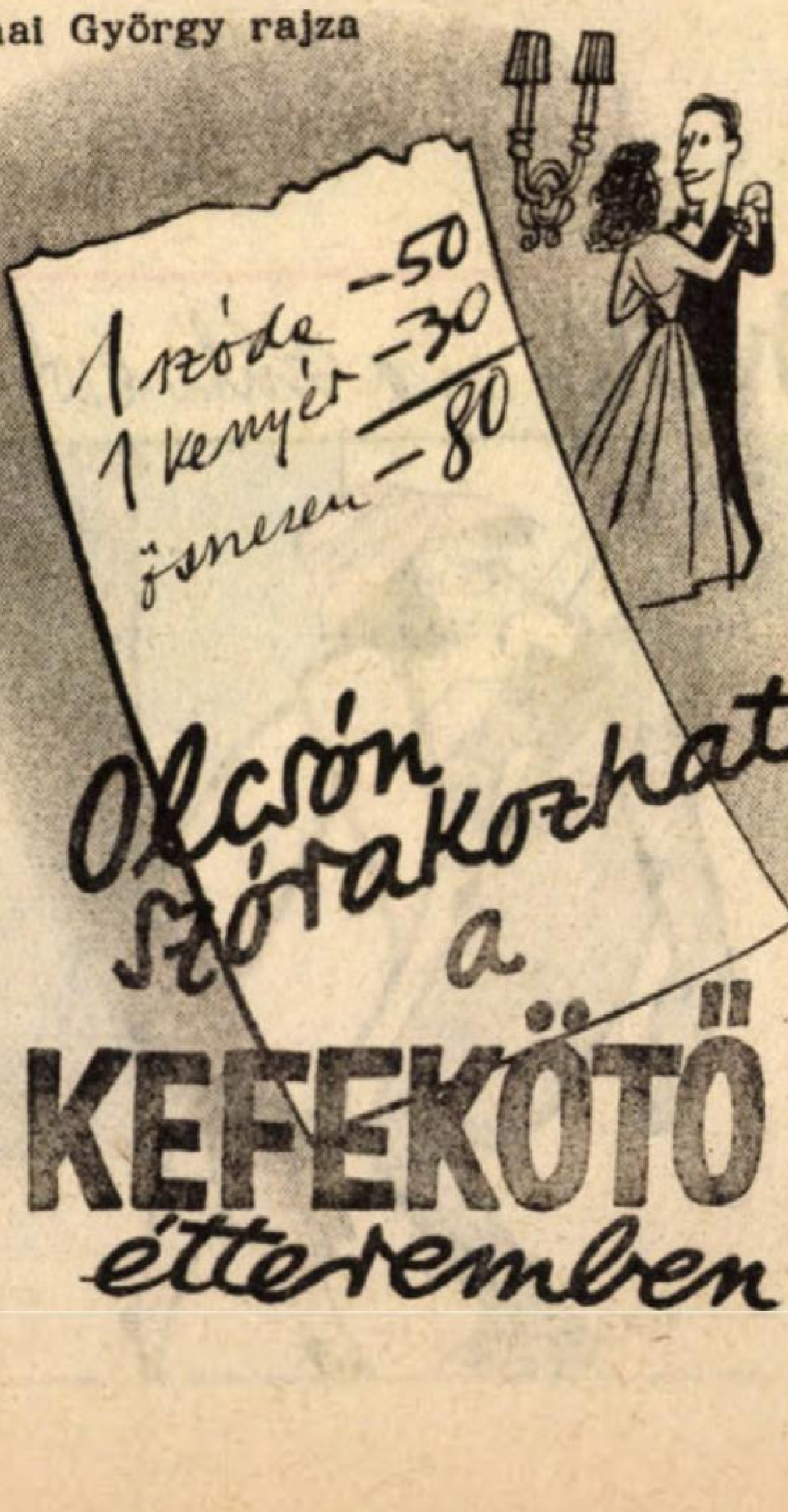

LE a bürokráciával

Makacs vezető

Február 11-én, úgy tizenhét óra tájt, mikor legcsúcsosabb a csúcsforgalom, a Nemzeti Színház előtt felzsúfoltam magam az éppen induló 68-as villamos pótkocsijára. A Keleti előtt az utasok kezdtek leszállni a kocsiról, a mi villamosunk, anélkül, hogy a pótkocsi kalauza csengetett volna, megindult. Kalauznő, látván, hogy még vagy négyen nem szálltak le a kocsiról, erélyesen többször is megráncigálta a csengőt. A kocsi csak gurult egyre gyorsabban, pedig a kalauznő tovább rázta a csengőt. A Dózsa György úti megállónál végre megállt a villamos. Az utasok lépkedtek lefelé. Anélkül, hogy a pótkocsi kalauza csengetett volna, a vezető megint elindította a villamost. A vezető a pótkocsi-kalauz harmadik erélyes csengetésére most már megállt. Hogy a végállomásig hányszor ismételte meg a vezető ezt a veszélyes tréfát, nem tudom, mert én a Dózsa György útnál kiléptem a forgalomból. De ha az illetékesek megkérdezik a pótkocsi kalauznőjét, ő biztosan meg tudja nekik mondani.

(bernáth)

Ne bízzuk a Holdra!

Községünkben múlt év őszén megjavították a közvilágítást. Minden második oszlop égőt kapott és így elviselhetőbb lett számunkra a gödör-ugrás meg a pocsolyakerülgetés. A baj csupán abból adódik, hogy ezt a felújított közvilágítást a tanácsházán akkor kapcsolják be és ki, amikor erre kedvük szotytyan. Mikor e sorokat írom, már tíz napja nem szottyant kedvük, mondván, hogy: süt a hold, érjük be azzal! Igenám, de ha a holdvilágot eltakarja egy felhőcske, vagy a köd, ami igen gyakori, akkor mi a két közvilágítás között a pocsolyába esünk.

Horváth László és több társa,
Kutas

Borotválkozás közben

Szabadságszerető ember vagyok, de ugyanakkor ellenszenves előttem minden szabadosság. Mert szabadosság az, ami egyes fodrászüzletekben újabban lábrakapott. Sajnos, másodnaponként vagyok vendég a fodrásznál, mert a borotválkozást sohasem tudtam megtanulni. Tiszteletre méltó figaróink, amíg borotvával a kezükben borostás állunkat simára varázsolják, másik kezükben cigarettához kapkodva arcunkba füstölögnek. De még kellemetlenebb, hogy azután nikotinos ujjaikkal végigzongoráznak az arcunkon. Talán az illetékesek véget vetthetnének ennek a rossz szokásnak. A derék mesterek ne dohányozzanak borotválás közben, már higiéniai okokból sem!

M. S.

Ludas Matyi postája

A gyors és hatásos intézkedést köszönöm. A hibás rádiómat kicserélték.

Fáy Béla
VIII., Krúdy utca 11.

A hónapok óta várt szakvizsga-bizonyítványokat a Ludas közbenjárására a tanfolyam összes hallgatói megkapták.

Horváth István
VII., Klauzál u. 30.
Elekronika KTSZ

Hegyesorrú cipő a divat

Szűr-Szabó József rajza

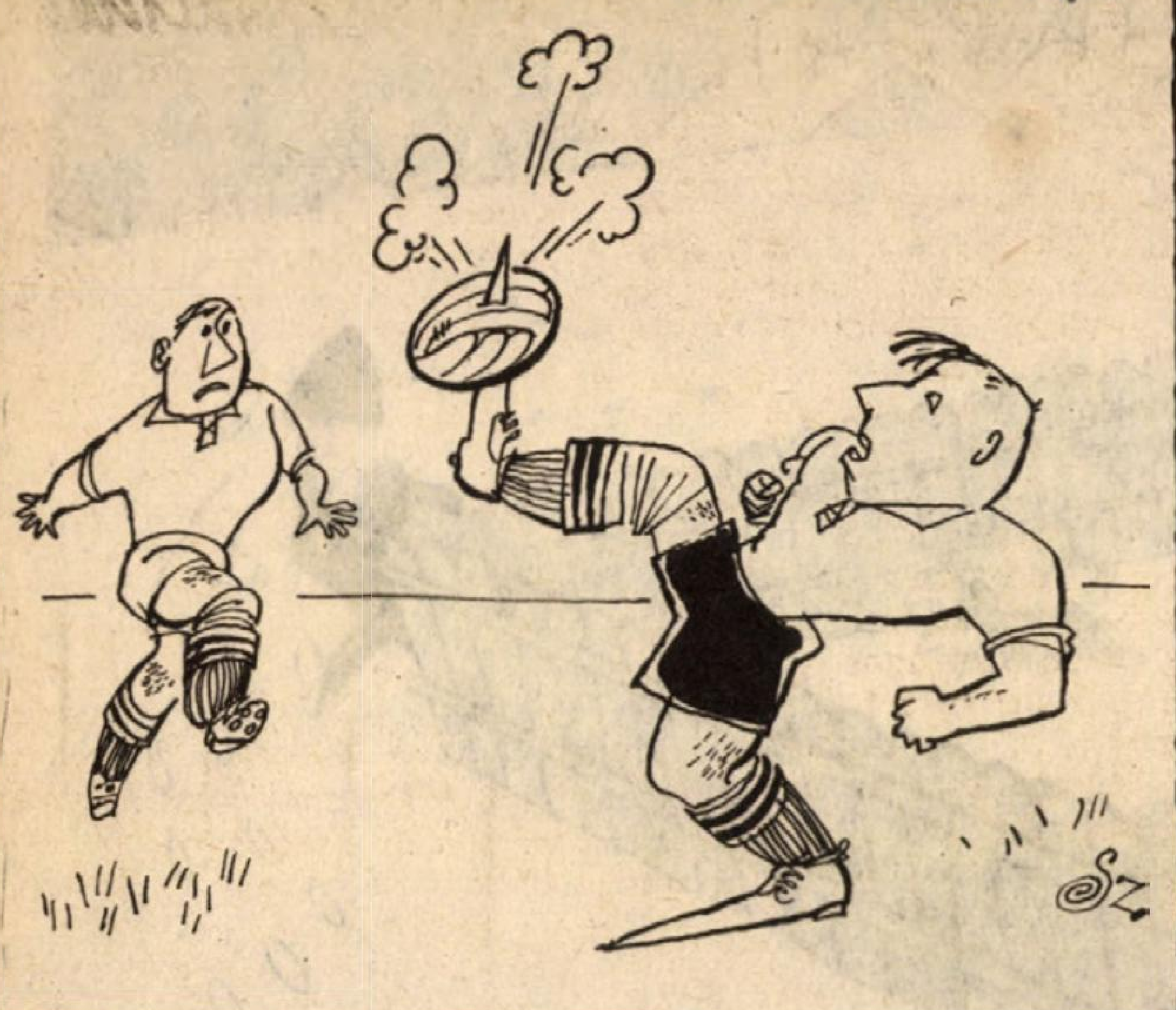

Tojásgyárak létesülnek

Szegő Gizi rajza

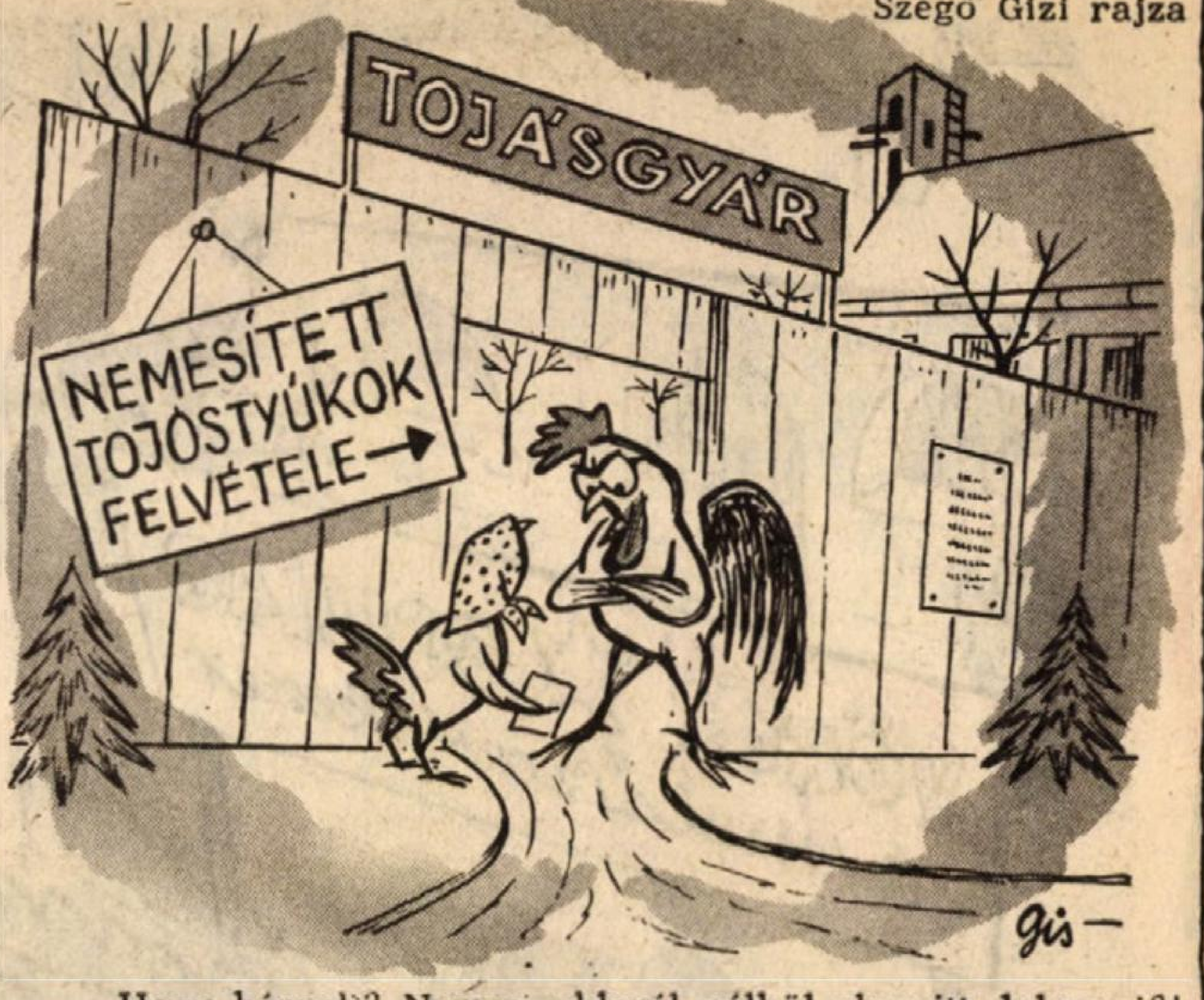

– Hogy képzeli? Nemesi oklevél nélkül akar itt dolgozni?!

KÉT üdvözlés

Évtizedek múltán is emlékeztem a versre. Szerzője már annak idején is ismert ember volt. Verskötetei jelentek meg; napilapokban és folyóiratokban írt; előadásait lelkesen megtapsolták a bajtársi egyesületekbe tömörült egyetemisták. De a hivatalos kultúrkörök és az írótársai lemosolyogták, a nagy kritikusok pedig hallgattak róla. Nagyon alulról jött. Megjelenésében, modorában is elütött az írófeléktől. Mindösszesze néhány baloldali író kedvelte és a szélsőjobboldaliak kacérkodtak vele. A hangadók nem vették tudomásul.

Persze, ez nem esett jól neki — bár sohasem mutatta —, de nem is vadult meg tőle, mint nála tehetségesebb kortársai tették. Jó idegei voltak, bízott önmagában és a szerencséjében.

Én nem szerettem. Verseit elolvastam és egy kivételével el is felejtettem mind. Csak egy gyilkos dühhel megírt hatszakaszos költeményére emlékezem, amelyben leírta, hogy fogadta a köszönését egy alkalommal a nagy közéleti férfiú; mennyire lealázó és megszégyenítő módon, és milyen vérforraló gondolatai támadtak ezután a költőnek.

Jól megszerkesztett vers volt, szószerint nem tudom visszaadni, arra sem emlékszem, melyik kötetében olvastam, de annyi bizonyos, hogy kötetes tanulmánynál is maradandóbb, hatásosabb sorok voltak az úri társadalom egyik ismert alakjának ostoba és undorító gőgje ellen.

Elhittem, hogy megtörtént és úgy, ahogy a versben olvastam. Többször elképzeltem, hogy sétált a költő másodmagával a Körúton, mikor szemközt jött a nagy közéleti férfiú, akit ő kalaplevéve üdvözölt. Nem hajolt meg derékban, ami annak idején szokás volt — azt nem! De széles mozdulattal, mosolyogva emelte meg a kalapját és egyenesen a nagy közéleti férfiú szemébe nézett. Csak egy pillanat volt az egész, de ilyen pillanatokat nem lehet elfelejteni. Néha döntő befolyással van egyesek karakterére, sőt a sorsára is. Az embert nemcsak fegyverrel lehet megsebezni.

A nagy közéleti férfiú kurta pillantást vetett a költőre, nem állt meg és nem lassított; arcvonása, szeme meg se rebbent, ujját lassú, lusta mozdulattal kalapja széle felé bökte és ment tovább. Mintha kimérte volna, mi jár az ilyen költőféle köszöntésére és aszerint adagolta rá a választ. A köszönés persze dukál neki, ettől a firkásztól éppen úgy, mint mindenki mástól, de viszonozni módjával kell. Tartani a mértéket, éreztetni a távolságot, a szakadékot, különben isten tudja, mire vetemednének. Még elvárnák, hogy ő is leemelje a kalapját. Talán még kezet is adjon!

Bizony úgy történt, ahogy a költő megaláztatástól vérbeborultan leírta. Mit gondolhatott a nő, akivel ment! Úgy fogadták a köszönését, mint egy részeg csavargóét szokás! Hogy az ég nem szakad le! — Miért is nem néztem másfelé! Miért köszöntem egyáltalán! Így fogadni egy köszöntést! Rosszabb, mint egy arculcsapás! Kínozta, marta a megaláztatás. — Átok, pokol és pusztulás!

Aztán tényleg jött a pusztulás. Elpusztultak a nagyurak. Aki maradt, meglapult és megtanult köszönni, ha mindjárt fogcsikorgatva is. Ezt a változást gyakran észleltem és ilyenkor mindig eszembe jutott a vers a költőről és a nagy közéleti férfiúról.

A költőt egyébként csak fényképen láttam, meg egy előadásán, messziről. Nemrégen, hivatalos ügyben váratlanul felkeresett a szerkesztőségben. Többen kísérték a szobámba, egész udvara volt. Nem mutatkozott be, az csak természetes, hogy őt mindenki ismeri. Sietve mondta el, mit akar, hamar el is intéztem az ügyét. Mosolyogva köszönte meg és kíséretével távozott.

Mondják, nem sokat változott — kissé soványabb lett és kopaszabb. Persze az idő.

Két nappal másodmagammal mentem a Körúton hazafelé, mikor észrevettem a költőt. Szemközt jött velem. A járókelők közül többen megismerték és utána fordultak. Mikor közelebb ért hozzám, pár lépés távolságból megemeltem a kalapom és hangosan üdvözöltem. A költő két ujjnyira felém fordította a fejét, szeme meg se rebbent. A vonásai mozdulatlanok maradtak, bal karját könyökből kissé megemelte és mutatóujjával a kalapja felé bökött.

Ujja nem érte el a kalap karimáját.

Kömüves Imre

Nem mindenki költő,

Sándor Károly rajza

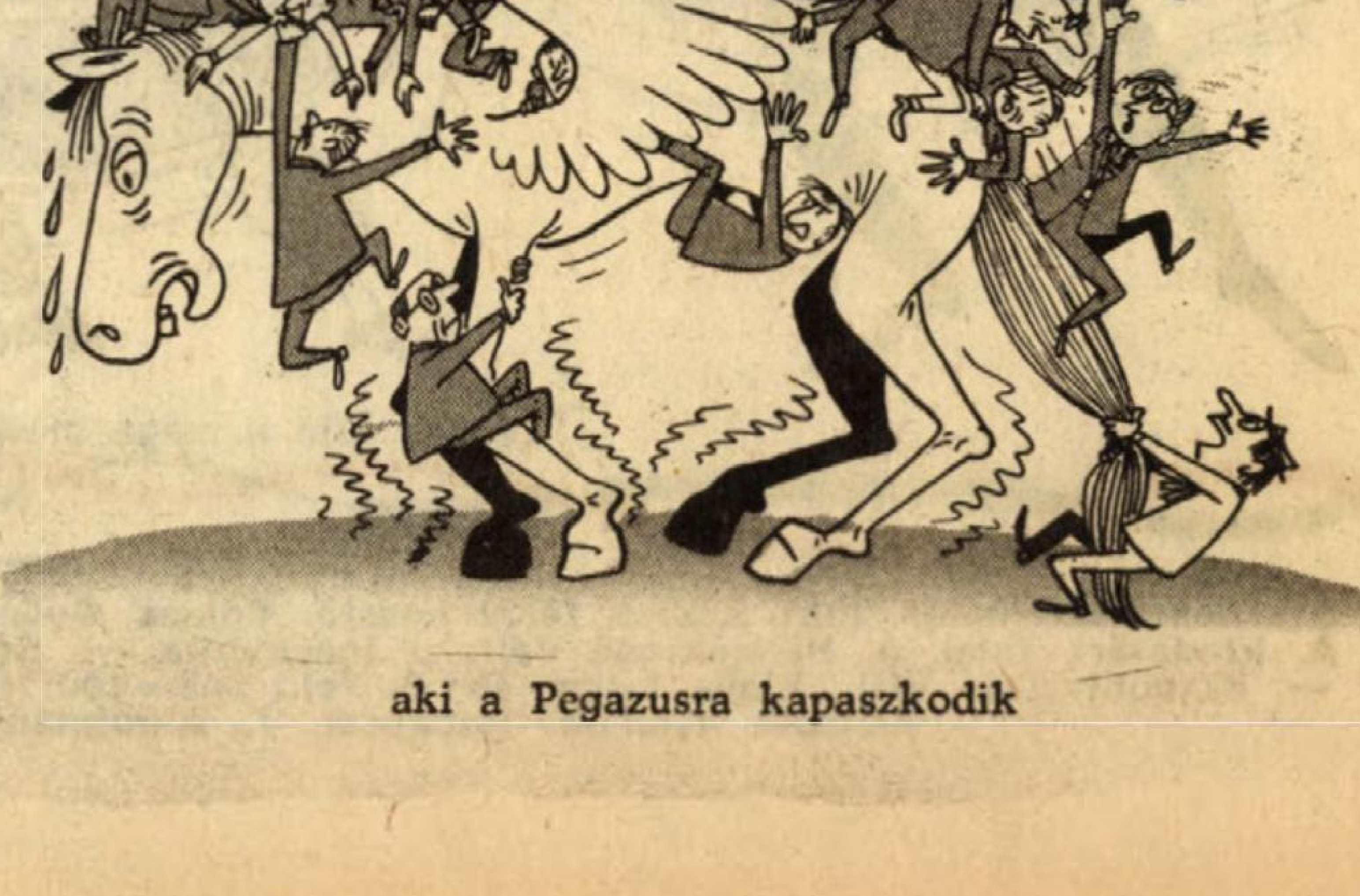

aki a Pegazusra kapaszkodik

Dilemma

Mészáros András rajza

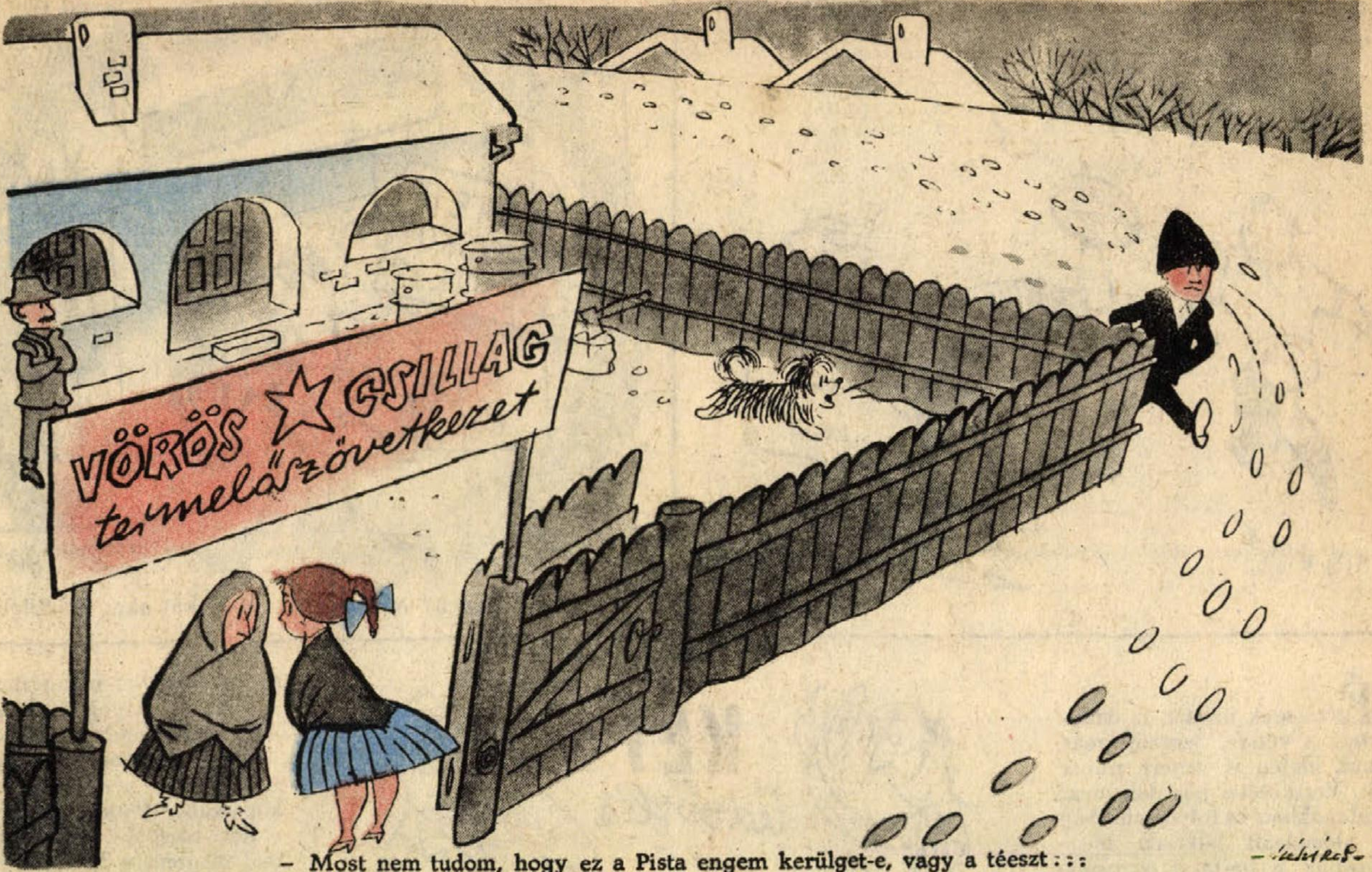

– Most nem tudom, hogy ez a Pista engem kerülget-e, vagy a téeszt . . .

Hula-hoop . . .

Szegő Gizi rajza

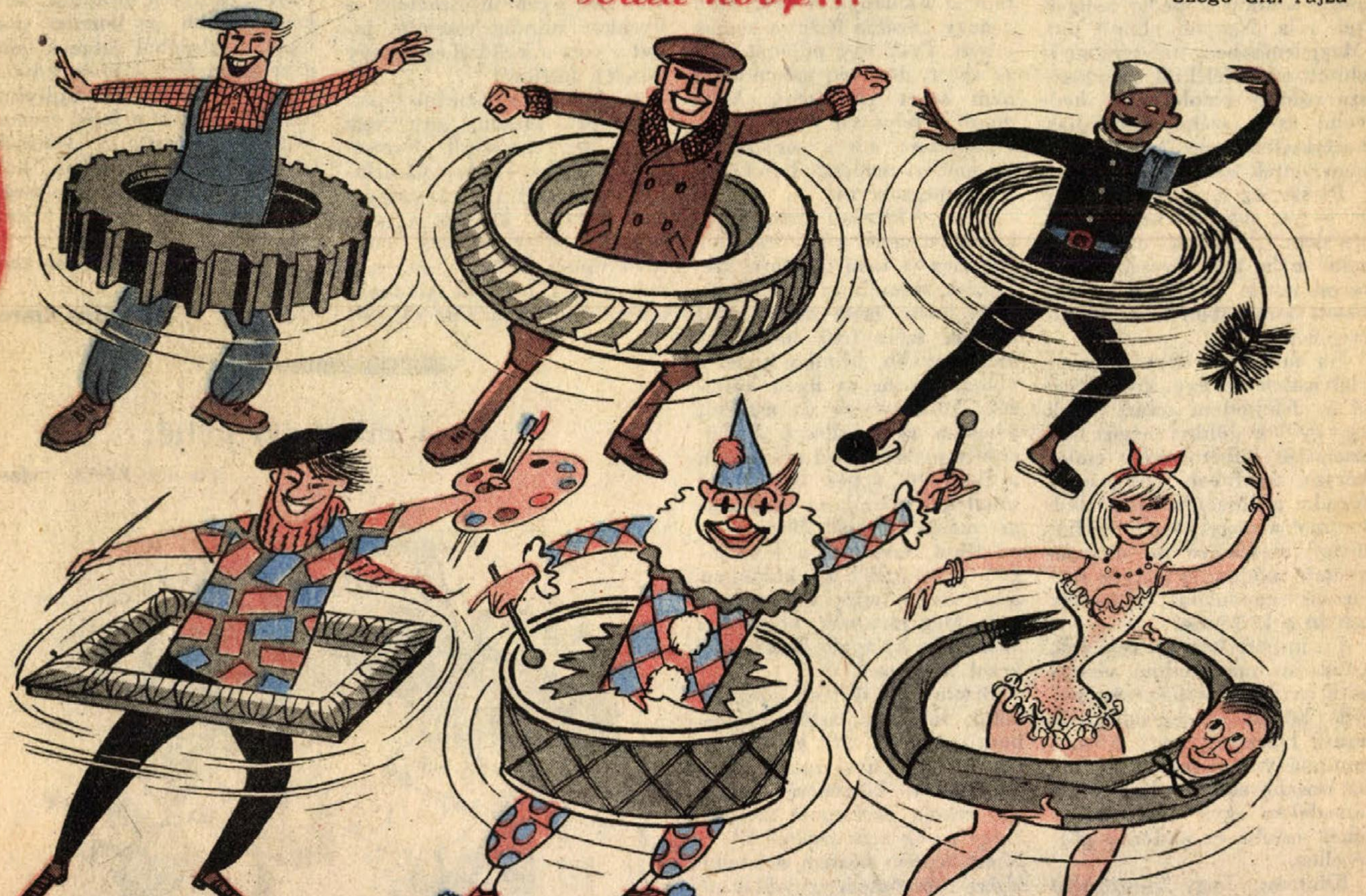

. . . avagy kiki a maga mesterségét forgatja . . .

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.